

တက္ကသိုလ်

တစ်ဖြင့်

BURMESE
CLASSIC
www

သုလိလုတေအများကြီးလိုတယ်

၆၄၅
မောင်ကျော်လှိုင်
(အထူးအောင်)

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

သူ့လိုသူ့ကွဲအမျိုးမျိုး ချီး ချီးတယ်

မြတ်ရည်မှုနဲ့

သင်၏မခင် ဦးမြတ်နိုး ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေရင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့
သည်။ မြတ်အကြောင်း အသေးစိတ်သိလိုလျှင် အောက်ပါ
လိပ်စာအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ... ။

ဦးလှိုင်ဘွား
အမှတ်( ) မဥ္ဇူလမ်း
ပါရမီ ရန်ကင်း

၀၉၀၃၇၀၅၀၅၀

မေမေ ဦးမြဒင်၏အကြောင်းတွေကို မြတ်ရည်မွန် အလွန်အမင်း သိချင်နေသည်။ မေမေ ဦးမြဒင် သေဆုံးချိန်တွင် မြတ်ရည်မွန်မှာ (၄)နှစ်သမီးလေးအရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

ယခု ...

လွန်ခဲ့သော ဆယ်ငါးနှစ်က သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော မေမေ ဦးမြတ်မင်း၏အကြောင်းတွေကို ဦးလှိုင်ဘွားဆိုသူက ပြောပြမည်တုံ့။ သီလိပါက သူ၏စာတွင်ပါရှိသည့်လိပ်စာအတိုင်း လာခဲ့ဟု ဦးလှိုင်ဘွားဆိုသူက မြတ်ရည်မွန်ထံသို့ စာတစ်စောင် ပို့ခဲ့သည်။

မေမေ ဒေါ်အေးမွန်သည် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားသည်အထိ မေမေ ဦးမြတ်မင်းအကြောင်းတွေကို မပြောခဲ့။

မေမေ ဒေါ်အေးမွန် ကွယ်လွန်သည်မှာ မြတ်ရည်မွန်အသက် (၁၇)နှစ်ရွယ် ပြီးခဲ့သော သုံးနှစ်က ကွယ်လွန်သွားသည်။

မေမေ ဒေါ်အေးမွန်၏ ညီမအရင်းခေါက်ခေါက် မြတ်ရည်မွန်၏အဒေါ်ရင်းခေါက်ခေါက်က မြတ်ရည်မွန်ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးရင်း ယခုဆို မြတ်ရည်မွန် အသက် (၁၉)နှစ်ကျော်ပြီး အသက်(၂၀)ထံသို့ပင် ဝင်ခဲ့ပြီ။

ဦးလှိုင်ဘွားထံမှ စာရောက်ချိန်တွင် အဒေါ်ရင်းခေါက်ခေါက် (ဒေါ်ခင်လေးဆွေ) အိမ်တွင်မရှိပေ။

ဒေါ်ခေါ်(ခင်လေးဆွေ)သည် ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားမှုက အရ မိတ္ထီလာမြို့တွင် သူမ၏ ၀၀၃နာအရ သွားရောက်နေထိုင်ရသည်။ အနိတိဆွေ(ဒေါ်ခင်လေးဆွေ)တွင် အဆုတ်ရောဂါ ရှိထားသည်။ ယခုလို မိုးတွင်းဝယ် မိုးများသော ရန်ကုန်၌ စွတ်စိုထိုင်းမိုင်းသော ရာသီဥတုတွင် မနေသင့်။ အနိတိဆွေ ရောဂါပိုဆိုးသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်က အနိတိဆွေအား ခြောက်သွေ့ပူနွေးသော မိတ္ထီလာတွင် မိုးတွင်းကာလ သွားနေသင့်သည်ဆိုသောကြောင့် အနိတိဆွေ မိတ္ထီလာသို့ သွားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်ရည်မွန်အဖို့ အနိတိဆွေနှင့်အတူ မိတ္ထီလာသို့ လိုက်ပါမသွားနိုင်။ မြတ်ရည်မွန်မှာ ယခု ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် တတိယနှစ် တက်ရောက်လျက်သားတန်းလမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

ရန်ကုန်၊ ဘောက်ထော်၊ ဝေဠာကံကုန်း၊ ဖြိုင်ဖာလာ လမ်းထဲရှိ အမှတ်( )တွင် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် မြတ်ရည်မွန် တူဝန်း အတူနေခဲ့ရာမှ အနိတိဆွေ မိတ္ထီလာသို့ သွားရသောအခါ ဤမြို့ ဤအိမ်တွင် အမျိုးမလေး မြတ်ရည်မွန်တစ်ယောက်ကလည်း ကျန်မနေ သင့်သောကြောင့် အိမ်ကို တံခါးပိတ် သောခတ် အိမ်နီးချင်းများ နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများသို့ အကြောင်းကြားကာ တက္ကသိုလ်နှင့် နီးသော ကမာရွတ် ပြင်ပအချိုးသမီးဘော်အိမ်ဆောင်သို့ မြတ်ရည်မွန် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။

တနင်္ဂနွေကုန်သို့နှင့် အခြား ကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် မြတ်ရည်မွန်သည် သူမ၏ မာလာမြိုင်လမ်းအိမ်သို့ သွားရောက် ပြီး သိတင်းတစ်ပတ်စာ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်သည်။ သော့ခတ် ထားသော မြတ်ခါးရှိ ဓာတ်ကပ်ပုံးမှ စာများ ဝေရာထိုက်လျှင် မှင့်ယူ မြင်းဖြင့် မာလာမြိုင်အိမ်သို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်တော့ မြတ်ရည်မွန် မှန်မှန်ရောက်သည်။

အကယ်၍သာ အနိတိဆွေ မိတ္ထီလာ မသွားဘဲ ... မာလာမြိုင်အိမ်မှာသာ ရှိနေပါက ဦးလှိုင်ဘွား ပေးသောစာမှာ အနိတိဆွေ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဒါမို့ ထိုဦးလှိုင် ဘွား စာတိုက်မှ ပေးပို့သောစာကို မြတ်ရည်မွန် တွေ့ရမည်ပင် မဟုတ်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။
အနိတိဆွေကလည်း မေမေ ဒေါ်အေးမွန်ကဲ့သို့ပင် မေပေ ဦးမြဒင်၏အကြောင်း မြတ်ရည်မွန်ကို လုံးဝပြောမပြ။
ထို့ကြောင့်လည်း လွန်ခဲ့သော (၁၅)နှစ်က ကွယ် လွန်သွားပြီးသော မေမေ ဦးမြဒင်အကြောင်းကို အလွန်သိချင်စိတ် ဖြင်းထန်ခဲ့သည်။

ဦးလှိုင်ဘွား ပေးပို့သော စာမှာ ယခု သိတင်းပတ် အတွင်း ဘယ်နေ့က စာတိုက်ပုံးထဲ ရောက်နေမှန်းတော့ မသိ။ ယနေ့ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက် မြတ်ရည်မွန် မာလာမြိုင်အိမ် ပြန် လာပြီး စာတိုက်ပုံးကို သော့ခတ်ဖွင့်ကြည့်မှ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် မိမိအမည်ဖြင့် မိမိထံသို့ စာများ လာလေ့မရှိတတ်။ အနိတိဆွေ၏ စာများသာ လာတတ်လေ့ရှိ သည်။ ထိုရောအခါ မြတ်ရည်မွန်က ထိုစာများကို ထပ်ဆင့် မိတ္ထီလာ ရှိ အနိတိဆွေထံသို့ ပေးပို့ရသည်။

ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား မိမိအမည် လိပ်စာဖြင့် ဦးလှိုင်ဘွားဆိုသူ ပေးပို့သော စာကို တွေ့ရှိဖတ်ရှုရခြင်းပါပေ။

www.burmeseclassic.com

ရန်ကုန်၊ ဘောက်ထော်၊ ကျောက်ကုန်း၊ မြိုင်မာလာ လမ်းထဲရှိ အမှတ်( )တွင် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် မြတ်ရည်မွန် တူဝန်း ယော့နေခဲ့ရာမှ အန်တီဆွေ မိတ္ထီလာသို့ သွားရသောအခါ ဤမြို့ ဤအိမ်တွင် အမျိုးမလေး မြတ်ရည်မွန်တစ်ယောက်တည်း ကျန်မနေ သင့်သောကြောင့် အိမ်ကို တံခါးပိတ် သော့ခတ် အိမ်နီးချင်းများ နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများသို့ အကြောင်းကြားကာ တက္ကသိုလ်နှင့် နီးသော ကမာရွတ် ပြင်ပအမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်သို့ မြတ်ရည်မွန် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။

တနင်္ဂနွေကဲ့သို့နှင့် အခြား ကျောင်းပိတ်ရက်များ တွင် မြတ်ရည်မွန်သည် သူမ၏ မာလာမြိုင်လမ်းအိမ်သို့ သွားရောက် ပြီး သိတင်းတစ်ပတ်စာ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်သည်။ သော့ခတ် ထားသော မြတ်ခါးရှိ စာတိုက်ပုံးမှ စာများ ရောက်ရှိလျှင် ဖွင့်ယူ မြင်းဖြင့် မာလာမြိုင်အိမ်သို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်တော့ မြတ်ရည်မွန် မှန်မှန်ရောက်သည်။

အကယ်၍သာ အန်တီဆွေ မိတ္ထီလာ မသွားဘဲ ... မာလာမြိုင်အိမ်မှာသာ ရှိနေပါက ဦးလှိုင်ဘွား ပေးသောစာမှာ အန်တီဆွေ လက်ထံသို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဒါဆို ထိုဦးလှိုင် ဘွား စာတိုက်မှ ပေးပို့သောစာကို မြတ်ရည်မွန် တွေ့ရမည်ပင် မဟုတ်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။
အန်တီဆွေကလည်း မေမေ ဒေါ်အေးမွန်ကဲ့သို့ပင် ဖေဖေ ဦးမြဒင်၏အကြောင်း မြတ်ရည်မွန်ကို လုံးဝပြောမပြု။
ထို့ကြောင့်လည်း လွန်ခဲ့သော (၁၅)နှစ်က ကွယ် လွန်သွားပြီးသော ဖေဖေ ဦးမြဒင်အကြောင်းကို အလွန်သိရှင်စိတ် ပြင်းထန်ခဲ့သည်။

ဦးလှိုင်ဘွား ပေးပို့သော စာမှာ ယခု သိတင်းပတ် အတွင်း ဘယ်နေ့က စာတိုက်ပုံးထဲ ရောက်နေမှန်းတော့ မသိ။ ယနေ့ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက် မြတ်ရည်မွန် မာလာမြိုင်အိမ် ပြန် လာပြီး စာတိုက်ပုံးကို သော့ခတ်ဖွင့်ကြည့်မှ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် မိမိအမည်ဖြင့် မိမိထံသို့ စာများ လာလေ့မရှိတတ်။ အန်တီဆွေ၏ စာများသာ လာတတ်လေ့ရှိ သည်။ ထိုရောအခါ မြတ်ရည်မွန်က ထိုစာများကို ထပ်ဆင့် မိတ္ထီလာ ရှိ အန်တီဆွေထံသို့ ပေးပို့ရသည်။

ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား မိမိအမည် လိပ်စာဖြင့် ဦးလှိုင်ဘွားဆိုသူ ပေးပို့သော စာကို တွေ့ရှိဖတ်ရှုရခြင်းပါပေ။

တက္ကသိုလ်တင်မြှင့်

ရန်ကုန်၊ ဘောက်ထော်၊ ကျောက်ကုန်း၊ မြိုင်မာလာ
လမ်း(၁)ရှိ အမှတ်( )တွင် ဒေါ်လေးဆွေနှင့် မြတ်ရည်မွန် တို့ဝန်း
ပတ်နေခဲ့ရာမှ အန်တီဆွေ မိတ္တီလာသို့ သွားရသောအခါ ဤမြို့
ပြင်ပိတ်တွင် အမျိုးမလေး မြတ်ရည်မွန်တစ်ယောက်တည်း ကျန်မနေ
ယဉ်သောကြောင့် အိမ်ကို တံခါးပိတ် သောခတ် အိမ်နီးချင်းများ
နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများသို့ အကြောင်းကြားကာ တက္ကသိုလ်နှင့်
နီးသော ကမာရွတ် ပြင်ပအမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်သို့ မြတ်ရည်မွန်
ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။

တနင်္ဂနွေကုသိုလ်နှင့် အခြား ကျောင်းပိတ်ရက်များ
တွင် မြတ်ရည်မွန်သည် သူမ၏ မာလာမြိုင်လမ်းအိမ်သို့ သွားရောက်
ပြီး သီတင်းတစ်ပတ်စာ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်သည်။ သော့ခတ်
ထားသော ခြံတံခါးရှိ စာတိုက်ပုံးမှ စာများ ရောက်ရှိလျှင် ဖွင့်ယူ
ခြင်းဖြင့် မာလာမြိုင်အိမ်သို့ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်တော့ မြတ်ရည်မွန်
မှန်မှန်ရောက်သည်။

အကယ်၍သာ အန်တီဆွေ မိတ္တီလာ မသွားဘဲ ...
မာလာမြိုင်အိမ်မှာသာ ရှိနေပါက ဦးလှိုင်ဘွား ပေးသောစာမှာ
အန်တီဆွေ လက်ထံသို့ ရောက်သွားမည်ဖြစ်သည်။ ဒါဆို ထိုဦးလှိုင်
ဘွား စာတိုက်မှ ပေးပို့သောစာကို မြတ်ရည်မွန် တွေ့ရမည်ပင်
မဟုတ်။

သူလိုလူတွေအများကြီးလိုတယ်

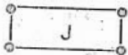
ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။
အန်တီဆွေကလည်း ဖေဖေ ဒေါ်အေးမွန်ကဲ့သို့ပင်
ဖေဖေ ဦးမြဒင်၏အကြောင်း မြတ်ရည်မွန်ကို လုံးဝပြောမပြု။
ထို့ကြောင့်လည်း လွန်ခဲ့သော (၁၅)နှစ်က ကွယ်
လွန်သွားပြီးသော ဖေဖေ ဦးမြဒင်အကြောင်းကို အလွန်သိချင်စိတ်
ဖြင်းထန်ခဲ့သည်။

ဦးလှိုင်ဘွား ပေးပို့သော စာမှာ ယခု သီတင်းပတ်
အတွင်း ဘယ်နေ့က စာတိုက်ပုံးထဲ ရောက်နေမှန်းတော့ မသိ။
ယနေ့ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက် မြတ်ရည်မွန် မာလာမြိုင်အိမ် ပြန်
လာပြီး စာတိုက်ပုံးကို သော့ခတ်ဖွင့်ကြည့်မှ တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် မိမိအမည်ဖြင့် မိမိထံသို့ စာများ
လာလေ့မရှိတတ်။ အန်တီဆွေ၏ စာများသာ လာတတ်လေ့ရှိ
သည်။ ထိုရောအခါ မြတ်ရည်မွန်က ထိုစာများကို ထပ်ဆင့် မိတ္တီလာ
ရှိ အန်တီဆွေထံသို့ ပေးပို့ရသည်။

ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား မိမိအမည် လိပ်စာဖြင့်
ဦးလှိုင်ဘွားဆိုသူ ပေးပို့သော စာကို တွေ့ရှိဖတ်ရှုခြင်းပါပေ။

လာချင်လွန်း၍သာ လာခဲ့ရသည်။
မြတ်ရည်မွန် ကြောက်တော့ ကြောက်ပေသည်။
ဦးလှိုင်ဘွား၏ လိပ်စာပါအတိုင်း ဣပေလော့ခွဲခြင်း

ဖြစ်သည်။

မဉ္ဇူလမ်း ဆိုစေကာမူ ဦးလှိုင်ဘွား၏ အိမ်ခြံအမှတ်
သည် လမ်းအတွင်းပိုင်း ဝေသီစွန်ဖျားရောက်နေသည်။ ကတ္တရာ
လမ်းမကြီးနှင့် ဝေးလွန်းလှသည်။

မဉ္ဇူလမ်း အဝင်စပိုင်းမှာတော့ မြန်နှင့်ဝင်းနှင့် လှပ
သော တစ်ထပ်တိုက်အိမ်များ သန့်စင်ကြည့်ကောင်းသော ပျဉ်
ထောင်းအိမ်များ၊ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်များ တည်ရှိပြီး လမ်းကောင်း

လမ်းသန့် လူကုတ်လမ်း ရပ်ကွက်ဖြစ်သော်လည်း ဦးလှိုင်ဘွား မြို့
အမှတ်အနီးသို့ ရောက်လာသော အိမ်ခြံတွေက ပိုကျယ်ဝန်းလေး
ဖြစ်ကာ အိမ်တွေက ပို၍ စုတ်ချာလေ့ရှိမွန်း မြတ်ရည်မွန် သတိထား
မိပေသည်။

ခြံစည်းရိုးများကလည်း ဝါးတိုင်စိုက် ဝါးကပ်ကာ
မြို့များ ဖြစ်လာသည်။

ဦးလှိုင်ဘွား၏ မြို့အမှတ်ဆိုလျှင် တံခါးမှာ ဝါးတိုင်
နှစ်တိုင် အပေါက်ညီစွာဖောက်ပြီး ဝါးလုံးတန်းသုံးတန်းလုံးထား
သော ခြံတံခါးသာ ဖြစ်သည်။ အခိုင်အခံ့နှင့် အလှအပ မရှိပေ။
မြို့ကြီး၏ အလယ်တွင် ပျဉ်ကာသွပ်မိုး တစ်ထပ်အိမ်လေး ရှိသည်။
ဦးလှိုင်ဘွားနေသော အိမ်ဖြစ်ချေမည်။

ဤအိမ်နှင့် ဤခြံတံခါး ဝင်ရောက်သွားရန် မြတ်ရည်
မွန် ဝန်လေးနေသည်။ ကြောက်လန့်နေသည်။

ဆို ... ရောက်လာမှတော့ မထူးဘူးဟု စိတ်ကို ဇွတ်
တင်းကာ ဝါးတံခါးတန်းကို ဖြုတ်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။

ပျဉ်ထောင်အိမ်တံခါးမှာ ပိတ်ထားပါ၏။

မြတ်ရည်မွန်က တံခါးကို ဖွဖွလေးပင် ခေါက်လိုက်
သည်။ ချက်ချင်း တံခါးပွင့်လာပေသည်။

“လာ လာ ... ကျွန်ုပ်က တွက်ထားပြီးသားပါ ... ဘယ်နည်း

နဲ့မဆို မြတ်ရည်မွန်ဆိုတဲ့မိန်းကလေး ကျုပ်ထိ ရောက်လာ
ရမယ်လို့ ...

“ဦးလှိုင်ဘွားဆိုတာက ...”

“ကျုပ်ပါပဲ မိန်းကလေး၊ လှိုင်ဘွားဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ ... လာ
လေ ... အထဲဝင် မိန်းကလေး ...”

မြတ်ရည်မွန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

မြတ်ရည်မွန် စိတ်ထဲဝယ် ယခုလက်ငင်း တွေ့မြင်ရ
သော ဦးလှိုင်ဘွားဆိုသည့် လူကြီးကို နှစ်သက်ခြင်း မရှိမိပေ။ ဦးလှိုင်
ဘွား၏ ပြောဆိုသံ၊ ပြောဆိုပုံနှင့် ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီကို မနှစ်သက်ခြင်း
မြစ်ပါ၏။

ဦးလှိုင်ဘွားသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိအံ့သည်။
တုတ်ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်မျိုးရှိသည်။ အရပ်ပူသောကြောင့် ဂင်တို
ဟု ခေါ်နိုင်သည်။ အသားညိုရုံမက ကြမ်းသော အသားအရေမျိုး
ရှိသည်။ မျက်ပေါက်ကျဉ်းပြီး နှုတ်ခမ်းကြီးထူသည်။

ဦးလှိုင်ဘွား၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုသည် ရောက်
ရှိသော အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တည်ကြည်ခြင်းမရှိ။
ကလက်သော အမူအရာရှိနေသည်။

မြတ်ရည်မွန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဦးလှိုင်
ဘွားက တံခါးကို ချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲတွင် နှစ်ပေမီးချောင်း ထွန်းထားသည်။ မီး
အား လျှပ်စစ်အား မပြည့်သောကြောင့်လား မသိ။ နှစ်ပေမီးချောင်း
ရောင်မှာ လင်းအားနည်းလှသည်။ ပျဉ်ထောင်းအိမ်ဟောင်းဖြစ်သော
ကြောင့်လည်း မီးက ရောင်ပြန်ပမာန်သောကြောင့် ခပ်မှောင်မှောင်
ရှိနေသည်။

အိုမင်းဟောင်းမွမ်းသော ... ဆက်တိုကုလားထိုင်
တစ်စုံ ညှော်ခန်းတွင် ရှိနေသည်။

“မင်း မိုးကာအင်္ကျီ ချွတ်ထားပါလား မြတ်ရည်မွန် ... အိမ်
ထဲမှာ အိုက်စပ်စပ်ကြီး ... နောက်ပြီး ကျွပ်က ပြောစရာ
စကားတွေ အများကြီး တော်တော်ကြာအောင် ပြောရမှာ”

“ကျွန်မ ကြာကြာမနေနိုင်ပါဘူး ဦးလေး ... ညစာအမိ
အဆောင်ကို ပြန်ရမှာပိုပါ ...”

“မပူနဲ့ မြတ်ရည်မွန် ... ကျုပ်က မြတ်ရည်မွန်လာရင် စား
သောက်ဖို့ အဆင်သင့် လုပ်ထားပြီးသား ... နောက်ပြီး
မြတ်ရည်မွန်ရဲ့အဖေ မြဒင်အကြောင်း ပြောပြရမှာက အရှည်
ကြီး ... ကဲ ... မြတ်ရည်မွန်ရဲ့ မိုးကာအင်္ကျီစကား ရောက်
တွေ ကြမ်းပေါ်ကျပြီး ခွဲကုန်ပြီ ... ချွတ်လိုက်တော့လေ”

ဦးလှိုင်ဘွားက သူကိုယ်တိုင်ပင် မိုးကာအင်္ကျီကို
ချွတ်ပေးတော့ရန် တိုးကပ်လာသောကြောင့် မြတ်ရည်မွန်က ကိုယ့်

www.burmeseclassic.com

ဘာသာပင် ဦးစွာ မိုးကာအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။

“အား ... မြတ်ရည်မွန်က ရုပ်ချောရုံသာမကဘူး ... ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း တော်တော်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။ အေးလေ ... မြဒင်ကလည်း လူချော ... မင်းအမေ အေးမွန်ကလည်း မိန်းမချောဆိုတော့ သူတို့သမီးလေး မြတ်ရည်မွန်က သိပ်ချောသိပ်လှ သိပ်ဖြောင့်ပြီပေါ့ ...”

မြတ်ရည်မွန်သည် ... ဆက်တီကုလားထိုင်ဟောင်းတစ်လုံးတွင် ချက်ချင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။ မိုးကာအင်္ကျီချွတ်လိုက်ပြီမို့ မတ်တတ်ဆက်ရပ်နေလျှင် မိမိ၏ ပင်ကိုယ်ရှိ အစို့အပို့ အဖို့အမောက် အတင်းအရင်းတွေကို ရပ်ပြနေသလို ဖြစ်မှာစိုးသောကြောင့် ချက်ချင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ကဲ ... မြတ်ရည်မွန် ... ဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလဲ”

“ဖေဖေ ဦးမြဒင်ရဲ့အကြောင်းပဲ သိချင်ပါတယ် ဦးလေးလှိုင်ဘွား ...”

“သိရမယ် သိရမယ် ... မြဒင်အကြောင်း ပြောခွင့်လို့ပဲ တမင်စာရေးခေါ်လိုက်တာပဲဟာ ... အဲ ... စကားပြောရင်း ပန်းသီးလေး ဝါးကြတာပေါ့ ... ဟုတ်လား ... ဩစကြေးလျှူပန်းသီးစစ်စစ်ကွဲ့ ... မြတ်ရည်မွန် လာရင် စားဖို့ တမင်တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး ရှာဝယ်ထားတာ ...”

ဦးလှိုင်ဘွားသည် ပန်းသီးကို ပန်းကန်ပြားတွင် အလုံးလိုက်ထည့်ယူကာ အခွံနွာရန် စားတစ်ချောင်းကိုပါ ယူဆောင်လာသည်။

အဖို့နွာရာတွင် နွာသော စားမှာ မြည့်နေအောင် ထက်လှကြောင်းနှင့် တားဦးနှုတ်ဖြစ်ကြောင်း မြတ်ရည်မွန် သတိထားကြည့်မိသည်။

“ရှေ့ ... စားပါ မြတ်ရည်မွန် ...”

မစားဘဲ နေပါကလည်း ဇွတ်ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံမည့်ပုံစံ ဦးလှိုင်ဘွားတွင် ရှိနေသဖြင့် မြတ်ရည်မွန်က တစ်စိပ်ယူစားသည်။

“ကျွပ်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ မြတ်ရည်မွန် ... ကျွပ်က ညစာစားခါနီးမှာ တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်နေကျမို့ပါ”

ပြောဆိုရင်းပင် ... ထက်ဝက်ကျိုးနေသော အရက်ပုလင်းမှ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ငှဲသည်။

“ဖေဖေအကြောင်း ပြောပါတော့ ဦးလေး ...”

“ပြောမယ် ... ပြောမယ် ... မြတ်ရည်မွန်ရဲ့အဖေ မြဒင်နဲ့ ကျွပ်က သိပ်ကို ရင်းနှီးခင်မင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပေါ့ ...”

“အဲ ... မြဒင်က ရွှေဘုံသာလမ်း ဟိုတုန်းကတော့ မဂိုလမ်းပေါ့လေ ... အဲဒီက အာတီးယားစိန်တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်

www.burmeseclassic.com

တယ်။ ကျွန်ကတော့ စပတ်လမ်း၊ အခု ဗိုလ်အောင်ကျော် လမ်းက ဦးအာမက်ရဲ့ မီးခဲသေတ္တာ ဖြင့်ပြောင်းလဲသွားနေ ဆိုတာ အလုပ်လုပ်တယ် ... ပထမတော့ မြင်ရော ကျုပ် ရော ရှိအိုးသားသား လုပ်နေကြတာပါ ...”

ဦးတိုင်ဘွား အရှက်ဦး မော့ချလိုက်သည်။ နောက် ထပ်၌ သောက်ပြန်သည်။ မာစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့်သောက်နေ သည်ကို တွေ့မြင်နေရသော မြတ်ရည်မွန်သည် ဤအိမ်၌နေရာ သို့ မိမိလာခဲ့ခြင်းမှာ မှားသွားပြီလားဟုလည်း တွေးမိသည်။

“အိပ်တုန်းက မြတ်ရည်မွန်ရဲ့ အခမ မအေးမွန်တလည်း အရွယ်ကောင်းတုန်း လှတုန်း ချောတုန်းလေ ... မြင် သူ မိန်းမကို မျိုထားမတတ် ချစ်တဲ့ကောင်မလေး ဒါပေမဲ့ ငါတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံးဟာ လက်စား လက်စား သမားသက်သက်တွေဆိုတော့ ... တစ်လမှာ ရတဲ့လခ လောက်ပဲ ရှိကြတယ်လေ ...”

“ဖေဖေက အာတီးယားစိန်တိုက်မှာ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ရလဲ ဦးလေး ...”

“မြင်က ယန်းထိမ်အလုပ် လုပ်တယ် ... အာတီးယားစိန် တိုက်ကြီးက အကြီးကြီး ... နေ့ဦးမှာ စိန်ထည်လက်ဝတ် ရတာအရောင်းဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး ... နောက်ပိုင်းမှာ ယန်း

ထိမ်လုပ်ငန်း ထားရှိတယ် ...”

“ဒါတော့ ဘာဖြစ်လဲ ဆက်ပြောပါ ဦးလေး ...”

“မြင်က သူမိန်းမ အေးမွန်ကို မျိုချိုတဲ့တဲ့နဲ့ တင့်တောင့် တင့်တယ် မထားနိုင်တာကို ဘဝင်မကျဘူးလေ ... ဒီကြား ယဲ သပိးလေး မြတ်ရည်မွန် မင်းကလည်း မွေးမွေးလာပြီး သုံးလေးနှစ်သပိးအရွယ် တိတိတာလေးနဲ့ရုပ်လေးကလည်း သိပ်သန်ပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတယ် ... အေး ... မြင်မှာ သူစနီးနဲ့ သူသမီးလေးကို သိပ်ချစ်တော့ ကြွယ်ပိုး ကြွယ်ဝ ချမ်းချမ်းသာသာ ထားချင်စိတ်တွေ စေတနာတွေ တအား ထက်သန်လာတယ် ...”

“ဪ ... ဖေဖေရယ်” ဟု မြတ်ရည်မွန် တိုးတိုး လေး ရွှေ့တိမိသည်။

“တိုတိုပြောရရင် မြင်က သူနဲ့ အခင်မင်ဆုံးသူငယ်ချင်း ငါ ကို လာတိုင်ပင်တယ် ... အာတီးယားစိန်တိုက်ကို ဖောက် ကြဖို့လေ ... ကျုပ်က သဘောတူလိုက်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ သဘောတူတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး မြတ် ရည်မွန် ... ကျုပ်မှာတော့ မယားမရှိ သားမရှိ လူပျို တစ်ကိုယ် ရည်သမားပဲ ... ကျုပ် လစဉ်ရတဲ့လခနဲ့ ကျုပ်မှာလုံလောက် နေသားပဲဟာ၊ အေး ... မှန်တာပြောရရင် မြင်ကို ကူညီ

ချင်စိတ်နဲ့ ကျုပ် သဘောတူလိုက်တာ ...”

ဦးလှိုင်ဘွား ပြောနေမှမှာ ယခု မြတ်ရည်မွန်ကပဲ သူမ၏ ဖေဖေကို ကူညီလို့ ကျေးဇူးတင်လှပါတယ်ဟု မြတ်ရည်မွန်က ပြောစေချင်ပုံ ရနေပေသည်။

“မြဒင်အဖို့ ... ခက်နေတာက အာတီးယားစိန်တိုက်ပိုင်ရှင် သူဌေးဟာ သူ့စိန်တွေ လက်ဝတ်ရတာတွေကို သူတိုက်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှာ ... အင်မတန် စိတ်ချရတဲ့ မီးခံသေတ္တာကြီးနဲ့ သိမ်းထားမှန်းတော့ သိတယ် ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီ လျှို့ဝှက်ခန်းသော့နဲ့ မီးခံသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ဖို့ကတော့ မြဒင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ဘူးလေ ...”

ဦးလှိုင်ဘွား အရက်ထပ်မောပြန်သည်။ ငါးသုံးလုံးစီးကရက် ဖွာရှိုက်ပြန်သည်။ စကနဦးကတည်းက ဦးလှိုင်ဘွားဆိုသူမှာ ဤပုံစံ ဤလူစားမျိုးဟုသာ မြတ်ရည်မွန် သိထားလျှင် ဖေဖေ ဦးမြဒင်အကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိချင်စေကာမူ ဒီနေရာ ဒီအိမ်ကို လာပြီး ဦးလှိုင်ဘွားလို လူကို တွေ့ဆုံမည်မဟုတ်ပါလေ။ မြတ်ရည်မွန် ထင်မိသူမှာ ဦးလှိုင်ဘွား ဆိုသူသည် ဖေဖေ သူငယ်ချင်းမို့ ဖေဖေအရွယ်လောက် ရှိပြီး ဖေဖေလိုပင် စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိခြင်းမည်ဟု အတွက်မှားမိသဖြင့် ရောက်လာမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ယခု တွေ့မြင်ပြောဆိုနေရသော ဦးလှိုင်ဘွားကို မြတ်ရည်မွန် ရင်ထဲက ရွံ့မှန်း

မိသည်။ ကြောက်လန့်မိသည်။

သို့သော် ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။ ရောက်လာ

မိပြိုကိုး။

“ဟဲ့ ဝ) ဝ) ... ဘယ်လိုပီးခံသေတ္တာရဲ့ သော့မျိုးဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုမယမ်းရဲ့ သော့မျိုးဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်နိုင်တာက ကျုပ်အတတ်ပညာပေါ့လေကွယ် ...”

“နေပါဦး ဦးလေးလှိုင်ဘွား ... ရွှေဘုံသာလမ်းက အာတီးယားတိုက်ကြီးမှာ သူဌေးနဲ့ မိသားစုက အတူမနေကြဘူးလား ...”

“မနေကြဘူး ... သူဌေးတို့နေတဲ့ အိမ်က မြောက်မိုင်ခွဲမှာ မြကြီး ဝင်းကျယ်နစ်ထပ်တိုက်ကြီးနဲ့နေတာ ... နံနက် ကိုးနာရီလောက်မှာ အာတီးယားသူဌေးက သူမာမီဒီးကားကြီးနဲ့ စိန်တိုက်ကို လာတယ် ... အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတွေ လုပ်ပြီး ညနေလေးနာရီဆို ဆိုင်ပိတ်ပြီး ပြန်တယ် ...”

“သူ့စိန်တွေ ရတာတွေကို အိမ်ပြန်ယူမသွားဘူးလား။”

ဦးလှိုင်ဘွားက ခေါင်းခါပြသည်။

“ဘယ်ယူသွားမလဲ ... မြောက်မိုင်ခွဲလိုနေရာက သူဌေးတွေ မြကျယ်ကြီးတွေနဲ့ နေကြတာ ... ကိုယ်တိုက်ကို ဓားပြတိုက် အကြမ်းစားတောင် မြဘေးတိုက်တွေက သိနိုင်တာ

www.burmeseclassic.com

မှ မဟုတ်တာ ... နောက်တစ်ချက်က မနက်အလာ ညနေ အပြန် စိန်တွေ သယ်ဖို့က လမ်းမှာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် လေ ... ကြံစည်ချင်တဲ့လူက လမ်းကဖြတ်ပြီး ကြံစည်လို့ ရတယ် ... စိန်တွေ ရတနာတွေက နည်းနည်းနောနော တန်ဖိုးမှ မဟုတ်တာ ... ဒါတောင် အဲဒီအချိန်တုန်းက စိန် တစ်ရက်မှ ပျမ်းမျှကြေးတန်ဖိုး တစ်သောင်းလောက်ရှိတာ၊ ဒါတောင် သူငွေပိုင် စိန်ရတနာတွေဟာ သိန်းပေါင်းရာနဲ့ ချီ ရှိနေတာ ... ခုခေတ်တန်ဖိုးနဲ့ တွက်ရင် သိန်းပေါင်း ထောင်သောင်းလောက် ရှိနိုင်တယ်ဆိုပါတော့ ... ”

“ရွှေဘုံသာလမ်းက တိုက်ကြီးထဲမှာ ထားခဲ့တာက ပိုပြီး လုံခြုံတယ်လို့ ကုလားသူငွေက ယုံကြည်လို့လား ... ”

“သိပ်လုံခြုံတာပေါ့ ... အခု ရွှေဘုံသာလမ်းလို့ခေါ်တဲ့ ဟို တုန်းက မဂိုလ်ဖုံး ပြိုအလယ်မှာ တည်ရှိနေပြီး ရဲစခန်းတွေ နဲ့လည်း နီးတယ် ... ပြီးတော့ သူငွေအာတီးယားတိုက်ကြီး က တုန့်ထည်နဲ့ နိုင်ခုံရံမကဘူး ... လျှို့ဝှက်ခန်းတွေပါ ထား ရှိတော့ အဲဒီမှာ ထားခဲ့တာက ပိုပြီး စိတ်ချရတာပေါ့ မြတ် ရည်မွန် ... ညစောင့် နေစောင့် ဒီရပ်လည်း ထားသေး တယ် ... လျှို့ဝှက်ခန်းထဲမှာ ထားတဲ့ မီးခံသေတ္တာကလည်း သော့နှစ်ချက် စက်နဲ့ ဂေါ်ဖရီအမျိုးအစား သိပ်ကောင်း သိပ်

တုထည်ကြီး သိပ်ခိုင်မာတယ် ... မီးလောင်ရင်တောင် အထဲက ရတနာတွေ မပျက်စီးနိုင်ဘူး ... အောက်ဆုံး ပြေ ညီထပ်မှာပို့ ခေါင်းပိုးကလည်း မောက်ဝင်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ အပေါ်ထပ်တွေမှာနေတဲ့ လူတွေလည်း ရှိနေသေးတယ်၊ ဒီတော့ သတိထားစိန်တိုက်ကို ရှေ့ကဖြစ်စေ အပေါ်က ဖြစ်စေ အေးတံဖြစ်စေ မောက်ထွင်းလို့မရနိုင်ဘူး ... ”

“အေး ... ဒါပေမဲ့ အတွင်းလူဖြစ်နေတဲ့ မြဒင်နဲ့ ဘယ်မီးခံ သေတ္တာကိုဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုသော့ဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်နိုင်တဲ့ ကျွပ် နဲ့ ညည်းအဖေ အတွင်းလူ မြဒင်ပေါင်းပြီး ကြံစည်လိုက် တော့ စိန်တိုက်ကြီးဟာ ပွင့်သွားတယ် ... ”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သွားကြလဲ ဦးလေးလို့င်သွား ... ”

ဦးလို့င်သွားက ညည်းညူသောလေသံဖြင့် ပြော သည်။

“ဒါပေမဲ့ မြတ်ရည်မွန်ရဲ့အဖေ မြဒင်က သိပ်မိုက်တယ် ... မီးခံသေတ္တာပွင့်လို့ ကိုယ့်လက်ထဲ ရတနာသေတ္တာပါလာပြီး ပြန်အထွက်မှာ ညစောင့်ဒီရပ်နဲ့ ပက်ပင်းတိုးတာကို မြဒင် က ညစောင့်ဒီရပ်ကို အသေသတ်ပစ်လိုက်တယ် ... ”

“စိန်တိုက်ထဲ ဝင်ကြတုန်းက ညစောင့်ဒီရပ်က မရှိဘူးလား ဦးလေး ... ”

မြတ်ရည်မွန်က သူ့အဖေက ညစောင့်ဒရဝမ်ကို အသေသတ်သည်ဆိုခြင်းကို လက်မခံလိုသောစိတ်ဖြင့် ပြန်မေးမိသည်။

“ဒီလို မြတ်ရည်မွန်ရဲ့ ... ညနေ လေးနာရီ အလုပ်ပိတ်ပြီးတာနဲ့ ဂန့်ချာလို့ခေါ်တဲ့ ဆေးခြောက်ထည့်လိပ်ထားတဲ့ ဘီဒီ ကုလားဆေးလိပ်တစ်ထုပ် စီခွဲထားပြီး ညစောင့်ဒရဝမ်ကို ပေးထားတယ် ... ညစောင့်ဒရဝမ် ညဦးပိုင်းမှာတော့ ဂန့်ဂျာဘီဒီကို သောက်ရုံပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ် ... အဲ ... ကျွန်ုပ်တို့ မီးခံသေတ္တာဖွင့်လို့ရပြီး ရတနာသေတ္တာ ဆွဲပြီး ပြန်အထွက်မှာ ဒရဝမ်က ဆေးခြောက်ပျယ်ပြီး တို့ကို မြင်တာနဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်တယ် ... အဲဒီမှာ မြဒင်က ဒရဝမ်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ ... ”

“ဖေဖေက လူသတ်တယ် ဟုတ်လား ... ”

“အဲဒီအတိုင်းပဲ မြတ်ရည်မွန် ... ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... မေမေက ပြောတယ် ... ဖေဖေဟာ စိတ်နှလုံး သိပ်သိမ်မွေ့တာတဲ့ ... မြင်ကိုက်ခံရင်တောင် ရိုက်ပုတ်မသတ်ဘဲ မောင်းထုတ်ပစ်တာတဲ့ ... ”

“အေးလကွယ် မြတ်ရည်မွန် ... အဲဒါက သာမန်အနေအထားမှာကို ... အခုဟာက ဒရဝမ် အော်လို့ လူမိရင် ဒုက္ခရောက်

မှာပိုလား ... ဒါကြောင့် ဒရဝမ်ကို မအော်အောင် မြဒင်က နှုတ်ပိတ်ရင်း လက်လွန်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ ... ”

“ထားပါတော့လေ ... ဦးလေးလှိုင်ဘွားနဲ့ ဖေဖေ နှစ်ဦး သဘောတူ လုပ်ပုံကြတာပဲ ... ဒရဝမ်ကို သတ်တာလည်း နှစ်ယောက်ကတော့ သတ်ကြတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ... ”

ဦးလှိုင်ဘွားက ခေါင်းခါပြသည်။

“နှစ်ယောက်အတူ ဒရဝမ်ကို မသတ်ခဲ့ဘူး မြတ်ရည်မွန် ... နှစ်ယောက်အတူလည်း ရတနာသေတ္တာထဲက ရတနာတွေကို ခွဲဝေမယူခဲ့ရဘူး ... မြစ်ပုံက ကျွန်ုပ်က လျှို့ဝှက်ခန်းကို ဖွင့်တယ် ... စီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်တော့ ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ကိုင်ထားရတယ် ... ရတနာသေတ္တာကို စီးခံသေတ္တာထဲက မြဒင်ကဆွဲထုတ်ယူတယ် ... ဒရဝမ်ကို သတ်ပြီး ရတနာသေတ္တာကို မြဒင်ကပဲ ယူသွားတယ် ... တစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးသွားတယ် ... ”

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဦးလေးလှိုင်ဘွား ... ဦးလေးလှိုင်ဘွားလို လူက ဖေဖေတစ်ယောက်တည်း အပိုင်စီးသွားတာကို ငွံခံပဲ့လူစားမျိုးမှ မဟုတ်တာ ... ”

“ပုန်တယ် ... မြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်မှာပဲ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကြံစည်တဲ့ အစီအစဉ်ထဲမှာ ဒရဝမ်

ကို သတ်ဖို့ အစီအစဉ်မပါခဲ့ဘူး ... မမျှော်လင့်ဘဲ ဒရဝမ်ကို သတ်လိုက်မိတော့ နောက်နေ့ကျမှ ပစ္စည်းတွေ ခွဲယူကြ မယ်ဆိုပြီး ကိုယ်လွတ် တစ်ယောက်တစ်လမ်းခွဲပြီး ပြေးခဲ့ ကြတယ် ... မြဒင် လက်ထဲမှာ ရတနာသေတ္တာ ပါသွား တယ် ...

“ဪ ... ဪ ... ဒီလိုလား ... ”

“မဪ ... ဪနဲ့ မြတ်ရည်မွန် ... ကျုပ်နဲ့ မြဒင် အဲဒီ ညက လူချင်းခွဲပြေးခဲ့ကြပြီးနောက် ကနေထိ မြဒင်ကို ကျုပ် မတွေ့ရတော့ဘူး ... ကျုပ် ရသင့်တဲ့ ဝေဖုလည်း တစ်ပြား၊ တစ်ချပ်မှ မရခဲ့ဘူး ... မြဒင် လုပ်တာတွေက ဘာမှမသေ သပ်ဘူး ... ဒရဝမ်က ချက်ချင်းမသေဘဲ ရဲပစ္စည်းတွေ ရောက်လာတဲ့အထိ အသက်ရှိနေတော့ စကားပြောနိုင် တယ် ... ဒရဝမ်က သူတို့အလုပ်သမားချင်း မြဒင်ကိုသာ သိတော့ မြဒင် သူ့ကို သတ်ပါတယ်လို့ပြောပြီးမှ အသက် ထွက်သွားတယ် ... အဲဒီနေ့ ဝေလီဝေလင်းအချိန်မှာပဲ မြဒင် ကို ရဲတွေ ဖမ်းမိသွားတယ် ... ရဲတွေက စစ်မေးတော့ မြဒင် က ဖော်ကောင်လုပ်တယ်လေ ... လိုင်ဘားဆိုတဲ့ ကျုပ်နဲ့ အတူ ပူးပေါင်းကြံစည်တာလို့ ဖော်တယ် ... အဲဒီတော့ ကျုပ်က လွတ်ရာထွက်ပြေးရတာပေါ့ ... ပြေးတာမှ ဟို

ဘက်နိုင်ငံနယ်စပ်အထိ ကျွပ် ထွက်ပြေးရတယ် ... ကိုယ့် တဝက် ဇာတ်ဖြူပေးနေရတယ် ... ”

မြတ်ရည်မွန်က အလွန်စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် သက် ငြင်းရှုရှင်း ပြန်ပြောသည်။

“သိ အပေါင်းတားမိန့်တိုက်ကို ဖောက်ထွင်းမှု ... ဒရဝမ်ကို သတ်မှုနဲ့ပဲ ငေးဖောာ ဟုတ်ပဒေက ချမှတ်တဲ့ ကြီးဒဏ် မ်ရပြီး သေဆုံးသွားတာပဲ ဦးလေး ... ”

“သိတယ် ... ကြားတယ် ... မြဒင် ကြီးဒဏ်ကျသွားတယ် ဆိုတာ ကျုပ် ကြားသားပဲ ... ”

တကယ်တော့ ... မြတ်ရည်မွန်ခမျာ သူမ၏ဖခင် ဦးမြဒင် ဤဖြစ်မှုကြောင့် ကြီးဒဏ်ခံ သေဆုံးသွားခြင်းကို မေမေ ဒေါ်အေးမွန် ကွယ်လွန်သေဆုံးပြီးမှ သိရှိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မေမေ သည် သေဆုံးသည်အထိ ဖေဖေ ဦးမြဒင်၏ အဖြစ်အပျက် အကျိုး အကြောင်းတွေကို ဖေဖေ ဝှက်ငယ်မည်ဖိုး၍လည်းကောင်း၊ မြတ် ရည်မွန်ကို ဖွင့်ပြောသွားခြင်း မပြုခဲ့ပါလေ။

မေမေ ကွယ်လွန်ချိန်တွင် သမီး မြတ်ရည်မွန်မှာ အသက်(၁၆)နှစ်ကျော်စ ပြုပေပြီ။ မေမေ ကွယ်လွန်ပြီးမှ မေမေ ကျန်ခဲ့သော ပစ္စည်းတွေကို အမွေဆက်ခံရင်း လက်ဝတ်လျက်စား သေတ္တာထဲမှ ဝါကျင်နေသော သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတွင် ဖေဖေ

www.burmeseclassic.com

ဦးမြဒင်ကို ကြိုးမိန့် ချမှတ်လိုက်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရမှ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါကျမှပင် အန်တီဆွေ့ကို သတင်းစာဖြတ်ပိုင်း ပြပြီး ဖေဖေအကြောင်း မေးမြန်းရတော့သည်။ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတွင် ထိုဒဏ်အဖြစ်ပေးခံရသည်မှလွဲပြီး အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြခြင်း မပါရှိခဲ့ပေ။

အန်တီဆွေ့ကလည်း ဒီကိစ္စတွေ ထပ်မံပြီး လုံးဝ မမေးရန် မြတ်ရည်မွန်ကို ကားမြစ်ခွဲသောကြောင့် အန်တီဆွေ့ထံမှ လည်း ဖေဖေအကြောင်း မသိခဲ့ရပေ။

သို့သော် ... မြတ်ရည်မွန်သည် သူမ၏ ဖေဖေအကြောင်းကို သိပ်သိချင်နေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဖေဖေအကြောင်း သိချင်လွန်းသောကြောင့် ဦးလှိုင်ဘွားထံသို့ လာရောက်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ဦးလှိုင်ဘွားထံမှ ဖေဖေအကြောင်းတွေ အနုအစေ့ သိရသောအခါ သမီးဖြစ်သူမို့ ထပ်မံစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ညှိုးနွမ်းသိမ်ငယ်စွာနှင့်ပင် မြတ်ရည်မွန်သည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေအကြောင်းတွေ အသေးစိတ် သိရလေ ကျွန်မ သမီးအနေနဲ့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေပဲ ဦးလေးလှိုင်ဘွား ... အခု

လို တကူးတက စာရေးခေါ်ပြီး ကျွန်မကို ဖေဖေအကြောင်းတွေ ပြောပြတဲ့ ဦးလေးလှိုင်ဘွားကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ် ...”

“က ... ပင်လို့ ငါ့ကို ပြန်ခွင့်ပြုလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ မြတ်ရည်မွန် ...”

“မြတ်ရည်မွန်က အာပေဒိုတ်သံပင် ထွက်သွားပေသည်။ ဦးလှိုင်ဘွားက ထိုင်ရာမထ မျက်ဖြူလှန်းပြီး မြတ်ရည်မွန်ကို နေ့နေပါအောင် ကြည့်ပြီး ပြန်ခွင့်မပေးဆိုသည်ကို မြတ်ရည်မွန်က အံ့သြသွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

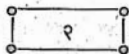
“ပြန်ထိုင်ပါ မြတ်ရည်မွန် ... ကျုပ်မှာ ပြောစရာစကားတွေ အများကြီး ကျန်သေးတယ် ...”

“ဖေဖေအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့လားဟင် ...”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့ ... မြဒင်နဲ့ ပတ်သက်တာတွေ ပြောပြစရာ အများကြီး ကျန်နေသေးတယ် ...”

မြတ်ရည်မွန်သည် ဖေဖေအကြောင်း ပြောစရာကျန်သေးသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် နဂိုထိုင်ရင်းကုလားထိုင်မှာပင် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီနော် ... မြခင်က ရဲမှာ ဖော်ကောင် လုပ်လို့ ကျုပ်ဟာ ဟိုဘက်နိုင်ငံ နယ်စပ်အထိ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်နေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ... အဲဒီမှာ ကျုပ် ကိုးလနဲ့ စာစားနဲ့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါး စားဖို့နေဖို့ နယ်စပ်မှာ ဇာတ်မြှုပ် ပြီး ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ရတယ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာကြီး နေခဲ့ရတာပါ ...”

“အဲ ... သိပ်မကြာသေးခင်ကပဲ ... မြန်မာပြည်မှာ အစိုးရ အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်ပြီး နောက်တက်လာတဲ့ အစိုးရက အချိန်ကာလ ခုနစ်အပိုင်းအခြားကန့်သတ်ပြီး အဲဒီတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှုတွေကို ပယ်ပစ်ပြီး လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပြုလိုက်

သည်လို့ ကြော်ညာတဲ့အထဲမှာ ကျုပ် အမှုက သတ်မှတ်ပေး တဲ့ အချိန်ကာလအပိုင်းအခြားထဲမှာ အကျိုးဝင်သွားတာ ဂို့ ကျုပ် အဖြစ်အပျက် လွတ်ငြိမ်းခွင့်ရခဲ့တယ် ... ဒီတော့ ကျုပ် ပြန်တက်ရတဲ့ ပြန်လာပြီး ရှိစုစု ငွေကြေးလေးနဲ့ ဒီပြန် ဝိသိပ်ပိုက်ပြီး နေလိုက်ရတယ် မြတ်ရည်မွန် ...

... မေး ... ဖြစ်ပြီးတဲ့တော့လည်း ဖြစ်ပြီးပြီပို့ မြခင်အပေါ် မှာ ကျုပ် ငွေယူတာ အာဇာတထားတာတွေလည်း မရှိ တော့ပါဘူး ... သူ့အများလည်း ဥပဒေအဖြစ်ဒဏ်ခံရင်း ကြီး မိန့်နဲ့ သေသွားရှာပြီဟာ ...”

“ဦးလေးလှိုင်ဘွားက ဖေဖေအပေါ် ဘာငွေယူစရာရှိတော့ လို့လဲ ... ဖေဖေလည်း သေပြီဟာ ...”

“ငွေယူမယ်ဆိုရင် ငွေယူစရာ ရှိတာပေါ့ မြတ်ရည်မွန် ... တကယ်ဆို သူက ကြီးမိန့်ခံရဖို့ သေချာနေတာဖြစ်လို့ အမှု ထဲမှာ ကျုပ်ကို ဆွဲထည့်ဖော်ကောင်လုပ်စရာ ဘာလိုသလဲ၊ တကယ်တော့ မြခင်ဟာ ကျုပ်အပေါ် သစ္စာဖောက်ပြီး ဖော်ကောင်လုပ်သွားတာ ...”

“ပါတော့ ဦးလေးလှိုင်ဘွားရယ် ... ဖေဖေအများ သေဒဏ် ... ကောင် အပြစ်ပေးခံရသူပါ ... အဲဒီတုန်းက ရဲတွေက ဖေဖေ ကို ပဖော်ရင် ဖော်အောင်လုပ်တဲ့နည်းတွေကြောင့် ဖော်

လိုက်ရတာဖြစ်မှာပေါ့ ... ဦးလေးလှိုင်ဘွားက အဝေးကို ထွက်ပြေးရရုံပေါ့ ... ဖေဖေက အသက်ပေးသွားရသူပါ”

“အင်းပေါ့လေ ... အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ... ကျုပ် အဓိက ဆိုလိုတာက နှစ်ယောက် သဘောတူကြစည်ခွဲတဲ့ နေရာမှာ သူက သေခံလိမ့်ရတယ် ... ကျုပ်က ထွက်ပြေး ရတယ် ... အဲဒီတော့ အစကတည်းက ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်းခွဲကြ ရတဲ့ ကျုပ်ဟာ အခုအချိန်မှာ ခံစားခွင့်ရှိတဲ့ သူ့ကိုတော့ ခံစားချင်တာပေါ့ကွယ် ...”

“သူ့ ... ဟုတ်လား၊ ဘာသူ့လဲ ...”

“ကျုပ် ပြောခဲ့ပြီးပြီ ... လူချင်းခွဲထွက်ပြေးကြတော့ မြဒင် လက်မှာ ရတနာသေတ္တာပါသွားတယ်လို့ ... အဲ ... မြဒင် ဟာ ကြီးစင်တက်သွားတဲ့အထိ ရတနာသေတ္တာကို ရဲလက် ထဲ မအပ်ခဲ့ဘူး၊ အသေခံသွားတယ် ... အဲဒီရတနာသေတ္တာ ဟာ ခုချိန်ထိ မြတ်ရည်မွန်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ် မဟုတ် လား ...”

“ရှင် ...”

“ကျုပ် လက်ရှိ အခြေအနေကို ပြောပြမယ် ... ကျုပ်ရဲ့ အမှုလည်း တရားဝင်ပယ်လိုက်ပြီ ... အာတီးယားကုလား သူ့ဌေးလည်း ဘင်္ဂလားပြန်သွားပြီ၊ သူ ဒီမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း

တိုက်တာတွေလည်း ပြည်သူပိုင်သိမ်းတဲ့အထဲ ပါသွားပြီ ... အာတီးယားအတွက် မြန်မာပြည်ကို မြန်လမ်းမရှိတော့ဘူး”

မြတ်ရည်မွန် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိ။ ဦးလှိုင် ဘွား ပြောသောစကားတွေကိုလည်း မြတ်ရည်မွန် နားမလည်။

“သိပါတော့ ကျုပ်တို့ပထမနဲ့ ဒုတိယအချိန်မျိုးမှာ ရရှိထားတဲ့ ရတနာသေတ္တာကို လျှို့ဝှက်ပေးပေးမယ်ဆိုရင် ဘာအခွင့်အလွတ် ပို ပိုရတဲ့ အကောင်းဆုံးပေးမရှိမိဘဲ ...”

“ရှင် ...”

မြတ်ရည်မွန် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတိုင်း ဦးလှိုင် ဘွား ပြောသော စကားတွေကို နားမလည်ဘဲ ‘ရှင် ... ရှင်’ နှင့်ပင် အံ့ဩနေရတော့သည်။

မြတ်ရည်မွန်၏ တရှင်ရှင် အံ့ဩနေသည်ကို ဦးလှိုင် ဘွား မျှက်မှောင်ကြုတ်လာသည်။

“မင်းဟာက တရှင်ရှင်နဲ့ ဘာမှမသိတဲ့ အမူအရာမျိုး ချည်းပါ လား မြတ်ရည်မွန် ...”

“မေ့ ဦးလေးလှိုင်ဘွား ပြောသမျှတွေ ကျွန်မ တကယ်ပဲ ဘာမှန်းတို့ မသိတာ ...”

“လုပ်ပေးနဲ့ မြတ်ရည်မွန် ... ကျုပ်က အဝေးရောက်နေ ပေပဲ့ သတင်းတွေအားလုံး နားခွင့်ထားတယ် ... ရဲတွေက

မြဒင်ကို မမ်းမိပေမဲ့ ရတနာသေတ္တာကို ပြန်မသိမ်းနိုင်ခဲ့ဘူး။
မြဒင်က နောက်ဆုံး ကြိုးစင်တက်တဲ့အထိ ရတနာသေတ္တာ
ကို ရဲတွေလက်ကို မအပ်ခဲ့ဘူး ... အဲဒီ ရတနာသေတ္တာဟာ
အခုဆိုရင် သမ်းရင်းဖြစ်တဲ့ မင်း မြတ်ရည်မွန်ဆီမှာပဲ ရှိရ
မယ် ... ”

“ဘာမှ မရှိဘူး ... ဘာသေတ္တာမှ မရှိဘူး ... ဖေဖေ အဲဒီလို
ရတနာသေတ္တာ ရခဲ့တယ်ဆိုတာတောင် အခု ဦးလှိုင်ဘွား
ပြောပြမှ ကျွန်မ သိတာ ... ”

“ဒီလို အပြတ်ပြောလို့ မရဘူးလေ ... မင်းဆီမှာ ရှိကိုရှိရ
မယ် ... ”

ဦးလှိုင်ဘွားသည် အရက်မှလင်းထဲရှိ လက်ကျန်
အရက်ကို တစ်စက်မကျန် ဖန်ခွက်ထဲလောင်းထည့်ပြီး ရေပင်မရော
တော့ဘဲ ဒီအတိုင်း မော့ချလိုက်သည်။ အရက်ကို ဘယ်လောက်
သောက်သောက် အရက်အမူးလွန်သောပုံစံ မရှိပေ။

အရက်ကုန်အောင် သောက်ပြီးမှ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ
အိတ်ထဲက မိန်းမကိုင် ငါးလုံးပြူးသေနတ်လေး ထုတ်ယူလိုက်
သည်။

ငါးလုံးပြူးသေနတ်လေးမှာ သေးသေးငယ်ငယ်ဖြင့်
ကလေးကစားစရာလေးနှင့် တူလေ၏။

ယင်းငါးလုံးပြူးသေနတ်လေးကို စားပွဲပေါ်တင်
ထားလိုက်သည်။ သေနတ်ပြောင်းနှင့် ကိုယ်ထည်မှာ ပြာနှမ်းနှမ်း
သံအသစ်ရောင်ထွက်နေသည်။ သေနတ်လေး၏ဒင်မှာ ဆင်ဖွယ်ကို
ကနုတ်ပန်းဖော်ထားသော ဒင်လှလှလေးလည်း ဖြစ်သည်။

“မြဒင်ဟာ သူ့ဇနီးနဲ့ သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တဲ့ကောင် ...
သူ စိန်တိုက်ကို ဖောက်ဖို့ ကြံစည်တာကိုက သူ့ဇနီးနဲ့ သမီး
လေး မလောက်မင စားသောက်နေထိုင်နေရတဲ့ ဘဝက
လွတ်ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာ နေစေချင်တဲ့စေတနာ အဓိကပါ။
ဒါကြောင့် ရတနာသေတ္တာကို အရယူပြီး သူ့အသက်ကို
စေတေးသွားတဲ့ကောင်ပါ ... ”

“တော်ပါတော့ ဦးလေးလှိုင်ဘွား ... ဖေဖေအကြောင်း
ကျွန်မ နားထောင်နိုင်ခွမ်း မရှိတော့လို့ပါ ... ”

“ဒီမယ် မြတ်ရည်မွန် ... ”

မြတ်ရည်မွန်က မျက်ရည်များကြောင့် ရိုဝေနေသော
မြတ်ရည်ဖြင့် ဦးလှိုင်ဘွားကို ကြည့်နေသည်။

ဦးလှိုင်ဘွားသည် စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် ငါးလုံး
ပြူးသေနတ်လေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဦးလှိုင်ဘွား လက်ဝဲ
ခြေထောက်ဖြင့် သေနတ်သေးသေးလေးမှာ သူ့လက်ဝဲထဲ
ထည့် ချောက်ထွယ်နေသည်။

သေနတ်လေး၏ပြောင်းကို မြတ်ရည်မွန်ကို ချိန်ထားသည်။

“သူမိန်းမ အေးမွန်ကလည်း သေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ ... ဒီရတနာသေတ္တာကို သမီး မြတ်ရည်မွန်ကို မသေမီ ပေးအပ်ခဲ့မယ်ဆိုတောင် မူလတန်းကလေးတောင် တွက်မိနိုင်တာပါ မြတ်ရည်မွန် ...”

“အို ... မပေးခဲ့ဘူး၊ မေမေက ကျွန်မကို ဘာမှမပေးခဲ့ဘူး၊ တကယ်ပြောတာ ...”

“မြတ်ရည်မွန်အနေနဲ့ဆိုရင် ဒီရတနာတွေကို ထုခွဲဖို့ ဘယ်လိုမှ ကျွမ်းကျင်မှာမှမဟုတ်တာ ... တခြားလူကို ထုခွဲခိုင်းရင်လည်း မြတ်ရည်မွန် အလိမ်အညာသမားတွေနဲ့ ဆက်ဆံရမှာသေချာတယ် ... ဒီတော့ ရတနာသေတ္တာကို ကျွပ်လက်ထဲအပ်ပါ မြတ်ရည်မွန် ... တန်ရာတန်ကြေး ရစေရမယ် ... အဲ ... ကျွပ်ကိုတော့ ထက်ဝက်ပေးစားရမယ် ... အမှန်မှာဆိုလည်း ကျွပ်က တစ်ဝက်ပိုင်သူလေ ...”

“မရှိဘူး ... တကယ်မရှိတာ ... မေမေဟာ ဆုံးသွားတဲ့အထိ ကျွန်မကို အဲဒီ ရတနာသေတ္တာအကြောင်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ မပြောခဲ့ဘူး ... ဘာမှလည်း ပေးမသွားဘူး ... မေမေမသေခင်က ဝတ်ဆင်တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတချို့သာ

ကျွန်မကို ပေးခဲ့တာ ... ဦးလေးလှိုင်ဘွား စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ မေမေက သေတဲ့နေ့အထိ မေဖေဦးမြဒင်အကြောင်း ကျွန်မကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောသွားတာ ... ဘယ်ကရတနာသေတ္တာပေးမှာတဲ့လဲ ... ကျွန်မကို မပေးရင် မေဖေအကြောင်းတွေ ပြောပြရတော့မယ် ... မေဖေအကြောင်း ကျွန်မကို လုံးဝမှ မပြောတာ ... ကျွန်မက မေဖေအကြောင်း မေးရင်တောင် မမေးနဲ့ သမီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလို့ အငေါက်ခံရသေးတယ်၊ ဘယ်ရတနာသေတ္တာပေးမှာတဲ့လဲ ...”

ဦးလှိုင်ဘွားက မယုံကြည်ကြောင်း သွက်သွက်ခါဦးခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဟောဒီ သေနတ်လေးဟာ ငါးလုံးပြူးသေနတ်လို့ ခေါ်ကြတယ် ... သူ့ ... ငါ့ပြောင်းအကျယ်ဟာ ဒဿမ နှစ်ငါးပဲ ရှိတယ် ... သူ့ရည်ဆန်က ကျောက်တံအကြီးစား လုံးပတ်လောက်ပဲ ရှိတယ် ... ခါပေမဲ့ အခုလို အနီးကပ်ပြီး နှလုံးတို့ ဦးခေါင်း နားထင်တို့ကို ကတိပစ်ရင်တော့ အပစ်ခံရသူ သေစေနိုင်တယ် ... နောက်ပြီး ဒီသေနတ်ပစ်လို့ ထွက်လာတဲ့ ... အသံက တခြားသေနတ်တွေလို ခိုင်းခနဲ အသံပျက်ပျက် ပထမထွက်ဘူး ... ဝါးလုံးထက်ခြိမ်းခြွှံသံက တန်ဖိုးနဲ့ မယုံလောက်ပဲ ထွက်တယ် ... ပြီးနောက်နားကလူ

တွေ ခြံကျယ်ကြီးတွေမို့ ဒီသေနတ်သံကို မကြားနိုင်လောက်ဘူး ...

မြတ်ရည်မွန်သည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်သည်။

ဦးလှိုင်ဘွားက မိမိကို စာရေးခေါ်ခြင်းမှာ ရတနာသေတ္တာကြောင့် အဓိကဖြစ်မှန်း သိသာလေပြီ။ ဖေဖေအကြောင်း ပြောပြဖို့ အဓိကခေါ်ယူခြင်း မဟုတ်ပါလေ။

မတ်တတ်ရပ်မိသည်နှင့် မြတ်ရည်မွန်သည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ရွတ်ပြေးသွားတော့သည်။

ဦးလှိုင်ဘွားက ယိုင်ထိုးဖြင့် မြတ်ရည်မွန်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။ သို့သော် မြတ်ရည်မွန်ကို သေနတ်နှင့် မပစ်ဝေ။ ပစ်မိ၍ မတော်တဆ မြတ်ရည်မွန် သေသွားပါက ရတနာသေတ္တာလမ်းဆုံးသွားမည် စိုးရိမ်သောကြောင့်သာ။

မြတ်ရည်မွန်သည် ထွက်ပြေးရန် တံခါးပေါက်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“အိုး ...”

ချက်ချင်း တံခါးပေါက်ကို မြတ်ရည်မွန် ပြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။

တံခါးအပြင်ဘက် အဝတွင် လူတစ်ယောက် မားမားကြီး ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုတံခါးဝမှလူသည် ဦးလှိုင်ဘွား၏ လှပင် ဖြစ်ရမည်။ ဦးလှိုင်ဘွားက အစောင့်ချထားသူသာ ဖြစ်ရမည်။

မြတ်ရည်မွန်အဖို့ ထွက်ပြေးပေါက် မရှိအောင် ပိတ်မိနေချေပြီ။

မြတ်ရည်မွန်မှာ နှလုံးသား ပေါက်ကွဲမတတ် ထိတ်လန့်ရပေပြီ။ တံခါးရွက်ပိတ်ကို ကျော်ဖို့ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမည်ဟု ကြံရာမရ ဖြစ်နေပြီ။

ဦးလှိုင်ဘွားက မြတ်ရည်မွန်ကို ပခုံးသိုင်းဖက် ချုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“လွတ် ... လွတ် ... လွတ်နော် ...”

“ဘယ်လွတ်တော့မလဲ မြတ်ရည်မွန် ... ကျုပ် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် လှူတော့မယ် ... မြတ်ရည်မွန်နဲ့ ကျုပ် အခုညားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ...”

“လူယုတ်မာကြီး ... လွတ် ... အသက်အရွယ်နဲ့ မလိုက်မယောင် ယုတ်မာတဲ့လူကြီး”

ဦးလှိုင်ဘွားက မလွတ်သည့်အပြင် မြတ်ရည်မွန် ပေါက်ကွဲနေပုံကို တစ်ပတ်လည်လှည့်ယူပြီး မြတ်ရည်မွန်ကို မယုတ်မာတဲ့လူကြီးဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟေ့ ...”

www.burmeseclassic.com

မြတ်ရည်မွန်သည် ဧည့်ခန်းစားပွဲဆီသို့ အရှိန်နှင့် ရောက်သွားကာ ဦးလှိုင်ဘွား တွက်ကိန်းအတိုင်း ပက်လက်လဲကျ သွားသည်။ ထိုကုန်ကုန်... ဘေးပွဲကို တိုက်ခိုပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ထောင်ထားသော အောက်ပုလင်းအလွတ်သည် လဲကျလိမ့်ဆင်းပြီး မြတ်ရည်မွန်ဘေးသို့ ကျလာသည်။

မြတ်ရည်မွန်သည် ပုလင်းလွတ်၏ လည်တိုင်ကို ဆုပ် ကိုင်ယူလိုက်သည်။

ဧရာအမျိုးမျိုး ကပ်နေသော ဦးလှိုင်ဘွားသည် ပက် လက်လဲကျနေသော မြတ်ရည်မွန်ဆီသို့ ဖျဉ်းကပ်လာသည်။

မြတ်ရည်မွန် ဘာမျှမစဉ်းစားတော့ မိမိအသက်နှင့် အရှက်အတွက် ငွေကိုင်းလာသော ဦးလှိုင်ဘွား၏ ဦးခေါင်းကို ပုလင်း နှင့် ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

“အား ...”

ပုလင်း ထက်ပိုင်းကွဲအောင် အရှိန်ခံလိုက်ရသော ကြောင့် ဦးလှိုင်ဘွားမှာ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော သေနတ်ပင် လွတ်ကျသွားသည်။

ဤအခွင့်အရေးကို မြတ်ရည်မွန်က အရယူလိုက် သည်။ လွတ်နေသော သေနတ်ကို ကောက်ယူပြီး မြတ်ရည်မွန် ထုတ်လှည့်ပြီး ... ဦးလှိုင်ဘွားကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။

“ဟင် ... သွေးတွေ ...”

ဦးလှိုင်ဘွားက အရှိန်ခံလိုက်ရသော ဦးခေါင်းအား လက်ဝါးနှင့် အုပ်စားရာတွင် လက်ချောင်းများကြမ်းမှ သွေးများ ယိုစီးလာခြင်းကို မြတ်ရည်မွန် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဦးလှိုင်ဘွား သတိမေ့မသွားပေ။ ယိုစီးကျလာသော သွေးများကို ကြည့်ရင်း ...

“ဪ ... မင်းက ဒီလိုလား၊ သိကြရောပေါ့ကွာ ...”

ဦးလှိုင်ဘွားသည် ကျန်းမာရေး အလွန်ကောင်း သော ဂင်တိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အရက်ကို ရေလိုသောက်နေ သောကြောင့် အရက်မှူးသည်ဟူ၍လည်း မရှိတတ်။

မြတ်ရည်မွန် ရုပ်နေရာသို့ ထပ်မံ တိုးကပ်လာပြန် သည်။

“ရှေ့ တိုးမလာနဲ့နော် ... ယူမိမိ တကယ်ပစ်မှာ ...”

“ဝစ်လေ ... ဒီသေနတ်လေး ပုန်တာဟာ ခေါင်းကို ပုလင်း နဲ့ ရိုက်တာလောက်တောင် နာကျင်တာမှ မဟုတ်တာ”

ပြောရင်း ရှေ့ဆက်တိုးလာပြန်သည်။ မြတ်ရည်မွန်

(၁) ယူမိမိကိုးလာတိုင်း နောက်ဆုတ်ပေးသည်။ တံခါးပေါက်ဒီသို့ မနားကပ်ပုတ်ရင်း ပြန်ရောက်လာသည်။

တံခါးပွင့်သွားသည်။ စောစောက တံခါးပွင့် ခြေ

www.burmeseclassic.com

ရသူကို ရုပ်မြဲတိုင်း ရပ်ကြည့်နေသည်ကို မြတ်ရည်မွန် ခံတွ့ရသည်။

“မလွယ်တော့ဘူး ဒါမြတ်ရည်မွန် ... ငါ့ကိုယ်က သွေးထွက် အောင် နှင်က လုပ်မှတော့ နန်းအတွက် ဘယ်လိုမှ မလွယ် တော့ဘူး ...”

ကျားနာကြီးတစ်ကောင် မာန်ဖိသလို ပြောရင် ... ဦးလှိုင်ဘွားသည် မြတ်ရည်မွန်ကို စွန့်အုပ်လိုက်သည်။

“ဖန်း ...”

သေနတ်လေးအသံက ဖန်းခနဲ မြည်သံထွက်လာ သည်။ သေနတ်ပြောင်းဝမှ လင်းလက်သွားသည်။

ဦးလှိုင်ဘွား ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ သူ၏ လက်ဝဲ ဘက်ပခုံးစွန်းအောက်မှ သွေးတွေ ထွက်လာပြန်သည်ကို မြင်ရပြန် သည်။

ခေါင်းမှလည်း သွေးတွေ စီးကျနေသည်။ ပန်း အောက် ရင်ဘတ်တွင်လည်း သွေးတွေ ထွက်နေပြန်ပြီ။

မြတ်ရည်မွန်မှာ သေနတ်ကို တွဲလောင်းကိုင်ထား ရင်း ငှုငှုငေါင်ငေါင် ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့်ပင် ဖင်ထိုင်ချလိုက် တော့သည်။

ဦးလှိုင်ဘွား လဲကျရာမှ မြန်လည်လှုပ်ရှားလာခြင်း လုံးဝမရှိပါလေတော့။

တံခါးပေါက်တွင်ရပ်နေသူသည် အိမ်ထဲသို့တစ်လှမ်း ကျင်း ဝင်လာတော့သည်။

ဝင်ရောက်လာသူက မြတ်ရည်မွန် ချွတ်ထားသော မိုးကာအင်္ကျီကို သွားပြီး မြတ်ရည်မွန်ကို ပေးသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ပြီးပြီဆိုရင်တော့ လွတ်အောင်ထွက်ပြေးရဖယ် မမြတ်ရည်မွန် ...”

“ရှင် ...” ဟု မြတ်ရည်မွန် အံ့ဩရပြန်သည်။

“ပြေးတော့ မမြတ်ရည်မွန် ... ပြေးပေတော့ ... တော်ကြာ ရဲတွေရောက်လာတာနဲ့ ပက်ပင်းတိုးနေရင် ခင်ဗျား မသက် သာဘူး ... ပြေး ပြေး ... လွတ်အောင်ပြေး ...”

ဟုတ်ပေသည်ဟု မြတ်ရည်မွန် သိမိတ်ပြန်ဝင်လာ သည်။

လှမ်းပေးသော မိုးကာအင်္ကျီကို ယူကာ မြတ်ရည် မွန် ဖိပ်ပေါက်တံခါးမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ထိုလူကပင် မြတ်ရည်မွန် မပုကုန်ခဲ့သော လက်ဖွေပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူကာ အမိလိုက်ပြီး မြန်မာပြန်သည်ကို ယူပြီး ဆက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြင်ရောက်မှ ပုံတူပုံရိပ်ကို ပြန်ဝတ်ရာတွင် တစ်ဘက်က ပိုက်ဆံအိတ်ကိုင်ထား ပြီး ဝတ်ပုံတစ်ပတ်က သေနတ်ကို ကိုင်ထားဆဲမို့ မိုးကာအင်္ကျီဝတ် ရာတွင် လက်လျှိုနှိပ်ရ မြစ်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ထားသော သေနတ်ကို ဘေးရှိ ချီပုတ်ထံသို့ လွှင့်ပစ်သည်။ ပြီးမှ ... ဝိုက်ခံအိတ်ကို လက်တစ်ဖက်စီ ပြောင်းကိုင်ပြီး မိုးကာအင်္ကျီကို လက်လျှိုကာ ပြန်ဝတ်ပြီး မိုးကာအင်္ကျီတွင် တွဲလျက်ပါသော ဦးခေါင်းကို နဖူးအုပ် ပြန်ဆောင်းပြီး ခြံအပြင်သို့ အပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မဉ္ဇူလမ်း လူကုတ်တွေနေသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါမှ မြတ်ရည်မွန် ပြန်လည်စိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

စိတ်ငြိမ်သက်စ ပြုလာမှပင် အိမ်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့သော ဦးလှိုင်ဘွား၏ အလောင်းနှင့် 'ဟိုလူ'၏အကြောင်းကို ခေါင်းထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။

"ဟိုလူ ..."

ယင်းထိုလူသည် မည်သူနည်း။

ပထမကတော့ ဟိုလူသည် ဦးလှိုင်ဘွား၏ ဘက်တော်သားတစ်ယောက်ဟု ထင်ရသည်။

စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ဦးလှိုင်ဘွား၏ တက်တော်သား ဖြစ်ပါက မိမိ မြတ်ရည်မွန်ကို အလွတ်ပေးမည်မဟုတ်။

ယခု ထိုလူကပင် မြတ်ရည်မွန် လွတ်မြောက်ရေးကို ကူညီပေးသည်။ မြတ်ရည်မွန် မျက်စိတွင် ထိုလူကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

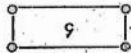

လူရွယ်ထဲကပင် ဖြစ်သည်။ ပြီးခနဲ ဖျတ်ခနဲသာ တွေ့ရသဖြင့် ထိုလူ၏ အသက်အရွယ်ကို မြတ်ရည်မွန် မခန့်မှန်းနိုင်။ ထို့ထက်မှာမူ ထိုလူက အပြားကြီးပြီး နဖူးအုပ်သည်အနားပါသည့် ဦးထုပ်ဆောင်းသည်အပြင် နေကာမျက်မှန် အကြီးစားတပ်ဆင်ထားသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်နိုင်။ လှုပ်ရှားမှုအရ လူရွယ်တစ်ယောက်ဟုသာ ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

ထိုသူသည် နင်းကာ မိုးကာ နိုင်ငံခြား အသားပျော့ ဂျာကင်အပြာရောင် ဝတ်ထားသည်။ ဂွင်းဘောင်းဘီအပြာနှင့် ရှူးဖိနပ် စီးထားသည်။ သူ့လည်ပင်းတွင် ကင်မရာအကောင်းစား လွယ်ထားသည်။

မြတ်ရည်မွန် တွေ့မြင်ခဲ့သမျှတော့ ထိုလူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒါလောက်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။

အောင်စိုးမိုးကလည်း တစ်မှောင့်။

အဆောင်၏ ရှေ့တွင် ကိုအောင်စိုးမိုး၏ မာခဒါလေး
ဘီဘီ (၆၀၀) ကားလေး ရပ်ထားသည်ကို မြတ်ရည်မွန် လှမ်းမြင်နေ
ရသည်။

“အင်း ... ဟုတ်ပေသားပဲ ... ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ပေကိုး”

အောင်စိုးမိုးသည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကျောင်းပိတ်
လေတိုင်း မြတ်ရည်မွန်ထံသို့ လာရောက်လေ့ရှိသည်။

အောင်စိုးမိုးသည် ... မထွေးလေးကို လိုချင်သော
ကြောင့် ဝဲနေသော စွန်တစ်ကောင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဟေး မွန်မွန် ... ကြည့်စမ်း ... အခုမှ ပြန်လာတယ် ...

တယ်သွားနေတာလဲဟင် ... ”

အဆောင်၏ ခြံဝင်းထဲသို့ မြတ်ရည်မွန် ဝင်လိုက်
သည်နှင့် အဆောင်၏ ခြံဝင်းထဲရှိ ဆေးရောင်စုံတန်းလျားလေးပေါ်
တွင် ထိုင်စောင့်နေသော အောင်စိုးမိုးသည် ခြံဝအထိ အပြေးလာ
ကာ အူလျားဖားလျား မြတ်ရည်မွန်ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်သည်။

“တို့ မာလာမြိုင်လမ်းက အိမ်ကိုတောင် လိုက်သွားတာ ...
ဟိုမှာလည်း အိမ်က သော့ကြီးခတ်လို့ ... ဒါနဲ့ ဒီအဆောင်
ကိုပဲ ပြန်လာပြီး တိုင်စောင့်နေတာ ... စီးကရက်ရှစ်လိပ်
တောင် ကုန်သွားပြီ ... ”

အောင်စိုးမိုးက ညည်းညူသလိုလို၊ အပြစ်တင်သ
လိုလို ဒါမှမဟုတ် သူသည် မြတ်ရည်မွန်အပေါ်တွင် မည်မျှ စိတ်
ရှည်ပြီး ခွဲကြီးကြောင်း ဖော်ပြသလိုလို အမျိုးမျိုး ရောထွေးသော
တန်ဖန်လေးသံနှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“အောင်စိုးမိုးသည် မြတ်ရည်မွန်အပေါ်တွင် ခွဲကြီးလှ
ပါးပါးကတော့ သေချာသည်။

ထိုစဉ်ခေတ်က ... ဒေသကောလိပ်ဟူ၍ မရှိသေး။

(၁)တန်ဖန် (၁၀) ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ ခွဲခြားသည်။ အခြေခံပညာရေး အထက်
တန်း (၁၀) တန်းခေတ်တွင် ပြောဆိုရရှိသော အမှတ်ပေါင်းအပေါ်
ပူထင်ပါး ...

www.burmeseclassic.com

ဆေးတက္ကသိုလ်။

စက်မှုတက္ကသိုလ်။

ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ တက္ကသိုလ် စသည်တို့သို့ ဆက်ပြီး တက်ရပါစေ။

ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ တက္ကသိုလ်မှာပင် အမှတ်စဉ်အလိုက် အနည်းအများပေါ်မူတည်ပြီး မေဂျာဖွဲ့ပြီး တက်ရသေးသည်။

အောင်စိုးစိုးနှင့် မြတ်ရည်မွန်မှာ တက်ရောက်ရသည့် တက္ကသိုလ်ခြင်း တူကြသည်တော့ မဟုတ်ပါလေ။

အောင်စိုးစိုးက ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ မြတ်ရည်မွန် ထက် ပိုမိုစောစီးစွာ ရောက်နေသူဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ကြီးများဝယ် ... အမျိုးသမီးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူတစ်ဦး ထင်းခနဲ ဟိန်းခနဲ လူသိများ ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်လာသည်မှာ ... ကျောင်းသူ၏ ရုပ်ချောမောလှပခြင်းအပေါ်တွင် တော်တော်များများ မူတည်တတ်ပေသည်။

ပထမနှစ် ဖရက်ရှာကျောင်းသူတဝက်ပင် ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ တက္ကသိုလ် ပထဝိဌာန မြတ်ရည်မွန်သည် ဝထဝိကွင်းအဖြစ် တက္ကသိုလ်များစွာ နယ်မြေတွင် နေတတ်ကြားသွားသည်။

အသားဖြူဝင်းသည်။

မျက်နှုံး၊ မျက်လုံး၊ နှုတ်၊ ခွတ်ခမ်း စသည် တစ်ခု

ရှင်း အရေးဖြင့်လည်းကောင်း၊ အားလုံးရပေါင်းပြီး မျက်နှာအလှကို ပေါ်လွင်စေခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြတ်ရည်မွန်၏ မျက်နှာလေးက သိပ်ချော သိပ်လှနေသည်။ ဒီကြားထဲကပင် မြတ်ရည်မွန်၏ မျက်နှာချောချောလှလှလေးတွင် ပြေးလိုက်ရယ်လိုက်တိုင်း ပါးပြင်တွင် ပါးချိုင့်လေး ခွက်ဝင်သွားသည်က အလှတွင် အယဉ်ဆင့် ပို၍ ပို၍ လှပချောမောခြင်းကို အထောက်အကူ ထပ်ဆင့်စေပြန်တော့သည်။

အရပ်အမောင်းနှင့် ... ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ကို ကြည့်ပြီး မြင်သည်လည်း မမည်။ ခိုခိုသည်လည်း မဟုတ်။ အရပ်ငါးပေလေးလတ်မ ရှိသည်။ အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်ဖက်သော ကျောရှင်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည်။ ပန်းအလျှောအဆင်းမှ ကျောပြင်ဆင်းလာပုံ၊ ခါးသေးကျဉ်းပြီး ဝမ်းခိုက်သား ရှုပ်ဟတ်ပုံ၊ တင်သားလုံးဝန်းကျစ်လျစ်သိပ်သည်းပုံ၊ ပေါင်တံမှတိုင် ခြေဖမ်း ငှက်ခြေနှင့် ယာယီ ဆင်းရှာမောင်းနှယ် အရင်းတုတ် အဖျားသို့ သွယ်ကျလာပုံ ပါးပါးလှည့် အချိုးကျချင်တိုင်း ကျပြီးသား ဖြစ်နေသောကြောင့် ရှိပြီး ယာယီလုံးဝဝတ်အစား ဝတ်ဆင်စေကာမူ ကိုယ်အလှပေါ်လွင်နေသည် ဖြစ်ပါစေ။

တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုတွင် ကျောင်းသူတစ်ဦး ချောပြုလျှင် ယနေ့ကုန်ပိုသိပ်က ယိုဘာတင်းသည် တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံသို့

www.burmeseclassic.com

သတင်းပျံ့ မြန်လှပေသည်။ မြန်လှသည့်အလျောက်လည်း ... တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံမှ ကျောင်းသားပေါင်းစုံတို့သည်လည်း အညီအမျှ ရင်ဆုံ ပလုပ်ပျံ့အောင် ရောက်ကြပေတော့သည်။

အဲဒီအခါကြည့်ရင် ... ယောကျ်ားတွေ ခြံနံပြေးသူများလည်း ရှိသလို သာမန်ထက် ပိုပြီး အကဲခမ်းကြည့်သူများလည်း ရှိသည်။

ထိုပုံစံဖြင့်ပင် ... ဆေးတက္ကသိုလ်မှ တတိယနှစ်ကျောင်းတော်သား အောင်စိုးမိုးသည်လည်း မြတ်ရည်မွန်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

မြတ်ရည်မွန်က ပါးနပ်သူ ခြံနံသည်။ လိမ္မော်သွေ ခြံနံသည်။ အပြင်လူပြီး ဝတ်ရည်မျိုချိန်နိမ့် ပျံ့စေရဦးကပ်လာသူများကို မြတ်ရည်မွန် သတိကြီးစွာ ထားရှိသည်။

မိမိ၏ဘဝကိုက အနိတိဆွေတစ်ယောက်ကိုသာ အားကိုးပြီး ဆက်လက်ဥညာသင်နေရမှန်း မြတ်ရည်မွန် ဝယ်တော့မှ သတိမလစ်။

တက္ကသိုလ်ဝယ် အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံပြီး အကဲခမ်း တွဲတတ်သည့် ကျောင်းသူမျိုးတွေကို မြတ်ရည်မွန် ဘယ်ဘဝမှ မှ အားမကျ၊ အဘူးမယူ။

မိမိအတွက် တက္ကသိုလ်မှာပဲ ရက်စွဲ ရှိမည်။ ဘွဲ့ရ

ပြီးပါက တည်ငြိမ်သော အလုပ်တစ်ခု လုပ်ကိုင်ကာ မိမိရှေ့ရေ ဘဝတို့ နိုင်မာစေရမည်ဟုသာ တစ်သမတ်တည်း စိတ်ဓာတ်ထားရှိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ... ပလုပ်ပျံ့ တန်းစီလာကြသော ကျောင်းတော်သားတွေကို ပါးချိုင့်လေးခွက်အောင် ပြီးပြရင်း ကန့်တော်ဆွမ်းပါတုရားဟုချည်း အုပ်ထည့်လိုက်သည်။

ကြီးစားကြည့်သည် မရ။
ဒုတိယ ကြီးစားကြည့်ပြန်သည်။ မရ။

တတိယအကြိမ်ပင် ထပ်မံမကြီးစားတော့ဘဲ ... အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်တွေက များလှသည်။ သို့တစေ ဟောဒီအောင်စိုးမိုး ... ။

မင်းကုသ၊ မာဒဂိုတို့နှင့်များ သွေးသားတော်စပ်လေ သလား မသိ။ မြတ်ရည်မွန် အပေါ်တွင် အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းလှသည်။

ယခုဆိုလျှင် မြတ်ရည်မွန်က တတိယနှစ် တက်ရောက်နေပြီး ... အောင်စိုးမိုးက ဆေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ် သာလ်(၆)အမ်ဘီတန်း ရောက်နေပေပြီ။

မြတ်ရည်မွန်ထံ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်မှာ အောင်စိုးမိုးသည် (၃)နှစ်ကြီးတောင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ အခြား ပျားပီတန်း ပဉ္စမ

www.burmeseclassic.com

ကောင်စုတွေလိုလည်း ပျံ့ပွား၊ ဇွဲကောင်းဆုံး၊
သို့တိုင်အောင် အခြေအနေမှာ အသုံးအဆောင်
လည်း ငြင်းပယ်တဲ့အခြေအနေမှာပင် ရှိသေးသည်။

သို့သော် ...

ဒီလောက်ကြီးတောင် သုံးနှစ်သုံးရိုး မလျှော့တမ်း
ဇွဲကောင်းလှသော အောင်စိုးမိုးဆီ ပေါ် မြတ်ရည်မွန် မိန်းမသားတို့
၏ နှလုံးသားကရုဏာတရားလေး သက်ရောက်မိပြီး နှစ်ခြင်းကြည့်
တော့သည်။

အောင်စိုးမိုးသည် တည်ငြိမ်သည်။

ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ရာလေးညာနန္ဒရ ကြီးမား
သော မိဘ၏ ဖက်ဒါတည်းသော သားဖြစ်သည်။

အပျော်အပမ်း အရက်သောက်လမ်း လောင်းတောင်း လုံးဝ
မရှိ။ သူ၏ ဝိသနာကိုကားပင် အေးငေးစား၊ ကာယပညာ သေည့်များ
ရှိသော ထက်သန်သည်။ တက္ကသိုလ်များ၏ စတင်တက်သင်၊ ငွေ
လှော်သင်၊ အားကစားပညာအသင်များတွင် ဝင်ရောက်ပြီး ဧ နဲ့
မှန်သမျှ ကျောင်းပညာနှင့် ယိုအသင်းမှာချိသော အဓိကအဖွဲ့ထား
သည်။ သူ့ကို ... ချစ်ခင်သူ ပေါများစေကာမူ ဘယ်စိန်ကလေး
တစ်ယောက်နှင့်ပွဲ တွဲဖူးရှင်ပေဖူးခြင်းမရှိ၊ သေည့်များသော နှစ်ခြင်းလို
ရသည်။ ခြံ၍ ဆိုရလျှင် အောင်စိုးမိုးသည် ယောက်ျားပီသသော

လူတည်လူငြိမ် လူအစိုးတန်တစ်ယောက်ဟု သိရသောအခါ မြတ်
ရည်မွန် ရင်ထဲတွင် ဘာလိုလိုလေးလောက်တော့ ဖြစ်မိသည်။

သုံးနှစ်ကျော် ကြာမြင့်သည်အထိ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် ဆက်ဆံလာကြတော့လည်း ဆက်ဆံပြောဆိုမှုလေး
တွေ ရင်းနှီးလာကြသည်။

အောင်စိုးမိုး နာမည်ကလည်း ရှည်၊ မြတ်ရည်မွန်
နာမည်ကလည်း ရှည်သောကြောင့် ကြာသော် အောင်စိုးမိုးက မြတ်
ရည်မွန်အား မွန်မွန်ဟုလည်းကောင်း၊ မမွန်ဟုလည်းကောင်း အတို
ကောက်ခေါ်ပြီး မြတ်ရည်မွန်က ကိုအောင်ဟု ခေါ်ကြတော့သည်။

သို့သော် ...

ယခု လတ်တလော ဖြစ်ပျက်လာသော ကိစ္စတွေ
နှင့် အခြေအနေတွေကြောင့် မြတ်ရည်မွန်သည် အလျားဖားလျား
ပြေးလာကြိုပြီး စကားကွဲဖက်ဖွဲ့အောင် ပြောနေသည့် ကိုအောင်
ကို ငေးကြည့်ကာ မြတ်ရည်မွန် ရင်ထဲမှ ယတိပြတ် တစ်ခုဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

“ကိုအောင်ကို မမွန် ပြောစရာ တစ်ခုရှိလာပြီ ကိုအောင်”

“ဆဲအဲလိုပဲ ကိုအောင် စောင့်နေခဲ့တာ ကြာလှပြီကော မမွန်၊
တစ်နေ့မှာတော့ မမွန်ဆီက ကိုအောင် မျှော်လင့်ထားတဲ့
အဖြေကားရတော့မှာလို့ ... သုံးနှစ်ကျော်ကြီးတောင်

မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့တာလေ။"

မြတ်ရည်မွန် သက်ပြင်းချာပြန်သည် ...။ ကိုအောင် မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်စားခဲ့သည့်အဖြေက မိမိထံမှ တုံ့ပြန် မေတ္တာထားလိုက်ပါပြီဆိုသည့်အဖြေမျိုးသာ ဖြစ်ကြောင်း မြတ်ရည် မွန် သိထားသည်။

နှစ်ဦးသား သျှင်တွဲလျှောက်လားပြီး ခြံထဲရှိ ဆေး ရောင်စုံ ခုံတန်းလျားလေးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ "ခါတိုင်း တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်၍ ကိုအောင်လာတိုင်း ထိုင်နေကျ ခုံတန်း လျား ဖြစ်ပါ၏။"

မြတ်ရည်မွန်က မထိုင်သေးမီ လက်ထဲမှ ဝိုင်ခဲဆီ အိတ် စလင်းဘက်ကို ခုံတန်းလျားပေါ်သို့ ဝန်တင်လိုက်သည်။ ပြီး ယာဝါပြတ် ပြောလိုက်ပေးတော့သည်။

"ကိုအောင် မမွန်ဆီက မျှော်လင့်ထားတာ မဖြစ်နိုင်တော့ တူးလို့ ... ကနေတော့ အပြတ်ပြောပြ ကိုအောင် ..."

"ဟာဗျာ ... ဟာ ... မမွန် ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

"ထိုင်ပါ ကိုအောင် ..."

မြတ်ရည်မွန်က ပစ်ထိုင်ချသော်လည်း အောင်စိုးဆိုး က ထိုင်မချပေ။ ထိုင်လိုက်လျှင် ဘေးတိုက်အနေအထား ရောက် မည်ဆိုလျှင် မြတ်ရည်မွန်ချက်နာကို ကျကျနန အကဲခတ်နိုင်မည်

မဟုတ်သောကြောင့် မထိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မိမိ ကြားလိုသော စကားမဟုတ်သည်ကို မမွန်က ပဏာမ ချီးမြှောက်ချပြီ မဟုတ်ပါလား။ မမွန်ကို သေချာအကဲခတ်ရမည်သာ ဖြစ်တော့သည်။

"မမွန် ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ဟင် ... ကိုအောင်ကို လုံးဝ မလိုလား လက်မမံတော့ဘူးလို့ ဆိုလိုက်တာလားဟင် မမွန် ..."

"ဟုတ်တယ် ... ကိုအောင်"

"ရက်စက်လွန်းရာ မကျလွန်းဘူးလား မမွန် ... ကို မမွန်ရဲ့ အဖြေကို စောင့်ခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်ပါပြီ။ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်နဲ့ စောင့်ခဲ့တာပါ ... ကိုယ့်မိတ်ထဲ ထင်နေတာက မမွန် ကျောင်းတက်နေဆဲမို့ အဖြေမပေးတာ ... ကျောင်း ပြီးရင် တို့ မျှော်လင့်တဲ့အဖြေ ပေးမှာပဲဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ကြီးမားစွာပဲပါ မမွန် ..."

မြတ်ရည်မွန် မျက်ရည်ကျလာသည်။

"မမွန် ... ကိုအောင်ကို လိမ်ညာတဲ့ပရိယာယ် စကားတွေ မပြောခင်ဘူး ... မှန်တာပြောရရင် မမွန်ရဲ့ဘဝကို ကိုအောင် နဲ့အတူလက်တွဲပြီး ထူထောင်မယ်ဆိုတဲ့ဆန္ဒ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကိုအောင်ဟာ မမွန်ရဲ့ နှုတ်တစ်ပါ ..."

"ဒါနဲ့အတူတောင် မမွန်ရယ် ..."

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင် ... အဲဒီလို ဆန္ဒမျိုး ဒီနေ့မနက် ဒီနေ့ နေ့လယ်အချိန်ထိ မမွန်ရင်ထဲမှာ ရှိနေရိုးအမှန်ပါပဲ။ အခု ဒီနေ့ ညနေပိုင်းကစပြီး အဲဒီဆန္ဒနဲ့ စိတ်ကူးကို မမွန်ရင်ထဲကရာ ဦးဆောင်ထဲကရာ ထုတ်ဝစ်လိုက်တာပဲ ကိုအောင် ...”

“ဒီနေ့ ညနေမှ မမွန်ကံ ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲ မွန်ရယ်”

“ကိုအောင်နဲ့ မမွန်ရဲ့ အခြေအနေချင်တာ သိပ်ကွာခြားနေတယ် မဟုတ်လား ...”

“မဆိုင်ပါဘူး မမွန် ... အခဏတည်းက ဒီလိုပဲ ကွာခြားနေခဲ့တာပဲ ... ဒီကွာခြားတဲ့ အခြေအနေနဲ့ပဲ သုံးနှစ်သုံးမိုးနှစ်ယောက်လုံး ကိုအောင် စိတ်က တစ်သမတ်တည်းပဲဟာ ... ကနေ့ညနေမှ မွန်ကံ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

“မိဘချင်းက သိပ်ကို ကွာခြားနေတယ် ကိုအောင် ...”

“ကိုအောင် ပြောခဲ့သားပဲ-မမွန် ... ကိုယ့်ပေဖေနဲ့ မေမေက တော့ မွန်နဲ့ သဘောတူပယ် မထင်ဘူး ... ဒါပေမဲ့ တို့ဟာ သရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ရစေမယ် ... မမွန်လည်း နောက်နှစ်ဆိုရင် ကျောင်းပြီး ဘွဲ့ရသွားပြီ၊ ကိုအောင်တို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်မယ် ... ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီအထိ ရောက်ဖို့ ကိုအောင်ရာ မမွန်နော် ခံတင့်

စားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား ...”

“မွန်တယ် ကိုအောင် ... အဲဒီအခြေအနေက သာမန်အခြေအနေ ... မိဘချင်း အဆင့်သိပ်ကွာခြားလို့ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ အခြေအနေဆိုပါတော့ ...”

“အင်းလေ ... အဲဒါကို အခဏတည်းက ထည့်တွက်ပြီးသားပဲဟာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... အခဏတည်းက သိပြီးသား တွက်ပြီးသား ဆိုပေမဲ့ ကနေ့ညနေ မွန် သိရှိလာတာက ကိုအောင်နဲ့ မမွန် ဘယ်လိုမှ ပေါင်းစပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုပဲ”

“ဘာတွေ ပြောနေမှန်း မသိဘူး ... အခဏတည်းက ဒီအခြေအနေမှာ အားလုံး ပညာပြည့်စုံတာနဲ့ အိုးအိမ်ထူထောင်ဖို့ အထိ ရည်ရွယ်ထားပြီးသားပဲဟာ ... ဘယ်နှယ် ... အခု ညနေမှ တောက်ခါင်က ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကနေ့ညနေမှ မွန် သိလာခဲ့တာက မမွန်တို့ မိဘဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ရိုးရိုးတန်းတန်း ဆင်းရဲရှိသာ မကသေးဘူး ... မွန်ရဲ့ ဖေဖေဟာ ဓားပြတိုက် လူသတ်လို့ ကြီးစင်အတင်စံ သေဆုံးသွားရတဲ့ အဖေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိလာခဲ့တယ် ... ကဲ ...”

“ဟာ ...”

“အဲဒါပဲပေါ့ ကိုအောင် ... ဖေဖေ ခြင်္သေ့တောတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ပဲ ကိုအောင် ... အဲဒီမျိုးက မမွန်က ကလေးပဲ ရှိသေးတာမို့ တာမှ သေခဲ့ဘူး ... မမွန် ဒီအရွယ်ရောက်လာတဲ့အထိ ဖေဖေကရော ဖေဖေညီမအရင်းအနီးတို့တွေကလေး ဖေဖေအကြောင်း လုံးဝ စုံစကွယ်ထားပြီး ပြောပြဘူး ... ဒီနေ့ညနေမှ မမွန် အားလုံးသိလာရတာ ...”

အောင်စိုးစိုးသည် ခလေးတို့စွာပင် မြတ်ရည်မွန်သော

တွင် တိုင်ပင်လိုက်သည်။

“အင်းပေါ့လေ ... ကိုယ့်မိဘဘဏ်က ကြည့်ရင် နဂိုကမှ သဘောမတူတဲ့အထိ မမွန် ဖေဖေက ဒီလိုဆိုတော့ ပိုပြီး သဘောမတူချင်စရာ အကြောင်းတစ်ခု ထပ်တိုးသွားတာပေါ့ ...”

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ကိုအောင် ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုယ့်မိဘတွေအတွက် ဝလုံးပေါ်မှာ နောက်ထပ် ဝလုံး လုံးကြီးတင်လို့ ပီဖြစ်သွားတဲ့သဘော ထောက်ပါ ... ကိုအောင်အနေနဲ့ကတော့ ... မမွန် ဖေဖေ အကြောင်း ထပ်သိရလို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ပြောင်းမသွားဘူး၊ အဲဒါ ကိုအောင်ရင်ထဲနဲ့လူသားထဲက ထွက်လာတဲ့ အမှန်

စကားပါ မွန် ... ကိုယ့်မိဘတွေက နဂိုကမှ သဘောမတူတာ ... နောက်ထပ် သဘောထပ်မတူဘူးဆိုတော့ကော ဘာထူးမှာလို့လဲ ... အရေးကြီးတာက နဂိုတည်းက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း ပြည့်စုံတဲ့အထိ မှေးနေပြီးတဲ့နောက် ကိုယ့်အိုး ကိုယ့်အိမ် တူထောင်မယ် ... အဘူ လက်ထပ်နေတိုင်းမယ် ... ဘွဲ့တွေ ရပြီးတဲ့နောက် အလုပ်လျှောက်တဲ့အခါ ကိုယ်ရော မမွန်ရော ဝေးလံတဲ့ ပြည်နယ်တစ်ခုခုမှာ ခန့်ထားဖို့ လျှောက်ထားမယ် ... ဒါဆို အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင် အဲဒီကလူတွေဟာ ကိုယ်နဲ့ မမွန်နဲ့ မိဘတွေအကြောင်း ဘာမှသိစရာမရှိတော့ဘူး ... အဲဒီလို သွားနေကြမယ်လေ ... ဘယ်နှယ်လဲ မမွန် ...”

“အိုကွယ် ... ကိုအောင်ရယ် ...”

မြတ်ရည်မွန် ရင်ထဲက မချီမဆုံဖြင့် ညည်းတွားမိတော့သည်။

အကယ်၍ ဖေဖေ ဦးမြဒင်၏ ရာဝင်ကြောင်းတွေကို သိလာခဲ့ရဦးတော့ အောင်စိုးစိုးကိုလည်း ဖေဖေအကြောင်း တွေ ပြောပြနေဦးတော့ ကိစ္စမရှိ။ ယခင် ရည်ရွယ်ထားသည့်အတိုင်း အသီးသီး ဘွဲ့ယူ အလုပ်လုပ်ကြပြီး လက်ထပ်အတူနေဆိုသည့် ရည်ရွယ်ခက် ဆက်ပြီး ထားရှိနိုင်သည်။

www.burmeseclassic.com

ယခုမူ ...

မြတ်ရည်မွန် လှသတ်လာမိပြီ။

လှသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဦးလှိုင်ဘွားကို ခေါင်းရိုက်ခွဲ သေနတ်နှင့် အသေပစ်

သတ်မှု ကျူးလွန်လာခဲ့ပြီ။ မိမိ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

“မမြန်နိုင်တော့ပါဘူး ကိုအောင်ရယ် ... ဝေးလံတဲ့ ဒေသမှာ ထွက်ပြေးသွားနေတော့ရော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက မသိဘဲ နေမလား ... ကိုယ့်လိုပဲ ဒီပြည်မက တာဝန်သွား ရောက် ထမ်းဆောင်နေတဲ့သူတွေ မရှိဘဲနေမလား ... အဲဒီ လူတွေထဲမှာ မမွန်အကြောင်း မသိတဲ့လူ ရှိမလား ... သိတဲ့ သူကတော့ ပြည်မနဲ့ ဆက်သွယ်မှုရှိနေပြီး သိသွားကြမှာပဲ။ ဒီတော့ မမွန်နဲ့ ကိုအောင် နေမမြင့်ခင် အရူးမရင့်ခင် အနာ သိပ်မရင့်ခင်မှာပဲ ခွဲခွာလိုက်တာဟာ နှစ်ယောက်စလုံး အတွက် အခကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ ...”

“မမွန်က ဘာကို အနာနဲ့ အနာရင့် ဥပမာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြော နေတာလဲ ...”

“အခုအချိန်မှာ ကိုအောင်နဲ့ မမွန် ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးဘူး လေ ... မမွန်က ကိုအောင်ကို အပြေတောင်မှ မပေးသေး တာ။ ရင်ထဲက မေတ္တာပဲ ရှိသေးတာ ... ဒီအခြေအနေမျိုး

မှာ ခွဲခွာလိုက်ကြလို့ ခံစားရရင်လည်း ခကပေါ့ ... ကိုအောင် မှာလည်း ကိုအောင်မိဘနဲ့ ဘာပြဿနာမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့။ လက်ထပ်ပြီး ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးလံတဲ့နေရာမှာ အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြပြီးမှ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးလာပြီး လင်ကွဲမယားကွဲ ဖြစ်ကြရင် အထိပိုမှာမယ် ... ခံစားချက် တွေ ပိုပြီး အဆမတန် ပြင်းထန်သွားမယ် ကိုအောင် ... ဒီတော့ အနာကို မရင့်ခင် ခွဲထုတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ ...”

“ထားလိုက်စမ်းပါ ... ဒါတွေက အပိုတွေပါ ... ကိုယ့်အဖို့ ကတော့ ကိုယ် အသည်းနှစ်အောင် ချစ်တဲ့ မမွန်ကို အရ လည်း ယူချင်တယ် ... အရယူပြီး တရားဝင်လက်ထပ်ပြီး ရင်လည်း မမွန်ကို ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ရာသက်ပန် ပေါင်း သင်းမဲ့သူပါ။ အိုကွာ ... အခု ဘာမှလည်း ခွဲစရာအကြောင်း မရှိဘူး ... ဒါပဲ ... ကိုအောင် မမွန်ကို မခွဲနိုင်ဘူး ...”

အောင်စိုးမိုး ပြောပြပုံမှာ စိတ်အားထက်သန်မှန်း ထင်ရှားနေသည်။ မြတ်ရည်မွန် တကယ် ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ချစ်ခင် မြတ်နိုးကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်လွန်းနေသည်။ မြတ်ရည်မွန် ရင်ထဲ နှလုံးထဲကလည်း အောင်စိုးမိုး၏ နှလုံးသားအချစ်ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သည်။

သို့သော် ဖြစ်နိုင်မည်တူလား။
 လုံးဝမဖြစ်။ ဦးလှိုင်ဘွားကို ပစ်သတ်မှုသည် နောက်
 ထပ် အများကြီး ပြဿနာတွေ တက်ပေမည်။
 အကယ်၍ ... ဦးလှိုင်ဘွားကို ပစ်သတ်စဉ်က ဘယ်
 သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မမြင်မတွေ့၊ သက်သေမရှိပါက တစ်မျိုး
 စဉ်းစားနိုင်သေးသည်။

ယခုမူ ... 'ဟိုလူ'
 မျက်နှာကို ကစ်ဝက်အုပ် ဦးထုပ်ရှော့ငိုက်စိုက်
 ဆောင်းထားပြီး နေကာမျက်မှန်အကြီးကြီး ဂျင်းဘောင်းဘီ ဂျင်း
 ဂျာကင်အပြာနှင့် ဟိုလူသည် မြတ်ရည်မွန် ကျူးလွန်သမျှအားလုံး
 တွေ့မြင်သွားသည်။

ထိုလူက နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုအချိုးတွေ လာဦးမည်
 မသိ။ မြတ်ရည်မွန်က ထိုလူကို မသိသော်လည်း ထိုလူက မြတ်ရည်
 မွန်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားပေပြီ။

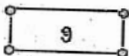
"အို ... မဖြစ်ဘူး ကိုအောင်၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ...
 မမွန်မှာ ... ဖေဖေ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်ဆိုးကြီးအပြင်
 တခြားသိပ်ဆိုးတာ ရှိသေးတယ် ..."

"အဲဒီ တခြား သိပ်ဆိုးတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ မမွန် ...
 ကိုအောင်ကို ပြောပြလေ ... ကိုအောင် အကူညီနိုင်ဆုံး

ကူညီမယ် ... ပြောပြလေ ..."
 "အို ... မသိဘူး၊ မသိဘူး ... ကိုအောင် ပြန်ပါတော့ ...
 နောက်ထပ်လည်း မမွန်ဆီ ဘယ်တော့မှ ထပ်မလာပါနဲ့
 တော့၊ မမွန် သေချင်တယ် ... တကယ်ကို သေချင်တယ်"
 မြတ်ရည်မွန် သူမ၏ စိတ်ကို သူမ မထိန်းနိုင်တော့
 ပြီ။ ငိုရှုလိုက်သည်။
 ငိုရှိုက်ရင်း ကတုန်ကယင်နှင့်ပင် သူမ၏ အဆောင်
 ခန်းဆီသို့ အပြေးထွက်သွားပေတော့သည်။

အောင်စိုးမိုး ထိုင်ရာမှ မထသေး။ ဆည်းကမ်းကြီးလှသော အမျိုးသမီးတော်ဒါနဆောင်ထဲမှ မမွန်၏ အခန်းအထိ အောင်စိုးမိုး လိုက်ပိုင်ခွင့်မရှိ။

ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြားကြီးမြစ်လာသော မမွန် အကြောင်းကို အောင်စိုးမိုး ထိုင်ရာမထ ဆည်းကမ်းကြည့်နေသည်။

ပြီးခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့ကအထိ မမွန်သည် မိမိအား ကြည်ကြည်သာသာ အရယ်အပေးတွေနှင့် ကြည်နူးစွာ ဆက်ဆံခဲ့သေးသည်။

အောင်စိုးမိုး ယုံကြည်ထားသည်မှာ မမွန်သည် မိမိအား ရင်ထဲက နှလုံးသားက ချစ်နှင့်တော့ ပြန်ချစ်နေလေပြီ။

သို့သော် ကျောင်းကလည်း မပြီးသေး။ တစ်နှစ် တွန့်နေသေးသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆရာဝန်ဘွဲ့ ရရှိ နှစ်တွေ လိုနေသေးသည်။ မမွန်သည် အလွန်ထိန်းသိမ်းတတ်သော အမျိုးသမီးဖြစ်သောကြောင့် လက်ထပ်၍ မဖြစ်နိုင်သေးသည့်အချိန်မှ အတိအလင်း ဖွင့်ဟအဖြေမပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေက အပြင်က ပြန်လာတော့ မမွန်သည် မိမိအား ခမ်းခါးသီးသီး အပြတ်ငြင်းတော့သည်။ အကြောင်း ပြချက်မှာ သူမ၏ဖေဖေသည် စားပြု လူသတ်သမားဖြင့် ဥပဒေအရ ကြီးမိန့်ခေတ်ခံသွားရသူမို့ ဆိုသည့်အကြောင်းပြချက်ပေးပြီး ငြင်းပယ်ခြင်း ဖြစ်နေသည်။

ယင်းအကြောင်းပြချက်သည် အောင်စိုးမိုးအတွက် မူစရာမဟုတ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ပြီး ဝေးရာသို့ သွားနေကြမည်ဟုပင် မိမိက ပြောသေးသည်။

ဒါဆို မမွန်အတွက် လက်မခံနိုင်စရာမရှိ။ သီးသီးခါးခါးကြီး ဖြစ်သွားသော မမွန်တွင် အခြားအကြောင်းရှိရမည်။

ထိုအခြားအကြောင်းသည် ဘာအကြောင်းနည်း။ မမွန်မှာ ဖေဖေ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေအပြင်

တခြားအကြောင်း ရှိသေးသည်ဟုလည်း မမွန်က ပြောသွားသေးသည်။

ထိုတခြားအကြောင်းသည် ဘာအကြောင်းပါဟူ၍ တော့ မပြောဘဲ ငိုရှိုက်ရင်း ထပြေး အဆောင်ထဲ မြန်ဝင်သွားသည်။

အောင်စိုးမိုး စဉ်းစားအဖြေရှာရင်းမှပင် ရောင်စုံ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သော မမွန်၏ ပိုက်ဆံအိတ် စလင်း ဘက်လေးဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။ အောင်စိုးမိုးသည် မမွန် ၏ စလင်းဘက်အိတ်လေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ယဉ်ကျေးမှုအရာဆိုလျှင် တစ်ပါးသူ၏ အိတ်ကို ခွင့် ပြုချက်မရဘဲ ဖွင့်ကြည့်ခြင်း မပြုစကောင်း။

သို့စေကာမူ ... ယနေ့ညနေ မမွန်၏ အထူးခြားဆုံး အချက်တွေ ဖြစ်လာသည်မို့ သိချင်စိတ် ပြင်းထန်လာသော အောင် စိုးမိုးသည် မြတ်ရည်မွန်၏အိတ်ကို လှမ်းယူဖွင့်ကြည့်မိတော့သည်။

ပထမဦးစွာ အိတ်ထဲမှ ငါးဆယ်တန်း၊ နှစ်ဆယ်တန်း၊ ဆယ်တန်း၊ ငါးကျပ်တန်း ပိုက်ဆံများကို တွေ့ရသည်။

မြတ်ရည်မွန် အမျိုးသမီးဘော်အဆောင်သို့ ပြောင်း ရွှေ့နေထိုင်သည့်အတွက် ကျောင်းစရိတ်နှင့် နေ့စဉ် သုံးစရိတ် အတွက် လိုအပ်သမျှငွေကို အဒေါ်ရင်းဖြစ်သူ အနီတီဆွေက လက် မှန်မှန် ထောက်ပံ့ထားသည်ဟုလည်း အောင်စိုးမိုး သိပြီးသားဖြစ် သည်။

အိတ်ထဲတွင် အခြားအမျိုးသမီးသုံးပစ္စည်းတချို့ကို

လည်း တွေ့ရသည်။ လက်ကိုင်ပဝါ၊ ကရင်ပတ်၊ နှုတ်ခမ်းနိဆိုး တောင့် စသည်တို့ ဖြစ်ပါ၏။

ထူးခြားသော ပစ္စည်းဟူ၍ ဘာမျှမတွေ့။

အောင်စိုးမိုးသည် ဘေးကပ်စစ်ဆွဲပိတ်ထားသည့် အိတ်ကို ခွဲဖွင့်ပြီး ဖွင့်ကြည့်ပြန်သည်။

စာအိတ်တစ်အိတ် ခေါက်ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရ ပြန်သည်။ ထုတ်ယူပြီး စာအိတ်မျက်နှာပြင်ကို ကြည့်သည်။ စာအိတ် ပေါ်တွင် ကပ်ထားသော တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင် ထပ်ဆင့်ရိုက်ထား သော ပြည်သာယာစာတိုက်၏ တံဆိပ်တုံးရိုက်ထားသည်ကို သတိ ထားမိသည်။

စာအိတ်တွင် လိပ်စာရေးထားသည်မှာ မြတ်ရည်မွန် အမည်တပ်ပြီး ဗမာလူဖြိုလမ်း အိမ်အမှတ်( )၊ ဘောက်ထော်၊ ကျောက်ကုန်းအိမ်လိပ်စာ ဖြစ်နေသည်။

အောင်စိုးမိုးက ဖောက်ပြီးသား စာအိတ်မို့ အထဲမှ

စာကို ဆွဲထုတ်ယူဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မြတ်ရည်မွန်

ယခင်ခေတ် ဦးမြင့်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေရင်း တွေ

ဖြစ်လို့လျှင် ပြောင်းအကြောင်း ထသေးစိတ်သိလို့ လျှင်

အောက်ပါလိပ်စာအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ လာခဲ့ ...။

ဦးလှိုင်ဘွား
အမှတ်( ) မဥ္ဇူလမ်း
ပါရမီ၊ ရန်ကုန်။

အောင်စိုးမိုး ရိုးတိုးရိပ်တိတ် တွေးဆနိုင်ပေပြီ။

ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဝယ် မြတ်ရည်မွန်သည် ထုံးစံ
အတိုင်း သူမ၏ မာလာမြိုင်လမ်းက အိမ်သို့ သွားပေမည်။ စာတိုက်
ပုံးထဲမှ ဤစာကို တွေ့မည်။ ဖတ်မည်။ ဤစာအရ မလွဲမသွေ ဦးလှိုင်
ဘွားထံသို့ မမွန် သွားပေမည်။ ဦးလှိုင်ဘွားက မမွန်ကို သူမ၏
ဖေဖေ ဦးမြင့်အကြောင်း ခရေစေတုတွင်းကျ ပြောပြမည်။ ထိုသို့
ပြောပြမှ မမွန်သည် သူမ၏ ဖခင် ဦးမြင့်သည် စားပြတိုက် လူသတ်
မှုဖြင့် ကြီးမိန့်ကျ သေဆုံးခြင်းကို သိသွားရပြီး လူသတ်စာပြု၏
သမီးနှင့် အောင်စိုးမိုး မထိုက်တန်ဟု ယူဆပြီး မိမိကို အပြတ်ငြင်း
သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အချိတ်အဆက်မိအောင် အောင်စိုးမိုး တွေး
ကြည့်သည်။

ဒါဆို မိမိက မမွန်၏ ဖေဖေ ဘာကြီးပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့
မပူပါ။ မမွန်သာလျှင် သူ့အတွက် အမိကဟု ပြောပါလျက် ဆက်
လက်၍ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းငြင်းဆန်ဆန် ဖြစ်သွားပေသနည်း။

“ဗွဟဲ့ ... လွဲစေ ...”

ဦးလှိုင်ဘွားကများ မမွန်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်
စော်ကားလိုက်သဖြင့် သူမ၏ မသန်တော့သော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်
ယခုလို ခါးခါးသီးသီးကြီး ငြင်းပယ်ခြင်းပေလား။

“တောက် ...”

ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်မိသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသည့်နှယ် တုန်လှုပ်သွားမိ

သည်။

စာထဲတွင် ပါရှိသည့် လိပ်စာအတိုင်း ဦးလှိုင်ဘွား
အိမ်သို့ သွားရောက်မည်။ မေးမြန်းမည်။ ယင်းသို့သာ စော်ကား
လိုက်ရိုးမှန်လျှင် ဦးလှိုင်ဘွားကို သတ်မည်။

စာရွက်ကို သူ ခေါက်ရိုးအတိုင်း ပြန်ခေါက်ပြီး ...

စာအိုက်တွင် ပြန်ထည့်သည်။ ပြီး စလင်းဘတ်ဘေးကပ်အိတ်တွင်
သူ့နဂိုအတိုင်း ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အမျိုးသမီး တော်ဝါဆောင်မှာပင်နေ
သော အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရ
သည်။

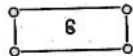
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အောင်စိုးမိုး လာနေကျရှိ လူချင်း
မသိသော်လည်း မျက်မှန်းတန်းမိကြသည်။

“ဒီမယ်ဗျာ ... မမ္မန် ... အဲဒေလ ... မမြတ်ရည်မ္မန်ကို ဒီအိတ်
လေး ယူသွားပြီး ပေးပေးစမ်းပါဗျာ ... သူ စကားပြောရင်း
ထသွားတာ မေ့ကျန်ခဲ့လို့ပါ ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စိတ်ချပါ ... ပေးလိုက်ပါ့မယ် ... ”
အမျိုးသမီး အဆောင်ဘက်သို့ ဆက်သွားသည်။

အောင်စိုးမိုး သူ့ကားပြာလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီး
ဖြင့် သွားကာ တံခါးသော့ဖွင့် တက်ရောက်စက်နှိုးပြီး အရှိန်ပြင်းစွာ
ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

မဇ္ဈလမ်းထဲသို့ အောင်စိုးမိုး ကားပြာလေး ဝင်
ရောက်လာချိန်တွင် လမ်းဓာတ်မီးများပင် လင်းနေပြီ။

ဤနေရာ ... ဤလမ်းသို့ အောင်စိုးမိုး တစ်ခါမျှ
မရောက်ခဲ့ဘူးပေ။ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမောင်းဝင်ခဲ့ရင်း
ဦးလှိုင်ဘွား၏ အိမ်နံပါတ်ကို ရှာဖွေသည်။

လမ်းအဝင်နှင့် လမ်းအလယ်လောက်တွင် အိမ်ကြီး
အိမ်ကောင်းတိုက်တာများဖြစ်သော်လည်း အတွင်းဘက်စွန်းလာ
မြီကျယ်သော်လည်း ဆောက်ထားသော အိမ်များက စုတ်လေဖြစ်
လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟိုက် ... ”

အရွန်ပိုင်း အကူဆုံးအိမ်တစ်အိမ်ရှေ့တွင် 'ရဲကား အပြာတစ်စီး ရုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ရဲကားပြာဘေးတွင် ဘောက်(စ်)ဝက်ရွန်ပေါင်စုနဲ့ပုံ အဖြူရောင် လူနာတင်ကားတစ်စီး တိုဝါ တွေ့ရသည်။

အောင်စိုးမိုးက ကားကို ဘရိတ်နင်းရင်း စဉ်းစားသည်။ လှမ်းကြည့်သည်။ ရဲဝတ်စုံလူနီဖောင်းနှင့် ရဲများ ထိုအိမ်ထဲသို့ ဝင်ချီထွက်ချီ ပြုလုပ်နေကြသည်။ ဝိုင်းအုံ့သော လူတော့ သိင်္ဂီ ချောင်းလှ။ ကလေးတွေသာ များသည်။

ဦးလှိုင်တွေး အိမ်တွင် ရဲနှင့် ပတ်သက်သော ဆေးရုံကားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စ ဘာတွေဖြစ်နေပေသနည်း။

ယနေ့ပင် ချစ်သော မမွန်သည် ဤအိမ်သို့ လာရောက်ခဲ့သည်။ ယခု ရဲနှင့် ဆေးရုံနှင့် ပတ်သက်သည်များကို မြင်နေရသည်။ အောင်စိုးမိုး လှည့်မပြန်။ သိလိုစိတ် ပြင်းပြလှသဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ထိုအိမ်ရှေ့မှာပင် ကားရုပ်ပြီး အောက်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။

ရဲကားပြာဘေးတွင် ရပ်နေသော ရဲအရာရှိထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရဲအရာရှိကလည်း အောင်စိုးမိုးကို ဇူးဆိုက်ကြည့်နေသည်။

"ဒီအိမ်ဟာ ဦးလှိုင်ဘွားအိမ် ဟုတ်လားဗျာ ... "

ရဲအရာရှိက ဒုတ်ဖြင့်မဖြေ ဦးခေါင်းညိတ်ပြရင်း အောင်စိုးမိုးကို ကြည့်မိကြည့်နေသည်။

"ဒီအိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲဗျာ ... "

ဤညင်ညင်သည် ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် ကိုယ်တိုင်မောင်းလာသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်ကျင်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ဥပမိရပ်တော်တော်သန်သည်။ လူကြီးလူကောင်း လူကုတ်မိဘ၏သား ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ရဲအရာရှိက စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ပြုသည်။

"ဖြစ်တာကတော့ လူသတ်မှုပဲကွာ ... "

"ဗျာ ... လူသတ်မှု ဟုတ်လား ... ဘယ်သူ အသတ်ခံရလို့လဲဗျာ ... "

"ဦးလှိုင်ဘွား ... "

"ဟာ ... ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံရတယ် ဟုတ်လား ... ဘယ်သူက သတ်ဘွားတာလဲတဲ့ဗျာ ... "

ရဲအရာရှိက ပြီးလိုက်သည်။

"ဦးလှိုင်ဘွားက မောင်ရင်ရဲ့ အပေါင်းအသင်း ဆွေမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့လားကွာ ... "

"ဖြင့်တောင် မဖြင့်ဖူးဘူး ... "

"ဟုတ်လား ... ဒါပေမဲ့ မင်း မေးမြန်းပုံကတော့ ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့ အကျွမ်းအဝင် ရှိနေတဲ့ပုံပဲလား ... "

အောင်စိုးမိုး ဘာပဲ ပြန်မပြောဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“မင်းမေးတဲ့ ဦးလှိုင်ဘွားကို ဘယ်သူ သတ်သွားသလဲဆိုတာကို တို့အဖွဲ့ကလည်း သိပ်သိချင်နေတာပဲကွာ ...”

“ဘယ်ပုံတယ်နည်းနဲ့ သတ်သွားတာတုလဲ အစ်ကို”

အောင်စိုးမိုးက ရဲအရာရှိအား အစ်ကိုအရွယ်မို့ အစ်ကိုဟုပင် ခေါ်ရင်း ဆက်၍ မေးမြန်းသည်။

“သွေးထွက်တဲ့ အပေါက်လေးတွေက ငိုင်းငိုင်းလေးတွေဆိုတော့ သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်သွားတယ်လို့ ယူဆနိုင်သလားလို့ပဲ ငါ့ညီ ... အဲ ... ဦးလှိုင်ဘွား အလောင်းခံနဲ့ ဦးခေါင်းမှာလည်း သွေးထွက်နေတဲ့အထိရာ တွေ ရသေးတယ် ... အေးလေ ... ဦးလှိုင်ဘွားဟာ ဦးခေါင်း အရိုက်ခံရလို့ သေတာလား ... သေနတ်နဲ့ အဝစ်ခံရလို့ သေတာလားဆိုတာက ဆေးရုံက တာဝန်ကျဆရာဝန်နဲ့ မှတ်ဇွတ်ရမှသာ သေချာပြောနိုင်မိမိနဲ့ပဲ ...”

အောင်စိုးမိုးသည် ဤနေရာမှ ပြန်သင်္ဃန်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“နေပဲဦး ... ငါ့ညီမှာမည်က ဘယ်သူတုလဲ ...”

“အောင်စိုးမိုး ...”

ရဲအရာရှိဘေးတွင် အသင့်ရှိနေသော ရဲကြပ်ကြီးက မှတ်စုစာအုပ်တွင် လိုက်လံရေးမှတ်ပေသည်။

“မိဘတွေကဧရာကွာ ...”

“ဦးဘအောင်နဲ့ ဒေါ်မိမိခွေ ...”

“နေရပ်လိပ်စာကရော ငါ့ညီ ...”

“အခန်းအမှတ်( )၊ တိုက်အမှတ်(၃)၊ ပြည်ထောင်စုရိပ်သာ ...”

“ဪ ... ခါဆိုရင် ( )ဌာနက အရာရှိကြီး ဦးဘအောင်နဲ့ သားပေါ့ ဟုတ်လား ...”

အောင်စိုးမိုး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါ့ညီ အောင်စိုးမိုးက ဘယ်ကျောင်းမှာ တက်နေလဲ ...”

“ဆေးတက္ကသိုလ် အမှတ်နစ်မှာ ...”

“ထွန်တော် ပြန်တော့မယ် ...”

ရဲအရာရှိက ဦးခေါင်းညိတ်ပြသည်။ အောင်စိုးမိုး သူ့ကားလေးဆီသို့ ပြန်လာကာ မောင်းနှင်ထွက်ခွာလာတော့သည်။

ဟင်းအချိုနိဝယ် ...

ဦးလှိုင်ဘွား အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာ လမ်းပေါ်တွင် ... လူကစီးယောက်သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ခေါတ်ထောက်ရန်ထားပြီး ဘေးတွင်ထိုင် ... ၊ သူ့လက်ထဲတွင်

၃၂

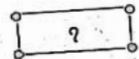
တက္ကသိုလ်တင်ပြိုင်

ပလာယာ၊ ဝက်အုလုလှည့်၊ စပါးကုန်းများ ကိုင်းပြေး မော်တော်ဆိုင်ကယ် ပျက်ကို ပြင်နေသည်။

ထိုသူသည် နဖူးအုပ်အောင် ဦးထုပ်ပျော့ဆောင်၊ ထားသည်။ ဂျင်းဂျာကင်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသည်။ မိုးအတန် ငယ် ချုပ်သွားပြီမို့ နေကာမျက်မှန်ကိုကော တပ်ဆင်ထားခြင်းမရှိ။

အောင်စိုးမိုး၏ လေးဘီးအပြာကားလေးကို မှတ်တောက်ဆိုင်ကယ်ဘေးမှ မြတ်ကျော်မောင်သွားသည်နှင့် ထိုလူသည် ကိုယ်မှ ပလာယာ၊ ဝက်အုလုလှည့်၊ စပါးကုန်းတွေကို နုပိုအိတ်ထဲ ထည့်ကာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို တက်ခွဲစက်ချိုးပြီး အောင်စိုးမိုး ကားပြာလေးခနာက် မလှမ်းခကမ်းမှ လိုက်သွားသည်။

ချစ်စရာသော မမြန်သည် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် တာ တွေ ဖြစ်လာခဲ့ပေသနည်း။

အောင်စိုးမိုး ရင်ထဲတွင် လိပ်ခဲတင်းတင်း ဖြစ်လွန်း

ရသည်။

ဆက်စပ်ကြည့်လျှင် အခြေအနေကတော့ မကောင်း

သည်အမှန်။

မြတ်ဗျော်မွန် (မမွန်)သည် ထိုနေ့က ဦးလှိုင်ဘွား

ထံသို့ သွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှာပင် ဦးလှိုင်ဘွားသည် ဦးခေါင်းကွဲအိုက်ခံ

အထိရာ၊ သေနတ်ပစ်ခံရာ ဝက်ရာတွေနှင့် သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ဘုရား ...”

မိစ္ဆာန်ပင်လျှင် ဦးလှိုင်ဘွားကို သတ်ခဲ့သူ ဖြစ်နေလေ သလား။

ဦးလှိုင်တွင်းက မိစ္ဆာန်အား မဟားဒေယား ကြံစည် ကြိုးစားသည်ကို မမ္မန်က စုခံကာတွယ်ရင်း ဦးလှိုင်ဘွားကို သတ်ပစ် ခဲ့ခြင်းပေလား။

ကျိုးကြောင်းဆက်ခွယ်ကြည့်လျှင်တော့ ထိုတဲ့သို့ သဘောရရှိသည်။

သို့သော် ... တကယ်လက်တွေ့ကျကျ စဉ်းစားလျှင် မဖြစ်နိုင်။

သုံးနှစ်ကျော် ဆက်ဆံလာခဲ့သော မြတ်ရည်မွန် (မမ္မန်)၏ စိတ်နေသဘောထားကို အောင်စိုးမိုး အသိစုံမှ သိင်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ဘဝတွင် အရှုံးတက်က သာတွေ့ပြီး စိတ်အားငယ်နေသူ ဖြစ်သည်။

ကတ္တရာလမ်းမရှည်ကြီးအတိုင်း အောင်စိုးမိုး မောင်း နှင်လာရာ သူ၏ ကားနောက်...နှစ်စီးကျော်တွင် ထိုမော်တော်ဆိုင် ကယ်နှင့်လူ လိုက်လာပေသည်။

ကမာရွတ် မီးပျိုင့်သို့ ချောက်လာသည်။ မီးနီနှင့် တိုး နေသဖြင့် ရုပ်နားနေစဉ် အောင်စိုးမိုးသည် မိမိ ဘယ်သွားရမည်

နည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် မီးဝါပြီး မီးစိမ်းပြုလာသည်။

အောင်စိုးမိုးသည် လက်ယာလမ်းအတိုင်း ကွေ့ချိုး မောင်းခဲ့သည်။ မြတ်ရည်မွန်၏ အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်သို့ ရောက် ပြန်ပြီး ဖြတ်ခဲလွှဲတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ရပ်လိုက်သည်။

ဘော်ဒါဆောင်ခြံတံခါးကြီး ပိတ်ထားပြီ။ စည်းကမ်းကြီးသည်။ ည (၇)နာရီ ထိုးသည်နှင့် ...

အဆောင်ခြံတံခါး ပိတ်ခန်း အောင်စိုးမိုး သိထားသည်။ ယခု (၇)နာရီ (၁၅)မိနစ် ရှိသွားပြီ။

ထိုဘော်ဒါဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သူဇာသည် အဆောင် ကျောင်းသူများအပေါ်တွင် သိပ်စည်းကမ်းကြီးသည်။ တက္ကသိုလ် မှာ အဆောင်မရသည့် ကျောင်းသူများကိုသာ လက်ခံသည်။ မြင်ပ မှ အမျိုးသမီး စာရေးတန်ထမ်း၊ အလုပ်သမားဝန်ထမ်း စသည်တို့ကို ပင် လက်မခံ။

အဆောင်နေ ကျောင်းသူများ၏ ဧည့်သည် ည (၇)နာရီ တိတိအထိ လက်ခံစေသည်။ အဆောင်တည်ရာ ခြံထဲ၌ သာ လက်ခံစကားပြောစေသည်။ မိဘဖြစ်စေ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဖြစ်စေ အဆောင်အခန်းတွင်း၌ ဝင်ခွင့် စကားပြောခွင့်မပြု။

အောင်စိုးမိုး ကားပြန်ကွေ့ရတော့သည်။ အိမ်ကိုပင် မြန်တော့မည်။

www.burmeseclassic.com

ဟယ်လဝင်လမ်းထဲရှိ ပြည်ထောင်စုရိပ်သာ နေအိမ်
သို့ မောင်းလာသည်အထိ ထိုလူ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် နောက်
မှ လိုက်လာသည်ကို အောင်စိုးမိုး မသိလိုက်ပေ။

အောင်စိုးမိုး ထပ်ပြန်ဦးစားပြန်သည်။

လမ်းပေါ်တွင် နွေးလေးကြောင်လေး စသည်တို့
ကားတိုက်မိသည်ကို တွေ့လျှင်တောင်မှ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်
နှင့် သနားကြင်နာတတ်သော ဖြတ်ရည်မွန် (မမွန်) လို မိန်းကလေး
မျိုးက ဦးလှိုင်ဘွားလိုလူကို အသေသတ်မည်တဲ့လား။ မမွန်သည်
တစ်ဘက်သားအပေါ် အင်မတန် ခေတနာဝေဓမ္မာထားတတ်သော
အလွန်သိမ်မွေ့ နူးညံ့သူ ဖြစ်ပါ၏။

ပြီး ...

ဦးလှိုင်ဘွားဆိုသည် နာမည်တပင် ကြမ်းတမ်းခက်
ထန်နေသည်။ မမွန်၏ပခင် ဦးမြဒင်၏ မိတ်ဆွေဖြစ်နေခြင်းကပင်
လျှင် ဦးလှိုင်ဘွားသည် လူဆိုးလူကြမ်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆနိုင်
သည်။

ယင်းဆိုသော လူဆိုးကြမ်းကြီး ဦးလှိုင်ဘွားကို မမွန်
က ဦးခေါင်း ပုလင်းနှင့်ရှိက် သေဒုတ်နှင့်ပစ်သတ်သည်ဆိုသည်မှာ
မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စ ဖြစ်သည်။

အဲ ... သေဒုတ်ကိစ္စ။

မမွန်တွင် သေဒုတ်ရှိဖို့ ဝေးစွ ခဲတံဆွန်သည် မောင်း
ချစားလေးဝင် မရှိ။ ခဲတံဆွန်လိုလျှင် ဆွန်စက်ကလေး ဝယ်ထား
သည်။

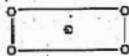
အောင်စိုးမိုး တွေးရင်းတွေးရင်း ဦးခေါင်းဦးနောက်
နေ့စက်ကို သာသည်။

ကုမ္ပဏီလမ်းဆုံ မီးပျံ့သို့ ပြန်ရောက်လာပြန်
သည်။ တည့်တည့်မောင်းလျှင် မြေနီကုန်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး မိမိ
နေအိမ် ပြည်ထောင်စုရိပ်သာသို့ ရောက်မည်။

ဇိတ်ထဲက မမွန်၏ အဆောင်သို့ ပြန်သွားလိုသော်
လည်း တွေ့ရွှင်မရနိုင်တော့။ အိမ်သို့ပင် ပြန်ခဲ့တော့သည်။

၇၇

“မမြတ်ရည်ဖွန် တယ်လီဖုန်းလားတယ် ...”

မိမိနဲ့က အခန်းတွေင် လာရပ်ပြီးပြောသည်။

မိမိနဲ့သည် အဆောင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သူဇာ လက်သပ်

မွေးထားသူ အိမ်ဖော်မလေး ပြစ်ပါ၏။

“ကိုအောင်စိုးမိုးဆီက လာတဲ့ဖုန်းလား ...”

“ဟင့်အင်း ... ကိုအောင်စိုးမိုးဆီက ဆက်ကာမဟုတ်ဘူး။

ကိုအောင်စိုးမိုးက မမရွန်ဆီ ဖုန်းဆက်နေကျဦး ... သူ့အသံ

ကျွန်မ မှတ်မိနေတာပဲ ... အခုဆက်တဲ့သူက ကျွန်မ တစ်ခါ

မှ မကြားဘူးတဲ့အသံပါ မမရွန် ...”

မိမိနဲ့သည် အဆောင်တွင် ဘယ်ကျောင်းသွယ်သို့

ဘယ်သူက ဆက်လေ့ရှိသည်ကို သိနေသော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ မိမိနဲ့ ဉာဏ်ကောင်းသည်။

ဒေါ်သူဇာက ... မိမိနဲ့ကို အဆောင်တယ်လီဖုန်း အတောင့်တာဝန် ပေးထားသည်။ မိမိနဲ့က သူမ၏ မှတ်စုစာအုပ်လေး ထဲတွင် မည်သည့်နေ့ မည်သည့်အချိန်က ဤအဆောင်မှ မည်သူ့ထံသို့ ခေါ်သွားမိက ဖုန်းလာသည်ဟု မှတ်ထားပြီး တယ်လီဖုန်းပြောစေ့ကို အတိအကျ ကောက်မိပြီး ရရှိငွေအားလုံး စာရင်းအတိအကျနှင့် ဒေါ်သူဇာကို ငွေပြန်အပ်ရသည်။

အဆောင်မှ ကျောင်းသူက ဖုန်းခေါ်လျှင် ခေါ်သည့် ပထမသုံးမိနစ်ကို တစ်ဆယ်ကျသည်။ သုံးမိနစ်ထက် တစ်မိနစ် ပိုလေတိုင်း နှစ်ကျပ်ပေးရသည်။ ဟိုဘက်ကလာသော ဖုန်းဆိုပါက ပထမ သုံးမိနစ် ငါးကျပ်နှင့် တစ်မိနစ်ပိုတိုင်း နှစ်ကျပ်နှုန်းပင် ပေးရသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အဆောင်ရှိ အမျိုးသမီး မည်သူ့ထံ ဟိုဘက် ခေါ်သွက် ဆက်လေ့ရှိသည်ကို ဉာဏ်ကောင်းသော မိမိနဲ့က သိနေတတ်ပါ၏။

မြတ်ရည်ဖွန် ဖုန်းဆက်လေ့ရှိသူမှာ ဟိုဘက်ကပဲ ဒေါ်ခေါ် ဒီဘက်ကပဲ ဆက်ဆက် ကိုအောင်စိုးမိုးသာလျှင် ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ကိုအောင်စိုးမိုး၏ ဖုန်းထဲမှ အသံကို မိမိနဲ့ မှတ်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် သာဓု မြတ်ရည်မွန်ထံ ဖုန်းဆက်သူမှာ ကိုအောင်စိုးမိုး မဟုတ်ကြောင်း မိမိနိကာ ဒက်ထံ ပြောနိုင်ပေသည်။ ကိုအောင်ဆီက ဆက်သောဖုန်းဆိုင်က မြတ်ရည်မွန် မပြောလိုတော့။ ကိုအောင်ကို မြတ်ရည်မွန် အပြတ်ပြောပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ကိုအောင် မဟုတ်ပါ။ တခြားသူရဲ့ အသံပါဟု မိမိနိကာ ငြောသဖြင့် မြတ်ရည်မွန် ထကက မိမိနိနောကံမှ ဖုန်းရိုရာသို့ လိုက်လာပြီး ဖုန်းပြန်ကိုပြန် ဟဲလိုသံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“မမြတ်ရည်မွန်လားဗျာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီက ဆက်တာ ဘယ်သူပါလိမ့်ရှင်”

“မမြတ်ရည်မွန် ဒီနေ့ ကျောင်းဆက်တက်တုန်းနော် ... အင်းလေ လောလောလတ်လတ်ကြီးဖြစ်နေတော့ ဘယ်မှာ ကျောင်း တက်ခွင့်စိတ် ရှိပါ့မလဲ ... ငျှန်တော် သဘောပေါက်ပါ တယ် ...”

“ဟင် ... အခုပြောနေတာ ရှင် ဘယ်သူလဲ ... ကိုအောင် တော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ် ...”

“ကိုအောင်ဆိုတာက ... ပြည်ထောင်စုရိပ်သာမှာနေတဲ့ ဦးဘအောင်+ဒေါ်မိမိချိုသား ချာတိတ်ကို ပြောတာလား”

“အဖြင့် အခု ရှင် ဘယ်သူလဲ ...”

“နေထိုင် ... မမြတ်ရည်မွန်က အဲဒီ ကိုအောင်ဆိုတဲ့ ချာတိတ် ကို မနေ့က မဂ္ဂုလမ်းထဲမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ပြောပြလိုက် သလား ...”

“အို ...”

“မေးတာကိုသာ ပြောပါ မမြတ်ရည်မွန် ... ဒီ ကိုအောင်ဆို တဲ့ ချာတိတ်က တော်တော်စပ်စပ်စုစု လုပ်ချင်နေတယ်”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ... ရှင် ဘယ်သူလဲ ...”

“တို့ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဖြည်းဖြည်းတော့ သိလာမှာပါ ... တို့မေးတာသာ ဖြေပါလား ... အဲဒီ ကိုအောင်ကို ဦးလှိုင် တွာအိမ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ခင်ဗျား ပြန်ပြောသလား”

“ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ ... အဲဒီကိစ္စက ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ့်ရဲ့ ကိုယ်စောင့်နတ်ကိုတောင် အသိပေးစရာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဆိုရင်တော့ ဒီချာတိတ်က မလွယ်ဘူး မမြတ်ရည်မွန်”

တစ်ဘက်မှ ပြောသူ၏ လေသံသည် ညည်းညူသံ လိုလို နှိမ်းခြောက်သံလိုလိုနှင့် သူ့ဟာသူ ပြောသည့်ပုံစံ ပေါက်နေ သည်။

မိမိနိကာ တယ်လီဖုန်းဘေးရှိ ခွေးခြေပုလေးပေါ် ထိုင်ကာ မုတ်စုစာအုပ် ခဲတဲ့ဖြင့် ရေးနေသည်။

“ကိုအောင်က ဘာလို့ မလွယ်တာလဲဟင် ...”

www.burmeseclassic.com

"အဲဒါတွေ တယ်လီဖုန်းထဲက ပြောလို့မကောင်းဘူးလေ။ မမြတ်ရည်မွန်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့မှ ပြောရမူကောင်း တွေ ..."

"ရှင်နဲ့ကျွန်မက နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရမယ် ဟုတ်လား။ ရှင် ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ ဂန္ဓာမက ခေါ်ဘဲနဲ့ ..."

"တို့နာမည် စိန်ဝင်းမောင်ပါ ..."

"စိန် ... ဝင်း ... မောင် ... ဟုတ်လား။ အဲဒီနာမည်မျိုး ဂန္ဓာမအသိထဲမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတာပဲဟာ ..."

တစ်တက်မှ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သံထွက်လာသည်။

ပြီးမှ ...

"မမြတ်ရည်မွန်နဲ့ မေ့နေလို့ ပြစ်မှာပါ ... စိန်ဝင်းမောင်ဆိုတဲ့ လူက အနားအပြားကြီးပြီး ငွေ့ဖတ်တိုဦးထုပ်ကို နှုတ်အုပ် အောင် ဆောင်းတယ် ... နေကာချက်မှန် ခပ်ကြီးကြီး တပ် တယ် ... ရှင်ကောကင် ဂျင်းဘောင်းဘီ ခပ်ယောင်းယောင်း ခပ်စုတ်စုတ် ဝတ်တယ့် ... ကင်မရာတစ်လုံး လည်ဝင်းမှာ လွယ်ထားတယ် ..."

"အို ... ရှင် ..."

"ဘယ်လိုလဲ မမြတ်ရည်မွန် ... ကျုပ် စကားပြောလိုက် တိုင်း အံ့ဩသံတွေ ထွက်နေပါလား ..."

မြတ်ရည်မွန် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိပါလေတော့။ ငှုပ်ကြီးပင် ရပ်နေမိသည်။

"နက်ဖြန် ညနေပိုင်း မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ အဆောင်ကို တို့ လာ ခဲ့မယ် ... ပြောစရာတွေ အများကြီး ... ဒါပဲနော် ..."

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းပြန်ချသံ ကြားလိုက်ရသည်။

မြတ်ရည်မွန်လည်း ဖုန်းပြန်ချလိုက်သည်။

"မမမွန် ... အားလုံး ရှစ်မိနစ်ကြာတယ် ... ငွေနှစ်ဆယ် ထူတယ် မမမွန် ..."

မြတ်ရည်မွန်က မိစိန်ကို ဆယ်တန်နှစ်ချပ် တုတ် ပေးလိုက်သည်။

မြတ်ရည်မွန် ငှုပ်ငိုငိုငံဖြင့် သူမ၏ အခန်းသို့ ပြန် လာခဲ့သည်။

ဦးလှိုင်ဘွားအိမ်မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးရန် မိမိကို ကူညီခိုခွာမှာ စိန်ဝင်းမောင်ဆိုသူမှန်း သိရပြီ။

စိန်ဝင်းမောင်က ကိုအောင်ကိုလည်း သိနေပြီး ... ကိုအောင်အပေါ် မကျေနပ်သောအသံမျိုး ထွက်နေသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ကိုအောင်ကို စိန်ဝင်းမောင် ဘာလို့မကျေနပ်သံ ထွက်နေသနည်း။

ပြီး ... နက်ဖြန်ညနေ စိန်ဝင်းမောင် မိမိထံ လာခဲ့

၈၄

တက္ကသိုလ်တစ်မြင့်

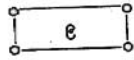

မည်ဟုလည်း ပြောသည်။ ပြောစရာကောင်း အဆွေကြီးရှိသည်ဆိုခြင်းမှာ ဘာကောင်းတွေနည်း။

မိမိတံသို့ မိန့်ဝင်းမောင် ဆိုသူ လာခြင်းမှာ ကောင်းသောလာခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။

မြတ်ရည်မှန် အိပ်ရာပေါ်ထဲ၌ ခေါင်းအုံးနှင့် မျက်နှာအပ်ထားမိသည်။

ကျိတ်ငိုသောကြောင့် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေး တုန်ရုံနေသည်။

အောင်စိုးမိုးတို့တွင် ကိုယ်ပိုင်ကားနှစ်စီးရှိသည်။ မိဘုများက ချွမ်းသာသည်။

ခေင်ဦးဘအောင်သည် မဟုတ်တာ မလုပ်၊ ရာထူးအရ လာဘ်စားခြင်း လုံးဝမရှိ။ သူ့အလုပ်တွင် ထက်မြက်ရုံမက သစ္စာထားသည်။

ဦးဘအောင်တို့ခေတ်က တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ရပြီးသည်နှင့် ဝန်ထောက်ရာထူး ခန့်အပ်သည်။ ဦးဘအောင်က ... ဘွဲ့ဝန်ထောက် ရာထူးရ ရိုးသား အပျော်အပါးကင်း လူတော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဦးဘအောင်၏ မိဘများကတော့ အလယ်အလတ်တန်းစားသာ ဖြစ်သည်။

ရာထူးရှိ ရိုးသာသနာ ဦးဘအောင်ကို အလွန်ကြွယ်ဝ
ချမ်းသာသော မိမိချိုတို့၏ မိဘများက လူကြီးခြင်း သဘောတူ
ထိပ်ပြားလက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲအကြာတွင်
သားပေး အောင်စိုးမိုးကို မွေးဖွားခဲ့သည်။

မိခင် ဒေါ်မိမိချိုသည် သိပ်လှသည်။ ဦးဘအောင်
ကလည်း လှချောလှပန်ဖြစ်သည်။ ထိုမိဘနှစ်ပါးက မွေးထုတ်သော
သား အောင်စိုးမိုးသည်လည်း လှချောလှလှပေး ဖြစ်လာသည်။

ထိုခေတ်က ရာထူးအတက်နှေးသည်။ ရာထူးတစ်ခု
နှစ်တော်တော်ကြာ လုပ်ကိုင်ပြီးမှ နောက်တစ်ဆင့် တက်ပေး
ရသည်။

အစိုးရ အပြောင်အလွင်တွေဖြစ်ပြီး ချက်နှာမလိုက်
စနစ်ကြီးအတိုင်းမလိုက် တကယ်တော်သူတို့ တကယ်ထိုက်တန်
သော ရာထူးပေးသည့် အစိုးရလက်ထက်တွင် ဦးဘအောင်သည်
ဝန်ထောက်မှ အရေးပိုင်ရာထူး တိုးမြှင့်ပြီး ကျောက်ဆည်တွင်
တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာမှ ထပ်ဆင့်ရာထူးတိုးပြီး ရန်ကုန်သို့ ရွှေ့
ပြောင်းပေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သား အောင်စိုးမိုး ဆယ်တန်းအောင်
မြင်ပြီး သူ့ ချိုသော ဘာသာရပ်ဂုဏ်ထူးတွေ၊ ဘာသာရပ်ဂုဏ်ထူးတွေ
အရ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရသည်။

မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်မှ ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်
(၂)တွင် ပြောင်းပြီး ဆက်တက်ခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန်တွင် ဦးဘအောင် ဒေါ်မိမိချိုတို့အတွက်
ကိုယ်ပိုင်အိမ်မရှိ၊ အိမ်သစ်ဝယ်ဖို့ကျတော့လည်း မလိုအပ်။ မန္တလေး
တွင် မိဘများထံမှ အမွေဆက်ခံသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ပါးနေ
အောင် ရှိနေသည်။ ဦးဘအောင် အငြိမ်းစားယူသည့်အခါ မန္တလေး
ထိုအိမ်ကြီးတွင် ပြန်လည်နေကြမည်ဟု စိတ်ကူးရှိထားသဖြင့် သက်
ဆိုင်ရာက ပေးသော ပြည်ထောင်စုရိပ်သာမှာပင် နေထိုင်ပြီး ...
အောင်စိုးမိုးက ဆေးတက္ကသိုလ်(၂)တွင် ဆက်လက်တက်ရောက်
နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မိမိချို ဆက်ခံရသော မိဘများ၏ အမွေ
များအရ ရန်ကုန်တွင်း အိမ်ဝယ်မည်ဆိုပါက ဝင်ခံမိယာလို နေရာ
တွင် ကောင်ဆယ့်ဆိုသော ခြံနှင့်တိုက် ဝယ်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် မဝယ်။
အင်္ဂုကုန်မည်ဟု ဒေါ်မိမိချို တွက်သည်။ ပြီး ... မန္တလေးမှာသာမက
ပြင်ဦးလွင်မှာလည်း ဝယ်ယူထားပြီးသော ခြံနှင့် တစ်ထပ်တိုက်
ရှိနေသေးသည်။ နဂိုကပင် ဒေါ်မိမိချိုအတွက် တိုယိုတာကော်ရိုလာ
ကားရှိသည်။ ရန်ကုန်နောက်တော့လည်း ထိုကော်ရိုလာကားကိုပင်
ဒေါ်မိမိချို ဈေးသွားဈေးလာနှင့် လူမှုရေးသုံးအတွက် ဆက်သုံး
သည်။

ဦးဘအောင်အတွက်မှာမူ ရုံးတက်ရုံးဆင်း ရုံးတာဝန်

ထပ်ဆောင်းရန် ဌာနမှ ဒီဂျစ်ဘာရော ကားရော ပေးထားသည်။
ဦးဘဆောင်သည် သူ၏ ရုံးကားကို အိမ်ကိစ္စ လုံးဝမသုံးစေရ။
ထိုရောအခါ အောင်စိုးမိုး ကျောင်းတက်ရန် ကား
တစ်စီး လိုအပ်လာသည်။

ကျောင်းတက်ရန်နှင့် အောင်စိုးမိုး ဟိုနားဒီနားသွား
ပျံ့ပျံ့သာ လိုအပ်သောကြောင့် မာဒေါဘီခြောက်ရာကားသစ်လေး
တစ်စီးကို ဝယ်ပေးထားလိုက်သည်။ ဒါကလည်း ... ဦးဘအောင်
ပထွက် ရသင့်သော ပါမစ်အရ ဝယ်ယူလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အောင်စိုးမိုးက ငယ်ရွယ်သူမို့ ကားမောင်းကြမ်းချင်
သည်။ ဘီခြောက်ရာကားနှင့်ဆိုလျှင် ကားသေးပြီး အင်ဂျင်ဆွဲအား
လည်း ပျော့သဖြင့် အလောတော် ဖြစ်သွားပေသည်။

အောင်စိုးမိုး ကျောင်းတက်ချိန်မှာ နံနက်(၈)နာရီ
ဖြစ်ပြီး ညနေ သုံးနာရီခွဲ လေးနာရီဆိုလျှင် ယေဘုယျအားဖြင့်
ကျောင်းဆင်းသည်။

သို့သော် အောင်စိုးမိုးသည် ကျောင်းဆင်းချိန်တွင်
အိမ်သို့ တန်းပြန်လေ့မရှိတတ် ...။ ကျောင်းဆင်းလျှင် အတန်းတူ
ကျောင်းသားများရှိသော ကျောင်းဆောင်သို့လိုက်သွားပြီး စာကျက်
လေ့ရှိသည်။

အောင်စိုးမိုးတို့ စာကျက်ပုံက တစ်မျိုး။ အတန်းတူ

ဘာသာတူ သူငယ်ချင်းတွေ စုဝေးပြီး တစ်ယောက်တစ်လှည့်
ကျောင်းစာမေးခွန်းများကို စာမေးပွဲစစ်သလို မေးသည်ကို ကွန်
လူများက ဖြေကြရသည်။ အဖြေမှားမှ စာအုပ်ပြန်ကြည့် အဖြေမှန်
ရှာသော စာကျက်နည်း ဖြစ်သည်။

ထိုနည်းက တစ်ယောက်တည်း စာထိုင်ကျက်သော
နည်းထက် ပိုမိုခရီးရောက်ပေသည်။

ယနေ့လည်း ...

အောင်စိုးမိုးသည် အိမ်သို့ ခြောက်နာရီဆုံးပြီးမှ ပြန်
ရောက်လာသည်။

အိမ်ရောက်ပြီးမှ ဦးလှိုင်ဘွား သေဆုံးမှုတွင် မမွန်
နှင့် မည်သို့ ပတ်သက်နိုင်သနည်းဆိုသည်ကို စဉ်းစားပြန်သည်။

ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံရမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး မမွန်
သည် လုံးဝ လူသိခံချင်မည်မဟုတ်မှန်း အောင်စိုးမိုး သဘောပေါက်
ထားသည်။ လူသိခံချင်သော ကိစ္စကို မိမိက မမွန်ကို သွားမေး
မြန်းလိုက်ပါက မမွန်အနေနှင့် အပြောရခက်ရှာမည်။ ထိုကိစ္စ မေး
မိလျှင် မိမိကိုပင် စပ်စုလိုက်တာဟု မကျေမနပ်ဖြင့် အမုန်းပွား
သွားနိုင်သည်။

မိမိအပေါ် မမွန်က မလိုလားမည်။ မကျေနပ်မည်။
အမုန်းပွားမည်ကိုတော့ အောင်စိုးမိုး နှမ်းစေ့လောက်တောင် အဖြစ်
မခံနိုင်။ မမွန်ကို မိမိ သိပ်ရှက်သည်။ အလားတူ မမွန်ကလည်း မိမိကို

ပြန်ပေါက်ပေးလိုက်သည့် အခြေကို မက်မောကြီးစွာ ယွှတ်လှင့်နေခဲ့ရန် ဖြစ်ပေသည်။

မိမိဘာသာ ထိုကိစ္စကို ဘေးမှ နှစ်ခြမ်းဖြင့် မမြန်အံ့ ယူဆပတ်ပေဘဲ ကိုက်ပြီး ကျညီမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အောင်စိုးမိုး ပထမဦးစွာ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ မနေ့က ပါးနပ်စွာ စကားပြောခဲ့သော ဦးလှိုင်သွား သေဆုံးမှုကို အမှတ်ငါးပေလောက် တာဝန်ထမ်းနေသည့် ရဲအရာရှိထံသို့ သွားဆောက်တွေ့ဖို့ လေ့လာစုံစမ်းခြင်းမည်သာ အကောင်းဆုံးဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။

အောင်စိုးမိုး ချော့ချော့ ညီစာဝေခင်းစားပြီး ထိုအမှုလိုက် ရဲအရာရှိထံသို့ သူ၏ ကားပြာလေး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အောင်စိုးမိုး သွားရာ လမ်းဘေးတစ်ခုခုရှိ သစ်ပင်တွေအုပ်ကြားထဲတွင် မှန်ဘီလူးဖြင့် သန့်စင်ကွယ်မှ လှမ်းကြည့်နေသူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။ ထိုသူ၏ဘေးတွင် ခက်အစုံကို ဖွင့်ထားပြီး လက်ထဲတွင် ကားပြင်ပစ္စည်းများ ကိုင်ရပ်နေသူတစ်ဦး ရှိနေပါ၏။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာများအမြင်တွင် 'ချက်ပလက်' ဝေမျိုးအစား ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီး ခက်ချိုယွင်းနေသောကြောင့် လမ်းဘေးချ ဖြုပြင်နေသည်ဟု မြင်ရမည်။

ထိုကားပြင်သူသည် မှန်ဘီလူးဖြင့် လေးဆီကား

အပြာလေး၏ ရှေ့နံပါတ်ကို အဝေးမှ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြီးကာ ဦးခေါင်းမသိသော ညီတံလိုက်သည်။ ပြီး ... ဖွင့်ထားသော ကားကြီး၏ ခက်ခုံးကို ပြန်ရိတ်သည်။ ထို့နောက် ကားကြီးပေါ် ပြန်တက်ပြီး ကားကြီးကို ခက်နှိုးလိုက်သည်။

အောင်စိုးမိုးသည် ဆန္ဒစောစွာဖြင့် သူ၏ လေးဘီးကားလေးကို လီလာကုန်ရှင်းကာ အရှိန်နှင့် မောင်းလာသည်။ လမ်းမှာ လူရှင်းကားရှင်းသည်ကို အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။

"ဟာ ... ဟာ ... ဟာ ..."

အောင်စိုးမိုး လုံးဝ ဖျော်လင့်မထားသောကိစ္စ ဖြစ်သွားပေတော့သည်။

ချက်ပလက်ခေါင်းရှည် ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးသည် အောင်စိုးမိုး ကားလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည်တည်ကြီးဝင်လာသည်။

'ငါ့ ... ငါ့ ... ကျွန်ုပ်' အသံတွေထွက်အောင် ဘရိတ်ကို နှင်းပါ၏။ သို့သော် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းလာသည့်ကားသည် ဘရိတ်နှင်း၍ ဘိများလည်ပတ်ခြင်း ရပ်သွားသော်လည်း ကတ္တရာလမ်းသို့ အရှိန်ဖြင့် ဘီးရွတ်တိုက်ပါသွားသည်။

သို့တိုင်အောင် ... ခေါင်းရှည်ကုန်တင်ကားကြီးမှာ ဘရိတ်နှင်း အရှိန်သတ်ခြင်း ပြုတ် မောင်းသဖြင့် ... ကားနှစ်စီး

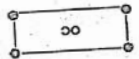
www.burmeseclassic.com

ပြီးပေါင်းပျင်းပိုင် တိုက်မည့်အခြေအနေ ရောက်သွားသည်။
 အောင်စိုးမိုး ကားမောင်းကျွမ်းကျင်လှပေသည်။
 သို့သော် မည်မျှ ကျွမ်းကျင်စေကာမူ တမင် ရှေ့မှ
 ဝင်တိုက်သော ကားကြီးကို အဘယ်ကျွမ်းကျင်သော သာဠိမောင်း
 ထား လွှတ်အောင်ရှောင်နိုင်ပေမည်နည်း။
 အောင်စိုးမိုးသည် ညာဘက်သို့ ကွေ့ချိုးချလိုက်
 သည်။

ခေါင်းချင်းတွေတိုက် လွတ်သွားသော်လည်း ကား
 ကြီး၏ ရှေ့ဘန်ကာက အောင်စိုးမိုး၏ လက်ဝဲဘက် ဘေးခြမ်းကို
 ဝင်တိုက်တော့သည်။ အောင်စိုးမိုး ကားလေး လက်ဝဲလမ်းဘေး
 သို့ လိမ့်ပြီး ဖတ်လက်မှောက်မှ ကျသွားလေတော့သည်။ လမ်းဘေး
 တွင် လေးဘီးကားလေး အမှိုးပက်လက် ဝေးဘီးချိုးတောင်ကျသွား
 ပါလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြို့ထဲတက်မှ မောင်းလာသော ကား
 မီးရောင်က ခူးရှုစွာ ကျဆင်းထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ခေါင်း
 ရှည်ကုန်တင်ကားကြီးသည် ရပ်နားခြင်းမပြုတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ
 အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းခြင်းထွက်သွားပေတော့သည်။

အောင်စိုးမိုး၏သတင်းကို ဘော်ဒါဆောင်တွင် အတူ
 နေ မမေ့အေးကပင် သိရှိလာသည်။
 “အောင်စိုးမိုး ဆေးရုံရောက်နေပြီတဲ့ မွန်မွန် ...”
 “ကိုအောင် ဆေးရုံရောက်နေတယ် ဟုတ်လား မမအေး၊
 ပြော ပြောစမ်းပါ ... မမအေး ကြားခဲ့သလောက် ...”
 မြတ်နည်မွန် ထိပ် မြေခဲပုပန်သွားရတော့သည်။ ပြုံး
 ပြုံးပျပျာ ပြန်မေးတော့သည်။
 “ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီးနဲ့ တိုက်မိတာတဲ့ ... ကိုအောင်ရဲ့
 ကားလေးက လမ်းဘေးကျ မှောက်သွားတာလို့ ကြားခဲ့
 တာပဲ ...”

“မို့ ...”

မြတ်ရည်မွန် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ မိမိအပြစ်
မှားယွင်းမှုများလေရာ ခိုးလိုက်သူသည်ကိုး ဆိုက်နေပြီး သောက
ပုဂ္ဂိုလ်တွေသည် တစ်ရပြီးတင်မှ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ရောက်လာပေ
သည်။

“ဟုတ်ပါပဲ မေအေးရယ် ...”

“ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က ကိုအောင် ဒီအဆောင်ကို လာ
သေးတယ်ဆို ... မေအေးက တနင်္ဂနွေနေ့က အိမ်ပြန်ဆိုပဲ
တော့ မသိလိုက်ဘူး ... ချီချီက ပြောတယ် ... ကိုအောင်
ခွဲတန်းလျားပေါ်မှာ မွန်မွန် ကျန်ခဲ့တဲ့ စလင်ဘတ်ထိတ်ကို
ချီချီကတစ်ဆင့် ပေးနိုင်သလိုက်တယ်တဲ့ ... ချီချီကပဲ ပြော
သေးတယ် ... ကိုအောင် လာတာကို မွန်မွန်က အတွေ့မခံ
ဘဲ အခန်းထဲက မထွက်ဘူးတဲ့ ... ကိုအောင်ကို မြင်ရတာ
လည်း မျက်စိပျက်ပျက်နာပျက်ခဲ့တဲ့ ...”

အဆောင်အတူနေ စိတ်ဆွေများသည် မြတ်ရည်မွန်
က ကိုအောင်ဟု ခေါ်သလို ကိုအောင်ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ မြတ်
ရည်မွန်ကိုလည်း ချစ်စဦး မွန်မွန်ဟု ခေါ်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မေအေးရယ် ... ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က
ကိုအောင်ကို မွန်မွန် အပြတ်ပြောလိုက်မိတယ် ... ဒါကြောင့်

သူ စိတ်ညစ်အရက်သောက်ပြီး ကားတိုက်သလား မသိဘူး”

“အင်း ... ဒါကလည်း ဖြစ်တတ်တဲ့သဘောပေါ့လေ ... ငယ်
ဂုယ်တဲ့ ချစ်သူချင်းဟာ စကားပြောမတည့်လိုက် စကား
များလိုက် စိတ်ကောက်လိုက်ဖြစ်တတ်တာပဲ မွန်မွန် ...”

“ကိုအောင်နဲ့ မွန်မွန် ချစ်သူဘဝ မရောက်ကြသေးပါဘူး
မေအေး ... ခုချိန်ထိ ကိုအောင်ကို မွန်မွန် အခြေပပေးသေး
ပါဘူး ...”

“ဟယ် ... ဟုတ်ပါရိုးလားကွယ် ... ကိုအောင်နဲ့ မွန်မွန်
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း အပတ်တိုင်း တွေ့ဆုံခဲ့တာ ... နှစ်နဲ့ချီ
ကြာနေပြီ ဖြစ်တာကို မေအေးတို့အားလုံး မြင်နေသားပဲ
ဟာ ... တို့များအားလုံးက ကိုအောင်နဲ့ မွန်မွန် ချစ်နေကြ
ပြီလို့ ယူဆထားကြတာ ... ကိုအောင်ကို ကြားရတာ မဆိုး
ပါဘူး မွန်မွန် ... အဘက်ဘက်က တော်တဲ့လူတစ်ယောက်
လို့ ပြောကြတာပဲ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် မေအေး ... ကိုအောင်ကို မွန်မွန်ရင်ထဲက
လည်း ချစ်နေတာပဲ ... ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘအဆင့်နဲ့ မွန်မွန်
မိဘအဆင့်က အပြင့်အနိန့် သိပ်ကွာလွန်းနေတယ် မေအေး၊
ဒါကြောင့် ... ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က ကိုအောင်ကို လမ်းခွဲ
ကြစို့ မွန်မွန် အပြတ်ပြောလိုက်တယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

မမအေး ... မွန်မွန် ကိုအောင်ကို ဆေးရုံမှာ သွားကြည့်ချင်
တယ် ... မမအေး အဖော်လိုက်ပေးပါလားဟင် ... ဆေးရုံ
တို့ ဘာတို့ကို မွန်မွန် မသွားဘတ် မလာတတ်လို့ပါ ... ”

“ရတယ်လေ ... မမအေး လိုက်ပေးမယ် ... ”

မွန်မွန်နှင့် မမအေး(ခေါ်)ဥမ္မာအေး ထွက်လာချိန်
မှာ လေးနာရီခွဲပင် ရှိသေးသည်။ လမ်းထိပ်တွင် တွေ့သော အငှား
ကား ငှားပြီး ဆေးရုံသို့ ရောက်လာကြသည်။

“ကိုအောင်အခန်းက ဘယ်လောက်လဲ ... ”

“မသိဘူးလေ ... ဒါပေမဲ့ မမအေး အင်ကွာရီမှာ သွားစုံစမ်း
ပေးမယ် ... အောင်စိုးမိုးက ဆေးကော့င်းဘူးလည်း ဖြစ်
ပြန် သူမိဘတွေကလည်း ကျော်ကြားသူတွေ ခြိမ်ခြိမ်းနေ
တော့ စုံစမ်းချလွယ်မှာပါ မွန်မွန် ... ”

မမအေး ပြောသည်အတိုင်းပင် အင်ကွာရီက အောင်
စိုးမိုး တက်ရောက်နေသည့် အထပ်နှင့်တကွ ဝင်နံပါတ်၊ အခန်း
နံပါတ်တို့ကို ချက်ချင်း ခြေပေးဖုံးကာ လိုက်ပြပေးရန် သူနာပြု
ဆရာမလေးတစ်ယောက်ကိုပင် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟော့ဟိုအခန်းပဲ ... တွေ့လား ... လူနာက ထိုင်ပြီး
တောင် စကားပြောနိုင်နေပြီ ... ”

ဟုတ်ပေသည်။ အောင်စိုးမိုးသည် ခုတင်ခေါင်းရင်း

ထက် အမြင့်ကို ခေါင်းအုံးထောင် နောက်ကျောမှီပြီး ဝိုင်းဝိုင်းလည်
လာရောက်မေးမြန်းသူများဖြင့် ရယ်မောကာ စကားပြောနေသည်
ကို အဝေးကပင် တွေ့ရပေသည်။

လူနာမေး ဝိုင်းဝိုင်းလည်များတွင် အောင်စိုးမိုး၏
မိဘ ခွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ ဖြစ်ပေမည်။ ထိုလူ
များ အားလုံးသည် သာမန်ထက်ပို၍ အဆင့်မြင့်ဂုဏ်မြင့်သူတွေ
ဖြစ်ပေမည်။

မြတ်ရည်မွန်က မမအေး(ဥမ္မာအေး)၏လက်ကို ဆွဲ
ပြီး ရစ်စေသည်။

“ဟဲ့ ... ဘာလို့လဲ မွန်မွန် ... ”

“ပြန်ဖို့တော့ မမအေး ... ”

“အယ် ... နင့်ဟာက ... ”

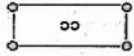
“ကိုအောင် စိုးမိုးစရာမရှိဘူး ... နေကောင်းနေတာကို လှမ်း
မြင်ရပြီပဲ မမအေးရယ် ... မွန်မွန်က ကိုအောင်အခြေအနေ
ကိုပဲ သိချင်တာ ... ပြန်ကြပါဖို့တော့ ... ဝိုင်းဝိုင်းလည်အုပ်
ထဲ မွန်မွန် မဝင်ချင်လို့ပါ မမအေးရယ် ... ”

“ရောက်လာပြီးမှတော့ မွန်မွန် လာတဲ့အကြောင်း အောင်
စိုးမိုးသိဖို့ကောင်းတာပေါ့၊ ဘေးပါလေ၊ ဒါပေမဲ့ မမအေး မွန်
မွန်ကို နားလည်ပါတယ်ပြန်ပယ်ဆိုလည်းပြန်ကြတာပေါ့။”

နှစ်ယောက်သား နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြန်လာ
ပုံကြဲသည်။ အငှားကားနှင့်ပင် ပြန်လာရင်း မမအေး(ခေါ်)ဥမ္မာအေး
က ညည်ညည်ဆွားတွားလေး ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမ မွန်မွန်က တကယ့်ကို သိုးခလေးတစ်ကောင်ပါပဲ
ကွယ် ...”

ဘော်ဒါဆောင်၏ သရက်ပင်ကြီးနောက်တွင် ...
‘ထိုလူ’ကို တွေ့ရပေသည်။

ခပ်ကောင်းစောင်း ဘေးဒေါက်ထားသော မော်တော်
ဆိုင်ကယ်ကို ထိုလူက မေးမှီရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ နဖူးအုပ် ဦးထုပ်
မဆောင်းတော့ပြီ။ သို့သော် နေကာမျက်မှန်တပ်ထားဆဲ ဖြစ်ပါ၏။
ဂျင်းရှော့ကင်နှင့် ဘောင်းဘီပင် ဝတ်လာသည်။ အဝတ်အစားမြင်ရုံ
နှင့် သူ့ကို မှတ်မိစေရန် ဒီဝတ်စုံကိုပင် ပြန်ဝတ်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဟင် ...”

ထိုလူကို တွေ့သည်နှင့် ... မြတ်ရည်မှ အံ့ဩ
အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွားသည်။

အတူလိုက်ပါ ပြန်လာသော ဥမ္မာအေးကလည်း မြတ်ရည်မွန် ကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်ပြီး ထိုလူကို တွေ့ရသည်။

အမြင်မဆိုးပေ။ ရုပ်ရည်အရပ်အမောင်း သားနားသူ ဖြစ်ပေသည်။ အရပ် ငါးပေရှစ်လက်မခန့် ရှိဆံ့သည်။ နွေကုန်တည်ဆောက်ပုံမှာ ကျစ်လျစ်ခိုင်မာပုံရသည်။ ဆံပင်ဖြိုးထားခြင်း မရှိသော ဖွာရာကွဲနေသည်ကပင် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းသည်။

မြတ်ရည်မွန်နှင့် ဥမ္မာအေး အငှားထားခြင်း ပြန်ရောက်လာသည်ကို တွေ့သည်နှင့် ထိုလူသည် မှီမေးနေရာမှ မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။

မြတ်ရည်မွန်ကို ထိုလူက သွားဖြူတန်း ပေါ်သည်အထိ ပြီးနှုတ်ဆက်သည်။ ငြီး ... အငှားကား ရပ်ရာသို့ လျှောက်လာသည်။

“မွန်မွန်ရဲ့ ဧည့်သည် ထင်တယ် ...”

“ဟုတ်တယ် မမအေး ... အသိဖြစ်တာ မကြာသေးဝါဘူး ဒီနေ့ညနေ ဒီအဆောင်ကို လာခဲ့မယ်လို့တော့ ပြောထားနား ... မွန်မွန်က ကိုအောင်ဖေနဲ့ ဒီလိုခိုင်းထားတာကို သတိမရ ဖြစ်သွားတယ် ...”

“ကဲ ... ဒါဆို မမအေးတော့ အဆောင်ခန်းမှာ ဝင်နားတော့မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဥမ္မာအေး အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လျှောက်သွားသည်။

“ဒီညနေ တို့လာမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်နော် ...”

“အဲဒါ ကျွန်မ မေ့သွားတယ် ...”

“ဪ ... ဪ ... မမြတ်ရည်မွန်က တို့ကို အဲဒီလောက် ကြီးတောင် အသိအမှတ်ပြုထားပေသကဲ့ ...”

ထိုလူ စိန်ဝင်းမောင်ဆိုသူက သူ့ဟာသူပြော သူ့ဟာသူ ရယ်မောလိုက်သည်။

ချိန်းထားပါလျက် မြတ်ရည်မွန်က မေ့လျော့သွားပါသည်ဆိုခြင်းကို စိတ်ဆိုးဟန် မရှိ ရယ်ရယ်မောမောပင် ဟာသပြောသေသည်။

မြတ်ရည်မွန် အားနာစိတ်လေး ဖြစ်သွားရပါ၏။

“ကိုစိန်ဝင်းမောင် ချိန်းထားတာကို မေ့သွားတာမျိုးရယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ... ပြုံးနဲ့ခနဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်သွားတယ်ဆိုတာ ကြားလို့ ကမန်းကတန်း သွားကြည့်တာပါ ...”

စိန်ဝင်းမောင်က မြဲကျယ်ကြီးကို ဝေကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီနေရာမှာ တို့က ဧည့်သည်၊ မမြတ်ရည်မွန်က အိမ်ရှင်၊

ဧည့်သည်ကို ဆိပ်ရှင်က နေရာပေးမှ တယ်နေရာမှာ ထိုင်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာပါ ... တို့ မမြတ်ရည်မွန်ကို ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ် ...
"ဒါဆို လာလေ ... ဟို သော်တင်ကြီးနောက်မှာ ထိုင်ကြတာပေါ့ ..."

သော်ကပင်ကြီးသည် ပင်မအဆောင်နှင့် အတန်ငယ် အလွမ်းဝေးသည်။ ပင်ဧည့်ကို ပတ်ချာပိုင်ဦး တိုင်နံ ဆေးရောင်စုံ ရှိသည်။

ထိုပင်ဧည့်ပိုင်းထိုင်နံမှာပင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

မိနိုင်းမောင်သည် မြတ်ရည်မွန်ကို ကြည့်၍ အဝေးသို့ကြည့်ရင် မေးမြန်းလိုက်သည်။

"ဆေးရုံက လူနာအခြေအနေတရော ..."

"ရှင် ..."

"ဪ ... အောင်စိုးမိုး ဆိုတဲ့ ချာတတ်တစ်ယောက် ကားတိုက်ပြီး ဆေးရုံရောက်သွားတဲ့အခြေအနေကို မေးတာပါ။"

မြတ်ရည်မွန် ထပ်မံ နှံ့ညှံ့ပြန်သည်။

"ကိုစိန်ဝင်းမောင်က အောင်စိုးမိုး ကားချင်းတိုက်ပြီး ဆေးရုံရောက်သွားတာကိုလည်း သိနေတာပဲလား ..."

"တို့က မော်တော်ဆိုင်တယ်တစ်စီး ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့

အရပ်လေးမျက်နှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ သူပဲလေ ..."

"ရှင်က သတင်းထောက်လား ..."

"မဟုတ်ပါဘူး ... ဝရမ်းပြေးပါ ..."

"အို ..."

မိနိုင်းမောင်ထံမှ ရယ်မောသံ ထပ်မံထွက်လာပြန်သည်။ အူထဲအသည်းထဲက ရယ်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဝရမ်းပြေးပါဟု ပြောခြင်းမှာ ဟာသသဘော ရွတ်နောက်ပြောသည်ဟု မြတ်ရည်မွန် ယူဆလိုက်သည်။

အကြောင်းမူ စကားပြောရာတွင် မြတ်ရည်မွန်ကို နေ့နေကြည့်ခြင်းမရှိဘဲ အဝေးသို့ ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည့်စကားတိုင်းတွင် ဟာသလေး ညှပ်ပြောသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

"တို့ ထင်တယ်လေ ... အောင်စိုးမိုးရဲ့ အခြေအနေဟာ သိပ်တော့ လွယ်ဘူးလို့ ... တိုက်မိတဲ့ ကားချင်းကလည်း ဟိုက ကုန်တင်လော်ဒီကား အကြီးကြီးဆိုပဲ ... အောင်စိုးမိုး

ကားက ကားသေးလေး တိုက်မိတဲ့အရှိန်နဲ့ လမ်းဘေးကို သုံးလေးပတ် လည်ကျသွားတာတဲ့ ..."

"တို့စိန်ဝင်းမောင်က မျက်စိနဲ့ ကိုယ်တိုင် တပ်အပ်မြင်သလိုပဲနော် ..."

"သတင်းကြားပေါ့ မမြတ်ရည်မွန်ရယ် ... တို့က လမ်းပေါ်

က လူဆိုတော့ လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်ပျက်သမျှ ဒက်ခနဲ ကြားရ တာပေါ့ ...”

ကိုစိန်ဝင်းမောင်သည်သတင်းထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဟာသပြောတတ်သော အကျင့်ရှိသည်ဟု မြတ်ရည်မွန် မှတ် ယူလိုက်တော့သည်။

“ကိုအောင်စိုးမိုးရဲ့ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ် ...”

“ဘာရယ် ...”

စိန်ဝင်းမောင်၏ ‘ဘာရယ်’ ဟု ပြောသောအသံမှာ ခက်ထန်ပြီး ကျယ်လောင်သွားသလားဟု မြတ်ရည်မွန် ထင်လိုက် မိသည်။

“တို့ အံ့ဩသွားလို့ပါ ... ဒီလောက် အပြင်းအထန် ကားချင်း တိုက်ကြတာတောင် အခြေအနေ ကောင်းတယ်ဆိုတာကို လေ ...”

“ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... ကားက လိမ့်သွားတာ မြေပျော့ပေါ့မှာ လိမ့်သွားတာမို့ စတီရာရင်ကွင်းနဲ့ ရင်ဘတ်ဆောင့်မိတာရယ် ... ဦးခေါင်း တစ်ချက် ပေါက်သွားတာရယ် နှစ်ခုပဲ ဒဏ်ရာ ရသွားတာ တဲ့ ...”

စိန်ဝင်းမောင်သည် နားထောင်ရင်း လူမမြင်အောင်

အဲဒါကြိုက်မိသည်။ သူ၏တွက်ကိန်း လွဲချော်သွားပြီဟုလည်း သိလိုက် ရသည်။ မိမိ ညံ့သောကြောင့် တွက်ကိန်းမဝင်ဟုသာ သဘောထား လိုက်သည်။

ဒါထက် ... အောင်စိုးမိုး ဆေးရုံမှာ အခြေအနေ ကောင်းတယ်လို့ ပြောနိုင်အောင် မြတ်ရည်မွန်နဲ့ အောင်စိုးမိုး ဆေးရုံ မှာ တွေ့ခဲ့ပြီးပြီလား။ စကားပြောခဲ့ကြရလား။ အောင်စိုးမိုးက ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံရမှုမှာ အမှုလိုက်ရဲအရာရှိနဲ့တွေ့ပြီး အဲဒီ ရဲအရာရှိက အောင်စိုးမိုးကို ဘာတွေပြောလိုက်သလဲ။ အောင် စိုးမိုးဟာ မြတ်ရည်မွန်ဆီ လာခဲ့သေးတာပဲ။ အဆောင်တံခါးပိတ် ထားလို့ ပြန်သွားတာ။ အောင်စိုးမိုးဟာ တို့နဲ့ မြတ်ရည်မွန်ကြားမှာ ဆူးငြောင့်ခလုတ် ဖြစ်လာလို့ တို့က အသေဆော်ထည့်တာ။ ဒါ တောင် ... ဒီကောင် မသေရုံမက အခြေအနေကောင်းနေသေး တယ်။ ဒီကောင် မြတ်ရည်မွန်ကို ဆေးရုံမှာ ဘာတွေများ ပြောသလဲ စသဖြင့် ... သို့လော သို့လော အချက်တွေကို စိန်ဝင်းမောင် ရင်ထဲ တွင် တာသကြီး ပြန်မေးနေမိသည်။

“ဒါဆို အောင်စိုးမိုးနဲ့ မမြတ်ရည်မွန်တို့ ဆေးရုံမှာ တွေ့ပြီး စကားတွေ ပြောခဲ့ကြရမှာပေါ့နော် ...”

မြတ်ရည်မွန်က ညင်သာစွာ ဦးခေါင်းခါပြသည်။

“မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး ...”

“ဘာလို့ ...”

“ကိုအောင်ဘေးမှာ သူမိဘတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပြုံကြီး ဝိုင်းနေတယ်လေ ... အဲဒီ ဝိုင်းနေတဲ့လူတွေအားလုံးဟာ မျက်နှာကြီး ဝုဏ်သရေရှိ လူတွေချည်းပါ။ မြတ်ရည်မွန် ဒီလူအုပ်ကို ထိုးမောက်ပြီး ကိုအောင်ကို ဘယ်မှ ဝင်တွေ့ရပါ့မလဲ ... ဒါကြောင့် ကိုအောင်အခြေအနေကို အဝေးက လှမ်းကြည့်ပြီး ပြန်လာခဲ့တာ ...”

စိန်ဝင်းမောင် ကေ့နှပ်သော သက်ပြင်းချမိပါ၏။

“အောင်စိုးမိုးကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားတွေ့ဖို့ မမြတ်ရည်မွန် ရည်ရွယ်ထားသေးလား ...”

“မရည်ရွယ်တော့ဘူး ... ဒီနေ့ သွားကြည့်တာကလည်း ကိုအောင်အခြေအနေ သိပ်ဆိုးနေသလားလို့ စိုးရိမ်ပူပန်လို့ သွားကြည့်တာ ... အခုလို အခြေအနေကောင်းနေမှတော့ နောက်ထပ် သွားတွေ့ကြည့်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူး ...”

“ဒါပေမဲ့ ... အောင်စိုးမိုးကတော့ ဆေးရုံက ဆင်းတာနဲ့ မမြတ်ရည်မွန်ကို ဒီအဆောင်မှာ လာတွေ့မှာ လာတွေ့မှာ သေချာတယ် ...”

“မထင်တော့ပါဘူး ... တနင်္ဂနွေနေ့က ကျွန်မက အပြတ် ပြောလိုက်တာရယ်၊ သူ ဆေးရုံတက်နေမှန်း ကျွန်မက

သွားမတွေ့တာရယ်တွေကြောင့် ... သူ ကျွန်မကို စိတ် နာကြည်းနေမှာပါ ...”

“ဒါဆို ... အောင်စိုးမိုးနဲ့ မမြတ်ရည်မွန်ဟာ စိတ်ကောက် နေကြတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား ...”

မြတ်ရည်မွန်သည် ဖျတ်ခဲနဲ့ စိန်ဝင်းမောင်ကို စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ စိန်ဝင်းမောင်ကတော့ မြတ်ရည်မွန်ကို မကြည့် ... တခြားဘက်သို့သာ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“နေပါဦး ... ကိုစိန်ဝင်းမောင်က ကိုအောင်အကြောင်း စိတ်ဝင်စားလွန်းလှချည်လား၊ မနေ့က ဖုန်းပြောတုန်းကလည်း ကိုအောင်ကို မလိုလားတဲ့ စကားမျိုးတွေ ပြောခဲ့သေးတယ် ...”

“မမြတ်ရည်မွန် အတွက်ပါ ...”

“ဘာရယ် ... ကျွန်မအတွက် ဟုတ်လား ... မဆိုင်လိုက်တာ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ မတိုင်ခင်အထိ တော့ ဘာမှမဆိုင်ခဲ့ဘူး ... အောင်စိုးမိုးနဲ့ မမြတ်ရည်မွန် ဘယ်လိုအခြေအနေမှာ ရှိနေနေ တို့နဲ့ မဆိုင်ခဲ့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က ဦးလှိုင်ဘွား သေသွားပြီတဲ့

နောက် အောင်စိုးမိုးနဲ့ တို့ဟာ ဆိုင်လတ်တယ်၊ ပတ်သက်
လာတယ် ... ဒီတော့ အောင်စိုးမိုးနဲ့ မမြတ်ရည်မွန်တို့ရဲ့
ဆက်ဆံရေးကိစ္စဟာလည်း တို့နဲ့ ဆိုင်လတ်တယ် ... မဆိုင်
ချင်လို့ မရတော့ဘူး ...

“ရှင်ပြောတာတွေ ကျွန်မ နားမလည်ဘူး ...”

“တို့က ကိုယ့်ဟာတို့ယ် မနေနိုင် မထိုင်နိုင်ဘဲ မမြတ်ရည်မွန်
ကို ကူညီခဲ့မိတယ်လေ ... အဲဒီနေ့က တို့က ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့
တခြားကိစ္စတစ်ခုအတွက် ရောက်လာခဲ့တာပါ ... အဲဒီအချိန်
မှာ မမြတ်ရည်မွန်က ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ အိမ်ထဲကို ဝင်သွားပြီ
လေ ... အဲဒါကို တို့ သိပ်အံ့ဩရုံမကဘူး ... မမြတ်ရည်မွန်
အတွက်လည်း ခိုးနစ်သွားမိတယ် ...”

“ဘာကြောင့် ကျွန်မအတွက် ခိုးနစ်တာလဲ ...”

“ဦးလှိုင်ဘွားဟာ ... လူကောင်ဆန်ပေးတာ မဟုတ်မှန်း
တို့က သိနေပြီးသားပဲ ... ဦးလှိုင်ဘွားဟာ ရုအောင်နေတဲ့
ကျားကြီးပဲ ... မမြတ်ရည်မွန်က ဘုသေီ ဘမသိနဲ့ သွားဆိုး
ကြီးရဲ့ ဥထဲ တည်တည်ကြီးဝင်သွားတဲ့ သမင်မလေး ဖြစ်နေ
တော့ ဒီသမင်ပျိုမလေးတော့ သွားစားခံရတော့မယ်ဆိုတဲ့
စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ပေါ့ မမြတ်ရည်မွန် ...”

စိန်ဝင်းမောင်အိမ်ကားတို့သည် မှန်လည်း မှန်နေ

သည်။ ပြောသည်ကောားနှင့် ပြောသောအသံထဲတွင် ကရုဏာသံနှင့်
ကရုဏာစကားတွေ ဖြစ်နေသည်။ သူပြောသည်အတိုင်းလည်း
ဦးလှိုင်ဘွားသည် မိမိအပေါ် လူရော ပစ္စည်းရော အပိုင်စီးဖို့ အလွန်
ယုတ်မာစွာ ကြံစည်ခဲ့သည်မှာ မှန်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... ကျွန်မဟာ ကိုစိန်ဝင်း
မောင် ခိုးရိမ်ပူပန်တဲ့ အခြေအနေပျိုး တွေကြုံလိုက်တာပဲ၊
ကျွန်မက လက်ဦးသွားလို့သာ ကျွန်မ ကျားဆိုးလူယုတ်မာ
သက်က လွတ်သွားတယ် ...”

“တကယ်တမ်းကျတော့ တို့က ဦးလှိုင်ဘွားကို ကြောက်ရ
တဲ့လူလေ ... သူ့ကို မလွန်ဆန်ရဲ့လူတွေပေါ့ ... ဒါကြောင့်
မြန်းမြန်းဆိုင်းဆိုင်း အိမ်ထဲ ဝင်မကူညီရဘူး ... နောက်ပြီး
မမြတ်ရည်မွန်ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း သူ့အိမ်ကို ဝင်
သွားတာဆိုတော့ သူနဲ့ မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ
ဘယ်လိုမှန်း တို့ မသိဘူး ... ဒါကြောင့် မြန်းခနဲ မဝင်ရဲလို့
တံခါးပေါက်ဝမှာ ရပ်ပြီး အကဲခတ်နားစွင့်နေတာ ...”

“တိုစိန်ဝင်းမောင် ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မက ဦးလှိုင်
ဘွားကို လက်လွန်သွားပြီးပြီလေ ...”

စိန်ဝင်းမောင် ပန်းတွန့်ပြသည်။

“ဖြစ်သွားတာတွေက စကားပိုင်းအတွင်းမှာ သိပ်မြန်သွား

www.burmeseclassic.com

တယ် ... မမြတ်ရည်မွန်က လက်ထဲ သေနတ်ရတာနဲ့ ဝစ်ထည့်လိုက်တာကိုး ... နောက်ပြီး ဦးလှိုင်ဘွားမှာ သေနတ်ရှိနေမှန်းလည်း တို့ သိထားတယ် ... ဒါကြောင့်လည်း အိမ်ထဲကို ဇွတ်ရမ်းမဝင်ရဲတာလည်း ပါတယ် ...

“ထားပါတော့လေ ... ဒါတွေက ပြီးသွားပြီပဲ ... အခု ... ကိုအောင်နဲ့ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်လာတယ်ဆိုတာကိုပဲ ပြောပြပါလား ...”

“တို့အနေနဲ့ မမြတ်ရည်မွန်ကို ဝင်ကူညီကယ်တင်ဖို့တာသာ ရဲနဲ့ ပတ်သက်စရာဖြစ်လာတာမို့ မမြတ်ရည်မွန် ... ဦးလှိုင်ဘွားကို မမြတ်ရည်မွန် ပစ်သတ်မှုမှာ တို့သာ ကြိုရာပါလို့ရဲက သိသွားတာနဲ့ တို့ကိုလည်း ရဲက သယ်ချမ်းသားဝေးတော့မယ် ... အဲဒီလို ဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေမှာ အောင်ဦးဦးက ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ အမှုကို ကိုင်နေတဲ့ ရဲအရာရှိ အိုင်ဆိုနဲ့ အဖွဲ့ကူတယ်လေ ...”

“ဟင် ... ဟုတ်ရဲ့လား ...”

“သိပ်ကို ဟုတ်တယ် မမြတ်ရည်မွန် ... အဲဒီ တချက်တွေနဲ့ က နေဝင်ရိပ်ရာအချိန်မှာ ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံရတယ်လို့ ဘယ်လိုသတင်းဆွဲသွားလဲတော့ မသိဘူး ... ရဲတွေ ဧရာဝတီလာကြတယ် ... တို့ကလည်း စိတ်ထဲမှ စနောင့်စနင်ဖြစ်

နေတာမို့ ရဲတွေ ဘယ်လောက်အထိ စုံစမ်းလို့ရသလဲဆိုတာ မနီးမဝေးက တနေတစောင်း အကဲခတ်ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ အောင်စိုးမိုး လေးဘီးကားပြာလေးနဲ့ ရောက်လာတယ်။ ဦးလှိုင်ဘွား အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်ဆင်းလာပြီး အမှုလိုက်အိုင်ဆိုရဲအရာရှိနဲ့ စကားပြောတာ တို့ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တပ်အပ် မြင်တာပဲဟာ ...

“အို ... မဟုတ်နိုင်ဘူး။ ကိုအောင်က ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သာဆိုတာမှ သိတာမဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ... ကိုအောင်ကို တစ်ခွန်းမှ မပြောဖူးဘူး ... ဦးလှိုင်ဘွားဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကိုအောင် ကြားတောင် ကြားဖူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး ...”

စိန်ဝင်းမောင် ပခုံးတွန့်ပြပြနဲ့သည်။

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး ... အဲဒီ တချက်တွေနဲ့တော့ တို့ကိုယ်တိုင် အောင်စိုးမိုးနဲ့ ရဲအရာရှိ စကားပြောနေတာ မြင်ခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ ...”

“လူမှားတာများလား ကိုစိန်ဝင်းမောင်ရယ် ...”

“သွားပြာလေးရဲ့ ကားနံပါတ်ဟာ ရှေ့က ‘စ’ အက္ခရာ ခံရပြီး ပဟောဒီနံပါတ်လေးလုံးပဲ ... တို့မြင်တဲ့ မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပြောတာ ...”

ကိုအောင်၏ ကားပြောလေး ကားနယ်တံ မှန်ကန်နေသည်။

“အဲဒါ တို့က လူမှားနိုင်မလား ... သေချာအောင်ဆိုပြီး ဦးလှိုင်ဘွားအိမ်ရှေ့က သူ ပြန်မောင်းသွားတဲ့နောက်ကို တို့က မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ကြည့်သေးတယ် ... သူ မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ အမျိုးသမီးဘော်ဒါအောင်ကို သွားတယ်။ မြိတ်ခါးကြီး ဝိတ်ထားပြီ ... ဒီတော့မှ သူ ပြန်လှည့်ပြီး ပြန်မောင်းတဲ့နောက် တို့က ဆက်လိုက်ကြည့်သေးတယ် ... ပြည်ထောင်စုရိပ်သာ၊ တိုက်အမှတ်( )နဲ့ အခန်းအမှတ် ( )ထဲ ဝင်သွားတယ် ... ဒါဆို တို့ လူမှားတာပါလို့ မမြတ်ရည်မွန် ပြောဦးမလား ... ”

မြတ်ရည်မွန်က လူမှားမတယ်ဟု စောဒက မဟက်နိုင်တော့ပေ။ ကိုစိန်ဝင်းမောင်၏ ပြောပြချက်တွေသည် အမှန်တွေရည်း ဖြစ်နေသည်။

“အယ် ... နေဦး ... ”
“ဘာများလဲ မမြတ်ရည်မွန် ... ”
“ကျွန်မ ပြန်မှတ်မိပြီ ... အဲဒီနေ့က ကိုအောင် ကျွန်မဆီ လာသွားသေးတယ် ... ဒါကလည်း တချင်နေနေ လာနေလို့အတိုင်း လာတာပါ။ သူတို့ အပြတ်လမ်းခွဲဖြစ်ကြောင်း

ကျွန်မ ပြောပြီး စိတ်စောနဲ့ အဆောင်ထဲ ဝင်အပြေးမှာ နဲ့တန်းလျားပေါ်မှာ ကျွန်မ စလင်းဘတ်အိတ် ဓမ္မကျန်ခဲ့၊ ထယ် ... အဲဒီဘိတ်ထဲမှာ ဦးလှိုင်ဘွားက မှိုနိုးခေါ်တဲ့စာနဲ့ ဦးလှိုင်ဘွား နေအိမ်လိပ်စာ ပါတာအားလုံးကို ကိုအောင် ဖွင့်ဖတ်တယ်ထင်တယ် ... ”

“ထင်တယ် မဟုတ်ဘူး ... အဲဒီအတိုင်း အဲဒီစာအရ ဦးလှိုင်ဘွားဆီကို သူ လိုက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ... ”

မြတ်ရည်မွန် ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားပြန်သည်။ ကိုအောင် အဘယ်ကြောင့် ဦးလှိုင်ဘွားအိမ်သို့ သွားခဲ့ပေသနည်း။

“အင်းပေါ့လေ ... ကိုအောင်က အဲဒီနေ့က ကျွန်မက သူ့ကို အပြတ်လမ်းခွဲဖို့ ပြောတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီနေ့ကျမှ ကျွန်မဘာလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောပါလိမ့်ဆိုတာ သိချင်မယ် ... ဒါကြောင့် အကြောင်းရင်း ရှာချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မ စလင်းဘတ်အိတ်ကို ယုယွင်ကြည့်မယ် ... ဦးလှိုင်ဘွား ရေးထားတဲ့ စာကို တွေ့မယ် ... အပြင်က ပြန်လာပြီးမှ သူ့ကို ကျွန်မက လမ်းခွဲကြောင်း အပြတ်ပြောစကားနဲ့ ဦးလှိုင်ဘွား ပေးတဲ့စာကို ဆက်စပ်ကြည့်ပြီး ဦးလှိုင်ဘွား အိမ်ကို လိပ်စာအတိုင်း လိုက်သွားတာ ဖြစ်မယ် ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... သိင်သေချာတာတစ်ခုကတော့ ကိုအောင်ဟာ ကျွန်မ ဒုက္ခဖြစ်

အောင် တယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာပဲ ...”
 “မမြတ်ရည်မွန် ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်ဘူးဆိုတာ သေချာ
 တယ်ပဲ ထားပါတော့ ... ဒါပေမဲ့ ရဲအဖွဲ့က ဦးလှိုင်ဘွား
 အသတ်ခံ သေဆုံးသွားမှုကို နှစ်စမ်းနေပြီ ... အဲဒီ စုံစမ်းတဲ့
 အထဲမှာ ... အဲဒီနေ့က မမြတ်ရည်မွန် ဦးလှိုင်ဘွားအိမ်ကို
 ရောက်သွားတာပဲဆိုတာကို ရဲက မသိလေ ကောင်းလေပဲ
 အဲဒီအချက်ကို ရဲက သိတာနဲ့ ချက်ချင်း မမြတ်ရည်မွန်ကို
 ဖမ်းမှာပဲ ...”

မြတ်ရည်မွန် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖုတ် ငိုချလိုက်
 တော့သည်။ ရဲကသာ မိမိကို ဖမ်းပြီးဆိုပါက မိမိဘဝ အဖတ်ဆည်
 မရအောင် ကုံးပေတော့မည်။

ထို့ပြင် ... ဒေအာသမီးပဲ ဒေအေလို လာမှာပေါ့ဟု
 သူများတံတွေးခွက်တွင် ပက်လက်မော့ပေတော့မည်။

မြတ်ရည်မွန်မှာ အသက်ငယ်လှသေးသည်။ ဓမ္မာ
 မောလှပသူ ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရရှိလည်း တစ်နှစ်သာ
 လိုတော့သည်။ မိမိဘဝကို မိမိ တွယ်တာမြတ်နိုးသူ ဖြစ်သည်။ မိမိ
 ဘဝကို ဤပုံစံဖြင့် မပျက်စီးချင်။ ယင်းကြောင့် မိမိအား ရဲအဖွဲ့က
 ဖမ်းမည်ကို သေမလောက် စိုးရိမ်ပူပန်သည်။

“အင်း ... မိန်းကွက်လျှောက်ဆိုသလိုပေါ့ မမြတ်ရည်မွန်။

ဘယ်လိုမဆို ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်းက ဦးလှိုင်
 ဘွားအိမ်ကို မမြတ်ရည်မွန် သွားခဲ့ကြောင်း အောင်စိုးမိုးက
 သိသွားပြီ ... အဲဒီညနေကပဲ ဦးလှိုင်ဘွား သူ့နေအိမ်မှာ
 အသတ်ခံရကြောင်း အောင်စိုးမိုး သိသွားပြီ ... ဒီကြားထဲ
 အောင်စိုးမိုးက အမှုလိုက် ရဲအရာရှိနဲ့ သွားပတ်သက်လိုက်
 သေးတယ် ... အောင်စိုးမိုးက မမြတ်ရည်မွန် အပေါ်မှာ
 ဇောနာမေတွေ အပြည့်ရှိတယ်ထားဦး ... အင်မတန် ပါးနပ်
 တဲ့ ရဲတွေရဲ့ အဂ္ဂေအိုက် အလှည့်အပတ် မေးခွန်းတွေရဲ့
 ကော်ကွင်းက အောင်စိုးမိုး လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်မတဲ့လား။
 လှုပ်နေ အောင်စိုးမိုး ပါးစပ်က မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ နာမည်
 လေး ထုတ်ပြောလိုက်တာနဲ့ ရဲက မမြတ်ရည်မွန်နောက်ကို
 လိုက်လာပြီဟုတ်တော့ ... မမြတ်ရည်မွန်ကို ရဲအဖွဲ့က ခြေရာ
 ဖမ်းတာနဲ့ ဇောနာနဲ့ တင်ကူညီမိတဲ့ တို့နောက်ကိုလည်း ရဲက
 လိုက်ပြီပေါ့ ... ဒါကြောင့် တို့ မမြတ်ရည်မွန်ဆီ ဖုန်းဆက်
 တွန်းက အောင်စိုးမိုးအပေါ် မလိုလားတဲ့ စကားသံမျိုးတွေ
 ပါသွားတာပါ ... ဒီချာတ်တံ ကားတိုက်တုန်း သေသွား ...
 လည်း အကောင်းသား ...”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူး ... ကို
 က ဘာလို့ သေရမှာလဲ ...”

မြတ်ရည်မွန်က ချက်ချင်း ပြန်ပြောရင်း မိန့်ဝင်း
မောင်ကို အကဲခတ်ပြန်သည်။ မိန့်ဝင်းမောင် ပြောစကားမှာ ...
ကိုအောင်အပေါ်တွင် ရက်စက်လွန်းနေသည်။ မြီး ... ကိုအောင်
ကားချင်းအတိုက်ခံရသည်ကိုလည်း မိန့်ဝင်းမောင်က အသေးစိတ်
သိနေသည်။

“နေပါဦး ကိုမိန့်ဝင်းမောင် ... ကိုအောင် ကားတိုက်ခံရတာ
ကိုမိန့်ဝင်းမောင်ရဲ့ ပယောဂ ကင်းမှကင်းရဲ့လား ... ”

“ဘာ ... ”

“မခံအပ်ပါနဲ့ ... လျှန်ကော ရှင် ကိုအောင်အပေါ် ပြောပုံဆိုပုံ
တွေနဲ့ ကိုအောင် ကားတိုက်ခံရပုံကို အသေးစိတ် ရှင် သိနေ
တာတွေကို ဆက်တင်ပြီး မေးလိုက်တာပါ ... ”

မိန့်ဝင်းမောင် ပခုံးတွန့်ပြန်သည်။

“ဆောရီးပဲ မမြတ်ရည်မွန် ... တို့မှာ လူတစ်ဖက်သားကို
အော်တယ် ခင်တော်တယ်ဆိုတာမျိုး မရှိဘူးနဲ့ပဲ ... အခု
ကိုခွမှာ အောင်စိုးမိုးရဲ့ ဓပ်စုလွန်းတာတွေဟာ သူ့ရဲ့ စင်စစ်
မူတွေကြောင့် မမြတ်ရည်မွန်ဆီ မြားပြီးလှည့်လာမှာ စိုးရိမ်
ပြီး ကရုဏာဒေါသောနဲ့ အော်ပြောမိတာပါ ... ဒီမယ် ...
အောင်စိုးမိုး ကားတိုက်တာ တို့ပယောဂ လုံးဝမပါဘူး ...
အောင်စိုးမိုးဟာ တကယ်ကျတော့ ... ချာတိတ်ပဲ ရှိသေး

တယ် ... ချာတိတ်လူငယ်တွေမှာ ရိုတတ်တဲ့ စရိုက်အတိုင်း
ထားမောင်းကြမ်းလွန်းလို့ တိုက်မိတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ...
ဒါမှမဟုတ် အောင်စိုးမိုးလို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေသူကို
သူတို့ ချာတိတ်အချင်းချင်း မမှာလိုဝန်တိုပြီး တမင် တိုက်
တာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ... အောင်စိုးမိုးက ရုပ်လည်းချော
တယ်လေ ... သူ့ကို ချစ်တဲ့ကြိုက်တဲ့ မိန်းမငယ်လေးတွေ
တစ်ဝိုက်ကြီး ရှိမှာပေါ့ ... အဲဒီ မိန်းမငယ်လေးတွေရဲ့ ...
မောင်ဘွားတွေ ဘာတွေ သူတို့ညီမ ... သူတို့ တူမကို အထိ
ခံရတာကို မကျေနပ်လို့ မခံမရပ် ကားနဲ့ တိုက်တာမျိုး ဖြစ်
ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ ... ”

“ခဲဒါတော့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ... ကိုအောင် အဲဒီလို လူစား
မျိုး မဟုတ်တာ ... အင်း ... ဒါပေမဲ့ ကိုအောင် ကားမောင်း
ရင် ကားမောင်းကြမ်းတယ်ဆိုတာတော့ မှန်တယ် ... ကား
မောင်းကြမ်းလို့ တိုက်မိတာတော့ ဖြစ်နိုင်တယ် ... ”

“အင်းပါလေ ... ထားပါတော့ ... တို့ အဓိက ဆိုလိုချင်တာ
ကလည်း မမြတ်ရည်မွန်ဟာ အောင်စိုးမိုးနဲ့ ထပ်ပြီး မတွေ့
သင့်တော့ဘူးဆိုတာကိုပါပဲ ... အောင်စိုးမိုးနောက်က ရဲ့
ငွေ ကပ်ပါလာလိမ့်မယ် ... ဒါမှမဟုတ် ရဲတွေက ဖမ်းလား
ဆီးလား စစ်လား မေးလား လုပ်တာတွေကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့

သတ္တိ ရှိတယ်ဆိုရင်တော့လည်း တွေ့ပေါ့လေ ...
“အို ... ခဲတွေနဲ့ ကျွန်မ ရင်မဆိုင်ခင်ပဲဘူး ... နောက်ဦး
ကိုအောင်ကိုလည်း အပြတ်ပြောပြီးသားပဲဟာ ...”

စိန်ဝင်းမောင်က ... ကျေနပ်စွာ မောင်းညိတ်လိုက်
သည်။ ပြီး ... မြတ်ရည်မွန်၏အကြောင်းကိုလည်း ပိုလိသွားသည်။
ရန်ကုန်တွင် မြတ်ရည်မွန်နှင့် မိဘမောင်နှမ ဆွေမျိုးအရင်းအရှာ မရှိ၊
တစ်ဦးတည်းရှိသော အဒေါ်ကလည်း ကျန်းမာစေရာအတွက် မိတ္တီ
လာတွင် သွား၍ နေရမယ့် အားလုံး သိသွားသည်။

ယင်းအခြေအနေတွင် မြတ်ရည်မွန်က အောင်စိုးမိုး
ကို ပစ်ပိုပြီး အားကိုးလိက်မည်ကိုတော့ စိန်ဝင်းမောင် နှိုးဆော်သည်။

ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံရစဉ်က သိသူမှာ မိမိနှင့် မြတ်
ရည်မွန်နှစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဒါကြားထဲမှာပင် မြတ်ရည်
မွန် စလင်းဘတ် မေ့ကျန်ခဲ့သည့်အတွက် ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံရ
မှုကို အောင်စိုးမိုးပါ သိသူ သုံးယောက်ဖြစ်သွားပြီး အောင်စိုးမိုး
သည် ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ လူသတ်မှုတွင် စပ်စပ်စုစုလေးတွေ လုပ်လာ
သည်။ အမှုလိုက် ခဲအရာရှိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောသည်
အထိ ရှိလာသည်။

ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံရမှုကို ကိုင်တွယ်သော ရဲ
အရာရှိ အိုင်အိုဦးဆက်မင်း အပျန်ဖြစ်ပါသည်။ အရည်အချင်းကို

စိန်ဝင်းမောင် ကောင်းတောင်းသိထားသည်။ သိပ်တော်သည်။ သိပ်
လှက်စက်ကောင်းသည်။ အမှုစစ်ဆေးရာတွင် ပရိယာယ် သိပ်
ကြွယ်ဝပြီး တရားခံနှုတ်မှု ဖွင့်ပြောလာအောင် နည်းမျိုးစုံသုံးသည်။
ဒီလိုခဲအရာရှိက အောင်စိုးမိုးကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားမည်တဲ့လား။

အောင်စိုးမိုးမှတစ်ဆင့် မြတ်ရည်မွန်၊ မြတ်ရည်မွန်
မှတစ်ဆင့် မိမိ စိန်ဝင်းမောင်ဆီသို့ ဦးဆက်မင်း မြားဦးလှည့်လာနိုင်
ဖွယ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ... လောလောလတ်လတ်မှာပင်
အောင်စိုးမိုးကို စိန်ဝင်းမောင် အပြတ်ရှင်းသည်။

သို့သော် အောင်စိုးမိုးသည် အသက်ပြင်းလှသည်။
ကံကောင်းလှသည်။ သေတွင်းမရောက်ခဲ့။

ပြီး ... စိန်ဝင်းမောင်က မြတ်ရည်မွန်သည် မိမိ စိန်
ဝင်းမောင်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ယုံကြည်အားကိုးစိတ် ရှိစေ
ချင်သည်။ အောင်စိုးမိုးကို အားကိုးသွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်သည်။

ဒီတော့ ... အောင်စိုးမိုးနှင့် မြတ်ရည်မွန် ထပ်မံ
မတွေ့ဆုံတော့အောင် မိမိက ကြံစည်ဖန်တီးရမည်။

“မမြတ်ရည်မွန် ပြောတဲ့အခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် အောင်
စိုးမိုးဟာ ဒီသုံးလေးရက်အတွင်း ဆေးရုံက ဆင်းလာမလား
ဘဲ ...”

“ဆင်းနိုင်တယ် ထင်တာပဲ ...”

“ဆင်းတာနဲ့ မြတ်ရည်မွန်ကို သူ့ လာတွေ့မှာ အမှန်ပဲ”
 “သိပ်မထင်ပါဘူး ... သူ့အနေနဲ့ ကျွန်မကို တော်တော်စိတ်
 နာသွားသုံရတယ်။ ကျွန်မ အကြောင်းမရှိဘဲ အပြတ်ကော
 ထယ်ဆို စိတ်မှာပုံမျိုးနဲ့ပေးလေ ... နောက်ပြီး သူ ဆေးရုံ
 တက်တာကိုသော ... ကျွန်မ သွားမေးပေလဲမရဘူးဆိုတဲ့
 နာကြည်းချက်လည်း ရှိသေးတာပဲ ...”

စိန်ဝင်းမောင် လက်မခံ၊ ခေါင်းပြေသည်။

“သူ မမြတ်ရည်မွန်ဆိုကို လာမှာ သေချာပါတယ် ... စိတ်နာ
 လို့ သူ့စိတ်အလျောက် မလာချင်ဘူးပဲ ထားဦး၊ ဦးဆက်မင်း
 ရဲ့ တိုက်တွန်းချက်အရ သူ့ လာမှာ ...”

“ဦးဆက်မင်းဆိုသူက ဘယ်သူလဲ ...”

“သိပ်ထက်မြက်ပြီး သိပ်တော်တဲ့ ရဲအရာရှိတစ်ယောက်
 လေ ... ဒုစရိုက်ကောင်တွေအားလုံး ဦးဆက်မင်းဆိုရင်
 အငေးတ ရှောင်ပြေးတယ် ... အဲဒီဦးဆက်မင်းကိုမှ အောင်
 စိုးမိုးက သွားစကားပြောတာလေ ...”

မြတ်ရည်မွန် တွေဝေရပြန်သည်။ မြီး မိမိဦးနှောက်
 တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတိုင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလှိုင်ဘွား အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာစရာအနေနဲ့
 ပထမဆုံးလူဟာ ကိုအောင်ပဲ မဟုတ်လား ကိုစိန်ဝင်းမောင်”

ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံပြီးစအချိန်မှာပဲ ကိုအောင်က ရောက်
 သွားပြီး ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း ပြောခဲ့သူ
 ပဲ ... ဒီတော့ ... ဦးဆက်မင်း ပထမဆုံး လိုက်မဲ့သူဟာ
 ကိုအောင်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

“မမြတ်ရည်မွန် တွေးတာ မဆိုးပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ရဲအရာရှိ
 ဆက်မင်းဟာ အောင်စိုးမိုးကို ဆေးရုံမှာလည်း သွားမမေး
 ရဲဘူး ... စခန်းကို လာခဲ့စမ်းလို့လည်း မခေါ်ရဲဘူး။ အောင်စိုး
 မိုး အိမ်ကိုလည်း သွားမေးမှာမဟုတ်ဘူး။ မလွယ်ပါဘူး ...”

“ဘာလို့ မလွယ်တာလဲ ...”

“ရဲအနေနဲ့က လူတစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းမယ် ...
 အမှုထဲ ဆွဲထည့်မယ်ဆိုရင် နိုင်လုံတဲ့အထောက်အထားတွေ
 တင်ပြပြီး အထက်ကို အမိန့်တောင်းရသေးတယ် ... အောင်
 စိုးမိုးလိုလူကို ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံရမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စစ်
 ဆေးချင်ပါတယ်လို့ ဆက်မင်းက အထက်အရာရှိကြီးတွေ
 ဆီ တင်ရမတဲ့လား ... ဆွဲထည့်နိုင်လောက်တဲ့ အထောက်
 အထား မရှိတဲ့အပြင် အောင်စိုးမိုးရဲ့အဖေဟာ အကောင်
 သိပ်ကြီးနေတယ် ... သူတို့အကောင်အကြီးချင်းတွေရဲ့သား
 ဖြစ်နေတာကြောင့် ... မနိုင်လုံဘဲ တင်ပြရင် ဦးဆက်မင်း
 တောင် အလုပ်ပြုတ်သွားနိုင်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ဦးဆက်မင်း

က တခြားနည်းပရိယာယ်တစ်ခုခုနှင့် အောင်စိုးမိုးကို ပူးပေါင်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ ... အောင်စိုးမိုးက ဦးဆက်မင်းနှင့် ပူးပေါင်းမိသွားပြီး မမြတ်ရည်မွန် စလင်းတတ်သကဲ့သို့ ဦးလှိုင်က သွားပေးတဲ့ စာအကြောင်းသာ ကြောလိုက်ရင်တော့ မမြတ်ရည်မွန် အဆောင်မှာ အရှက်ဟက်တက်ကွဲဖက်ဘူး ... သတင်းထောက်တွေ အနံ့ရသွားရင် သတင်းစာထဲမှာကော ဦးလှိုင်သွား အသတ်ခံရမှုဖော်ပြရင် မမြတ်ရည်မွန် နာမည်ပါချင်ပါဦးမှာ ...

မြတ်ရည်မွန် ငိုချပြန်သည်။

ရဲတွေသာ အဆောင်လိုက်လာပြီး မိမိကို စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း ပြုပါက ... တကယ်တင် ဗျက်နှာမပြုရဲတော့လောက်အောင် အရှက်ကွဲတော့မည်။

“ဒါဆို ... ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ... ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

“တို့သာ မမြတ်ရည်မွန်နေရာမှာဆိုရင် ဒီတည်းခိုဆောင်ကနေ တခြားကို ခြွေရာပျောက် ပြောင်းနေလိုက်မှာပဲ”
 “ဘယ်ပြောင်းနေရမလဲ ... ရန်ကုန်မှာ ကျွန်မ ပြောင်းနေရမဲ့ အိမ်ဖျိုး တစ်အိမ်ခို မရှိတာ ...”

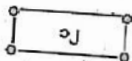
မြတ် မနိုးခဝေးတွင် အိမ်ဖော်မလေး မိစိန်သည်

မေ့ကြီးကို တူးဆွပြီး ဘာမင်တွေ စိုက်နေမှန်းမသိ ရှိနေပေသည်။
 “ကဲငါလေ ... သိလည်း အားငယ်မနေပါနဲ့ မမြတ်ရည်မွန်၊ တို့တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ် ... အောင်စိုးမိုး ဆေးရုံက မဆင်းခင်မှာပဲ တစ်နေရာရာမှာနေဖို့ တို့ စီစဉ်ပေးပါမယ် ... ဒီက ပြန်တာနဲ့ အဲဒီအတွက် တို့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ် ... ကဲ ... ဒါဆို ပြန်ဦးမှ ... စီစဉ်နေရာတွေ စီစဉ်ဖို့လေ ...”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ထွက်ခွာသွားသော စိန်ဝင်းမောင်ကို ကြည့်ကာ သူ့ခမျာ မိမိကြောင့် ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ရှာပါလားဟု တွေးလိုက်သည်။

“ဪ ... ခောင်ဆက်မင်း လာဟေ့ ...”

ရဲအုပ် ကိုဆက်မင်းအမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ရဲကျင့်ဝတ် အတိုင်း အရိုအသေခံရပြုလိုက်သူအား ဆလှစိုက် အရိုအသေပေး လိုက်သည်။

ဦးဘအောင်လိုပုဂ္ဂိုလ်အား ရဲအုပ်ကိုဆက်မင်းက

ကြည့်ကြည့်လိုလို လေးလေးစားစားပင် အရိုအသေပေးပါ၏။

“အန်ကယ်နဲ့ အန်တီ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား ...”

“အင်းပေါ့ ... ဆေးရုံဘဲခါးဖြင့်တဲ့ ညနေလေးနာရီကတည်း

က ရောက်နေတာပေါ့ ... သားဇောနဲ့ အလုပ်မဖြောင့်ဘူး

လေ ... လေးနာရီမတ်တင်ကာတည်းက ရုံးဆင်းပြီး အန်တီ

တို့ ဝင်ခေါ် ... သားဆီကို တန်းလာခဲ့ကြတာ ...”

တစ်ဦးတည်းသော သားလေး အောင်စိုးမိုး ဆေးရုံ ရောက်သည် ကြားသည်နှင့် မခင်ဖြစ်သော ဦးဘအောင်နှင့် ခေါ်မိမိ ရျိုမှာ မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသလား ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ ဆေးရုံ ရောက်ပြီး သား အောင်စိုးမိုး အခြေအနေမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး မဟုတ် လေမှ ဟင်းဗျဉ်သည့်။

သား အောင်စိုးမိုး ပြောပြချက်အရ လော်ရီကားကြီး သည် လမ်းဘေး တောတန်းအကွယ်မှ ခြံနိုးခနဲ ထွက်ပြီး မိမိကား ကို တမင်တိုက်သည့်သဘော ရှိသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဦးဘအောင်က သတ်ဆိုင်ရာ ယာဉ်မှတ်ပုံတင်ရုံး အကြီးအကဲထံသို့ တိုလော်ရီကား ကို စုံစမ်းပေးပါဟု မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

ထို ကားတိုက်မှုအတွက်ပင် သက်ဆိုင်ရာအကြီး အကဲများက အတော်ဆုံးဟု ယူဆထားသည့် ရဲအုပ် ကိုဆက်မင်းကို လုံးဝ တာဝန်လွှဲပေးလိုက်သည်။ လိမ္မာပိုးနှပ်စွာဖြင့် အထူးဂရုစိုက် စုံစမ်းရန်လည်း လူကြီးများက မှာကြားလိုက်သည်။

ရဲအရာရှိ ကိုဆက်မင်းသည် ဆေးရုံရှိ အောင်စိုးမိုးထံ ခဏမီကတည်းက ကားတိုက်မှုကို သွနည်းသွဟန်ဖြင့် အားလုံး လိုက်လံ စုံစမ်းခဲ့သည်။

ယခု အောင်စိုးမိုးနှင့် တွေ့ဆုံရန် ရဲကြပ်ကြီးကိုခေါ်

ပြီး ကိုဆက်မင်း ခေရာကိုလာခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

“မောင်အောင်စိုးမိုးရဲ့ ကားကို တိုက်ခံတဲ့ လေဘီရိုကားကြီးကို ကျွန်တော် ဖမ်းခံထားပါပြီ အန်ကယ် ... ကားပိုင်ရှင်ဟာ ပုဇွန်တောင် တပ်မြေရုပ်ကွက်ထဲမှာနေတဲ့ ဦးအာမက်ပိုင် ကား ဖြစ်ပါတယ်။”

“ဟ ... တယ်ဟုတ်ပါလား ... ချက်ချင်းကို တိုက်တဲ့ကားကို ဖမ်းမိထားပါလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ အစွမ်းအစ ပေါ်သေးဘူး အန်ကယ်။”

“အင်း ... ဆိုပါဦး။”

“အောင်စိုးမိုးတို့ လေဘီရိုကားကြီးက တိုက်တဲ့အချိန်မှာ မြို့ထဲဘက်က လင်းရိုးကားတစ်စီး ငှေမီးကြီးနှစ်လုံးပွင့်ပြီး မောင်းလာလို့ အဲဒီလင်းရိုးကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပြီး ထွက်ပြေးမောင်းသွားတဲ့ ... လေဘီရိုကားကြီးရဲ့ နောက်ပြီး ကားနဲ့ဝိုက်တဲ့ ဗဟိုထားလိုက်ပါတယ် ... အဲဒီလူ ပြောပြတဲ့ ယာဉ်အမှတ်အရ ယာဉ်မှတ်ပုံတင်ရုံးမှာ သုားရှာတော့ ပုဇွန်တောင် တပ်မြေရုပ်ကွက်ထဲမှာနေတဲ့ ဦးအာမက် ပိုင်ရှင်ရဲ့ကား ဖြစ်နေတာကို သိရှိရပါတယ်။”

“ဒါဆို လေဘီရိုကားမောင်းတဲ့လူကို ဖမ်းရုံပေါ့ ...”

“မင်းခေါ်သေးပါဘူး အန်ကယ် ... စုံစမ်းရှာဖွေခဲ့ပါ ...”

“အာ ... ဦးအာမက် ကားကို ဦးအာမက်ကိုယ်တိုင် မောင်းရင် မောင်း ... ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် မမောင်းရင် မောင်းပေးတဲ့ ဒရိုင်ဘာ အငှားကောင်ကို ဦးအာမက်က ပိုင်ရှင်ပဲ သူ သိရမှာပေါ့ မောင်ဆက်မင်း ...”

“အဲဒီ လေဘီရိုကားကို အမြဲတမ်း ပိုင်ရှင်ဦးအာမက်ကိုယ်တိုင် မောင်းလေ့ရှိပါတယ်တဲ့ အန်ကယ် ... ဒါပေမဲ့ ကားတိုက်မှု ဖြစ်တဲ့နေ့က အဲဒီကားကြီးဟာ အမိုးခံထားရတဲ့ကား ဖြစ်နေပါတယ် ... သူကားကြီး အမိုးခံရတဲ့အကြောင်းကိုလည်း အဲဒီနေ့ မွန်းလွဲနံနက်ခင်းခန့်လောက်ကပဲ ကားကြီး အမိုးခံရကြောင်း ... ဦးအာမက်က ပုဇွန်တောင်ရဲစခန်းမှာ အမှုတိုင်ကြားထားတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ် ...”

“ဟေ ...”

“ဒီလိုပါ အန်ကယ် ... ဦးအာမက်ရဲ့ လေဘီရိုကားကြီးဟာ ဒုတိယယံ၊ သံသယ၊ ထင်းသယ်၊ အပေါ့စားကားမျိုးပါ ... အဲဒီနေ့ နံနက်ပိုင်းမှာ ညောင်တန်းထင်းပုံဆိပ်က ထင်းနဲ့ မီးသွေးဆိပ် သုံးခေါက် အော်ခါလိုက်မောင်းပေးပြီး အဲဒီနောက် ... ပုဇွန်တောင်လမ်းမကြီးရဲ့ ပလက်မောင်းဘေး သူနေတဲ့ ရပ်ကွက်ဆန်းမှာပဲ ရပ်ထားခဲ့ပြီး ... ဦးအာမက်က

ရုပ်ကွက်ထဲက သူ့အိမ်မှာ အနားယူ တခရုကမော ပြန်အိပ်
 တယ်တဲ့ ... ဦးအာမက်တို့ ရုပ်ကွက်က ဆင်းရဲသားရုပ်ကွက်
 ပြစ်နေလို့ အလုပ်ချိန်နေ့ရိုင်းမှာ ကားကြီးရုပ်ကွက်အိမ်ရှေ့
 အထိ ယူထားရင် လမ်းကဦးနဲ့ လမ်းဆုံတဲနေလို့ နေ့ရိုင်း
 အပြင်ကတ္တရာလမ်းဝေးမှာ ရပ်ပြီး ညတုန့် အိမ်ရှေ့ကို
 သွင်းလေ့ရှိပါတယ်တဲ့ ... အဲဒီနေ့က ဦးအာမက် အိမ်ပြန်
 အနားယူတုန်း ကားကြီး အနီးခံရတာပါတဲ့ ... ဦးအာမက်
 အနားယူပြီး ကားဆီ ပြန်လာတော့ မော်တော်ကားကြီး
 မရှိတော့ဘဲ အနီးခံရလို့ ပုခွန်တောင်ရုံခန်းမှာ ကားအနီးခံ
 ရဖွဲ့ ဖွင့်ထားတာပါတဲ့ ...
 "ကားစက်နှိုးတဲ့သော့ကို ဦးအာမက် ဝိုင်ရှင်က ယူမသွား
 ဘူးတဲ့လားကွယ် ..."
 "ဦးအာမက်နဲ့ ဒီလိုကားမျိုးမှာ ကားသော့တွေ ကားတံခါး
 သော့တွေ မရှိပါဘူးတဲ့ ... ကားတံခါးမရှိတဲ့ ကားမျိုးနဲ့
 နောက်ပြီး ... ကားကို သော့နဲ့ နှိုးတာမဟုတ်ဘဲ ဝါယာစ
 နှစ်ချောင်းပူးပြီး စက်နှိုးတဲ့ကားမျိုး ... ကားခုတ်ကြီးပါ
 အန်ကယ် ..."
 "အဲလို ... အနီးခံရတဲ့ ဦးအာမက်ရဲ့ကားကိုရော ပြန်တွေ့
 သလား ..."

"ပြန်တွေ့ပါတယ် အန်ကယ် ... အဲဒီကားတိုက်တဲ့နေ့ရဲ့
 ညဦးရမ်းရှစ်နာရီလောက်မှာ လမ်းဘေးမှာ ဝိုင်ရှင်မဲ့ ထောက်
 ကြန့်ရုံက တွေ့ခဲ့ပြီး ထောက်ကြန့်ရုံခန်းကို မောင်းယူပြီး
 သိမ်းထားလို့က်ပါတယ် ... ဒီကားကို မိုးပြီး အောင်စိုးမိုးကို
 တိုက်ခဲ့တဲ့ ဒဂုံတံတားကိုတော့ စုံစမ်းလို့ မရသေးပါဘူး"
 ဦးအာမက်က သေချာစဉ်းစားပြီး ရဲအုပ်ကိုဆက်
 မင်ဆက် ပြန်ဖြောင့်ပြသည့်။
 "စဉ်းစားစရာ ဖြစ်နေတုန်းလား မောင်ဆက်မင်း ... ကားမိုး
 တဲ့သူဟာ ကားကို နှီးသွားရင်း ကားတိုက်မှုဖြစ်သွားလို့
 လွတ်ရာမှာ ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်
 တယ် ... ဒါမှမဟုတ် အန်ကယ်ရဲ့သား အောင်စိုးမိုးကို
 တံမင် အောင်စိုးမိုး ဝင်တိုက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်နေတာပဲ"
 "ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ... အဲဒီအချက်ကို ကျွန်တော်
 စဉ်းစားမိလို့ အခု အောင်စိုးမိုးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ဆေးရုံ
 ကို လိုက်လာတာပဲ အန်ကယ်၊ အောင်စိုးမိုးကို ကျွန်တော်
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောခွင့်ရရင် သိပ်ကောင်းမလား
 လို့ပါ ... အဲ ... ဆေးရုံတက်နေရတဲ့ လူနာကို အနေနှင့်
 အသက်ပေးရာ ရောက်မှာလည်း ကျွန်တော် စိုးရိမ်မိပါတယ်။
 ဒါကြောင့် ... သက်သိင်ရာ တာဝန်ကျသရာဝန်ဆီမှာ ခွင့်

www.burmeseclassic.com

ငံတော်တော်စွာ ဆရာဝန်က အောင်စိုးမိုးအခြေအနေ ကောင်းပါတယ်... စကားပြောခွင့်ပြုပါတယ်ဆိုတာနဲ့ ဒီအခန်းအထိ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့တာပါ... အနိကယ်တို့က လူနာရှင် ဖိတ်အနေနဲ့ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့... ”

“ရတယ် မောင်ဆက်မင်း... သာအဲဒါအခြေအနေက တောင်းနေသားပဲ... စောစောက သူ့မိတ်ဆွေတောင် လာကြည့်စကားပြောကြသေးတာပဲ မောင်ဆက်မင်း... ကျွန်ုပ်သားနဲ့ ပြောချင်တာ ပြောပါ... ကဲ... လာ... မချီ... ငါတို့ အပြင်ဘက် ခေတ်ထွက်ကြနို့... ဒါမိုး မြစ်လာရင် ခုံအဖွဲ့က အစီကပဲ... မချီ... လာ သွားကြနို့... ”

ဒေါ်မိမိချိုက သား အောင်စိုးမိုးကို တယုတ်ယုတ် နှုတ်ဆက်ပြီး လင်တော်မောင်နှင့်အတူ လိုက်သွားပေးတော့သည်။

ကိုဆက်မင်းက လူနာအုတ်တော်အား ချီ ချီထိုင်ထိုင်ဆွေးမြေခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ခုံကြပ်ကြီးက မတ်တတ်ရပ်နားပြီး လက်စော့တို့စာအုပ်နှင့် ခဲတံ အသင့်ကိုထထားသည်။

“အောင်စိုးမိုးကို အစ်ကို ပြောစရာတွေ ရှိလာပြီ... ”

“ပြောပါ အစ်ကို... ”

ဦးဆက်မင်းက သူ့ကိုယ်သူ အစ်ကိုဆိုသည့် နှုတ်စာကို သုံးလိုက်သည်။ အချစ်စစ်ဆေးသည့်ပုံစံမဟုတ်ဘဲ အာလာပသလ္လာပ

ပြောသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

“အောင်စိုးမိုးဆို ခေါ်ရတာ နည်းနည်းစိမ်းနေတယ်... ဒါကြောင့် ပြည်မိဘတွေခေါ်တဲ့အတိုင်း ကိုအောင်လို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်... ”

“ကြိုက်သလို ခေါ်ပါ အစ်ကို... ”

“ဒီလိုပါ ကိုအောင်... ကိုအောင်ကို တိုက်သွားတဲ့ကားမောင်းသမားဟာ ဦးလှိုင်ဘွား လူသတ်မှုနဲ့ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေတယ်လို့ အစ်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာလေး ယူဆမိတယ်... အဲဒီကားမောင်းတဲ့လူကပဲ ကိုအောင်ကို ကားနဲ့ အသေတိုက်သတ်တာပဲ ကိုအောင်... ”

“မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်... ကျွန်တော့်မှာ... ကနေထိ ကျွန်တော့်ကို သတ်ချင်တဲ့သူ မရှိဘူးလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထုံကြည်တယ်... ကျွန်တော် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အသိဆုံးပါ”

“ကိုအောင်က ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာပဲ... ”

“ဘာဆိုတာမှ ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ခုချိန်ထိ ဦးလှိုင်ဘွားဆိုသူဟာ ပြုသလား မည်းသလား ကျွန်တော် မြေငြိမ်းပေးသေးဘူး အစ်ကို... ”

“ဒါဆို အဲဒီညနေက ကိုအောင် ဦးလှိုင်ဘွားဆီကို ဘာလို့ လာခဲ့တာလဲ... ”

“ဟာ ... ဒါက အလကားပါ ...”
 “ဒါက အလကားပါဆိုတဲ့စကားကို အစ်ကိုသဘောပေါက်
 အောင် ပြောပြပါလား ...”
 “အဲဒီ ... မဉ္ဇူလမ်းထဲမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းဆို သွား
 ရင်း အစ်ကိုတို့ရဲ့တွေ ရုတ်တရက်သံသယ ဖြစ်နေတာကို မြင်တာ
 နဲ့ ဘာဖြစ်ပါလိမ့်ဆိုတဲ့ စပ်စုချင်စိတ်နဲ့ ဆင်းကြည့်တာပါ”
 “ကိုအောင်သူငယ်ချင်းနာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ ... အဲဒီ
 သူငယ်ချင်းက အဲဒီ မဉ္ဇူလမ်း နှိပ်ငါတ် ဘယ်လောက်မှာ
 နေသလဲ ... သူငယ်ချင်းကော ခေါင်းကျောင်းသားပဲလား၊
 သူ့မိဘအမည်တွေကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ ... ဘာအလုပ်
 လုပ်ကြသလဲ ကိုအောင် ...”

အောင်စိုးစိုး စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ် ယက်
 လက်အနေအထားကပင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။
 “အဲဒီလမ်းမှာ သူတို့က မရှိတော့ဘူး ... ပြောင်းသွားကြပြီ
 တဲ့ ... ဘာလဲ အစ်ကို ... အစ်ကိုက အမှုလိုက် ရဲအရာရှိ
 အနေနဲ့ ကျွန်တော်ကို စစ်ချက်တွေ ယူနေတာလားဗျာ”
 “မေးမြန်းနေတာပဲ ကိုအောင် ... စစ်ချက်ယူတယ်ဆိုတဲ့
 အဆင့်က အမှုမှာ အဆင့်မြင့်သွားပြီ ... စစ်ချက်ယူတယ်
 ဆိုရင် အစစ်ရဲသူကို ရဲခေါင်းခေါ်ယူတယ် ... နောက်ပြီး

ကိုအောင်ရဲ့ မိဘတွေဆီမှာ ကိုအောင်ဟာ ဦးလှိုင်ဘွား လူ
 သတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စစ်မေးပါရစေဆိုတဲ့ ခွင့်ပြုချက်
 အစ်ကို တောင်ခံရမယ် ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုအောင်
 ဟာ လူကြီးတစ်ယောက် မမည်သေးဘူး ... မိဘအုပ်ထိန်း
 မှုအောက်မှာပဲ ရှိနေသေးတဲ့ ကျောင်းသားမို့ပဲ ...”
 “အို ... ဖေဖေနဲ့ ဖေဖေကို စိတ်ရှုပ်စရာတွေ သွားမလုပ်
 ပါနဲ့ အစ်ကို ... ဖေဖေက ရင်ကျက်တယ် ထားဦး ... မေမေ
 က ဒါနဲ့ပေးတဲ့ ကြံစဉ်တွေက မဟုတ်ဘူး ... သွေးတိုးရောဂါ
 မြစ်သွားမယ် အစ်ကို ...”

အောင်စိုးစိုး လေသံပြောသွားသည်။ ယခုကိစ္စတွင်
 ဖေဖေနှင့် မေမေကို မသိစေလိုပေ။ ချစ်လှစွာသော မြတ်ရည်မွန်
 အတွက်လည်း အထူးစိုးရိမ်လှသည်။ မြတ်ရည်မွန်သည် ဦးလှိုင်ဘွား
 အသတ်ခံရမှုတွင် တစ်ခုခု ပတ်သက်နေသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။
 ယင်းကိစ္စအတွက် မြတ်ရည်မွန်နှင့် ပထမ တွေ့ဆုံ
 ချင်သေးသည်။ မေးမြန်းကြည့်ချင်သေးသည်။
 မမွန် စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ ဦးလှိုင်ဘွား ပေးသော
 စာကြောင့် မိမိ မဉ္ဇူလမ်းသို့ လိုက်သွားကြောင်း ဖွင့်ပြောလျှင်
 မမွန် နာမည်ကို ထည့်ပြောရပေတော့မည်။ မမွန်နာမည်ကို ဒီအမှု
 ထဲ ပေါ်စေချင်။

"အစ်ကို ပြောမယ် ကိုအောင် ... အစ်ကိုတို့ ရဲတွေဆိုတာဟာ တန်ဖိုးရှင်တွေ မဟုတ်ပါဘူး ... အကြားအမြင်ပေါက်နေသူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီလူဟာ တရားခံပဲလို့ ဇွတ် မမ်းဆီးဖို့လည်း သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရဲတပ်ကမ်းဆဲပဒေက ခွင့်မပြုဘူး ... အမှတ်တံဆိပ်လွှာရင် အစ်ကိုတို့က သံလွန်စရာရတယ် ... သက်သေရှာရတယ် ... မိုးတစ်(စ်) လို့ခေါ်တဲ့ ကျွန်းကြောင်းဆက်ခွယ်မှုကို ရှာရတယ်၊ စုံစမ်းရတယ် ... အဲဒီလို ကွင်းဆက်လေးတွေကို အထောက်အထားသက်သေ သံလွန်စေတွေ ရှာဖွေစုံစမ်းပြီးမှ တစ်ကွင်း နဲ့တစ်ကွင်း ဆက်လျှောက်ပါ ... အခု ကိုအောင်ကို အစ်ကို ဓေးနေတာတွေဟာ အဲဒီ ကွင်းဆက်တလေးတွေ ရှာကြည့်တဲ့သဘောပါ ... ကိုအောင် အမှန်အကန် မြေဆိုမှာ ကွင်းလေးတွေ မြစ်လာနိုင်လို့ပါ ..."

"ဒါဆို ... အခု အစ်ကိုမှာ အဲဒီလို ကွင်းတလေးတွေ ဝယ်လောက်ထိ ရထားပြီလဲ ... ရဲ့ထားတဲ့ ကွင်းလေးတွေကို ရော ဘယ်လောက်ဆက်လို့ ရထားပြီလဲ ..."

ကိုဆက်မင်းက ရဲအရာရှိဆောင်း ဦးထုပ်ကို ချွတ်ခါ လူနာစုတင်သေးရှိ စားသုံးပေါ်သို့ ညင်သာစွာ တင်ထားလိုက်သေးသည်။

"အဲဒီ စုံစမ်းလို့ရတဲ့ ကွင်းကလေးတွေဆိုတာဟာ ရဲတာဝန်အရ လျှို့ဝှက်ပဲ ကိုအောင်! ... ဘေးလူတစ်ယောက်ကို ပြောပြလေ့မရှိဘူး ... ဒါပေမဲ့ ငါ့ညီ ကိုအောင်ကိုယ်တိုင်က ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား လူရည်ဖွံ့ စိဘကလည်း တကယ်ထိပ်ထီးဋ္ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ ဖြစ်နေတာကို ယုံကြည်စိတ်နဲ့ လျှို့ဝှက်ကိုပဲ အစ်ကို ပြောပြပါမယ် ..."

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို ... ပြောပြပါ ..."

"ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ အလောင်းကို တုံးစံအတိုင်း သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ကု ... မှုစင်းဆရာဝန်နဲ့ စစ်ဆေးကြည့်ခဲ့တယ် ... အထံရာသုံးမျိုး တွေ ရတယ် ... ဦးခေါင်းကို တုံးပြီး ခေါင်းကွဲသွားတဲ့ ဒဏ်ရာ ... ဒါကတော့ အရက်ပုလင်းကွဲတာတွေကို သက်သေတွေရတဲ့ သူ့အရက်ပုလင်းနဲ့ပဲ ဦးခေါင်းကို အရိုက်ခံရတယ်ဆိုတာ တွေတယ်ပေါ့ကွာ ..."

"ဒါဆို အဲဒီ အရက်ပုလင်းဟာ ဦးလှိုင်ဘွား သောက်ထားတဲ့ အရက်ပုလင်းပေါ့နော် ..."

"ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ အစာအိမ်မှာရော၊ သွေးကြောတွေထဲမှာ ရော ဖျက်ရှိုက်တဲ့အရက်ဟာ ပုလင်းအကွဲမှာ ကပ်နေတဲ့ အရက်နဲ့ အမျိုးအစားခြင်း တူနေတာမို့ ဒီပုလင်းထဲက အရက်တွေ ... ဦးလှိုင်ဘွား သောက်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ဆေးမှူး

တာဝန်ကုသရာဝန်က မှတ်ချက်ပေးပါတယ် ...
 "ဒါဆို အရက်ပုလင်းနဲ့ အရိုက်ခံရ ခေါင်းကွဲပြီး ဦးလှိုင်ဘွား
 သေရတာပေါ့ ဟုတ်လား အစ်ကို ..."
 "မဟုတ်ဘူး ငါ့ညီ ... အဲဒီဦးခေါင်းက ဒဏ်ရာဟာ အသတ်
 သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆရာဝန်က ဆိုတယ်။
 ဦးလှိုင်ဘွား တကယ်သေရတာက သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရလို့
 သေတာတဲ့ ..."
 "ဗျာ ... သေနတ်နဲ့ အပစ်ခံရတာ ဟုတ်လား ... ပစ်တဲ့သူ
 က သေနတ်ဘယ်ကရလို့လဲတဲ့ ..."

ဤနေရာတွင် အလွန်အကင်းပါးသော ဦးဆက်မင်း
 က အောင်စိုးမိုး၏ ပစ်တဲ့သူ ဘယ်က သေနတ်ရသလဲဟု ပြန်မေး
 ခြင်းကို ချက်ချင်းသတိထားလိုက်သည်။ သေနတ်နှင့်ပစ်သူတွင်
 ကိုယ်ပိုင်သေနတ်မရှိကြောင်း အောင်စိုးမိုးက သိနေမှန်း ကိုဆက်
 မင်း သတိထားလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ဦးဆက်မင်းက ဘာ
 မှ သတိထားမိဟန်မပြဘဲ ဆက်ပြောပြသည်။

"အံ့ဩစရာပဲ ကိုအောင် ... ဦးလှိုင်ဘွားဟာ သူ တိတ်တိတ်
 ပုန်း လိုင်စင်မဲ့ကိုင်တဲ့ သူ့သေနတ်နဲ့ပဲ သူ့ အပစ်ခံရတာပဲ"

"ဟင် ..."

"ဒီလိုလေကွာ ... သေနတ်လေးက နှစ်ဒသမငါးသာရှိတဲ့

မိန်းမကိုင် ငါးလုံးပြူးသေနတ်အသေးစားလေးပါ ... လက်
 ဝါးထဲ အုပ်ကိုင်ထားရင်တောင် မမြင်နိုင်လောက်တဲ့အရွယ် ...
 အစားလေးပါ ... သူ့ကျည်ဆန်ကိုက ကလေးတွေရေးတဲ့
 ကျောက်သင်ပုန်းကျောက်တံလုံးပတ်လောက်ပဲ ရှိတယ်"
 "အဲဒီသေနတ်လေးဟာ ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့သေနတ်ဆိုတာရော
 သေချာရဲ့လား အစ်ကို ..."
 "သက်သေသက္ကာရ အရပျိုကွာ ... တကယ်တော့ ...
 သေနတ်ဆိုတာ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ကိုင်ဆောင်ရင် ကိုင်
 ဆောင်ခွင့် လိုင်စင်ရှိမှ ကိုင်ခွင့်ရှိတာပဲ ... မှတ်တမ်းရုံးမှာ
 ရှာဖွေကြည့်တော့ ဒီသေနတ်ဟာ လိုင်စင်မရှိ တိတ်တိတ်
 ပုန်းသေနတ် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ် ... နောက်ပြီး
 အဲဒီသေနတ်လေးနဲ့ ဦးလှိုင်ဘွားဟာ သူ့ခြံထဲ ဝင်လာတဲ့
 ခွေးတို့ နွားတို့ ဆိတ်တို့ကို ပစ်ခတ်တတ်ကြောင်း အနီး
 အနားက ကလေးတွေက ပြောကြတယ် ... ခွေးရှင်၊ ကြက်
 ရှင်၊ ဆိတ်ရှင်၊ နွားရှင်ကလေးတွေကို မင်းတို့ အကောင်တွေ
 ငါ့ခြံထဲ မဝင်စေနဲ့ ... ငါ့ခြံထဲဝင်ရင် ဒီသေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်"
 လို့ သေနတ်ထောင်ပြပြီး ကြိမ်းမောင်းဖူးတယ်လို့ ပြော
 တယ် ... ဒီတော့ ဒီသေနတ်ကို ဦးလှိုင်ဘွား ကိုင်ဆောင်
 ကြောင်း သက်သေတွေရှိနေတယ် ..."

“ဒါဆို ဦးလှိုင်ဘွားဟာ သူ့သေနတ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဆူးဆိုဒ် သတ်သေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား အစ်ကို ...”

“ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုအောင် ... ဦးလှိုင်ဘွား သေဆုံးတာက သူ့အိမ်အပြင် ဒည့်ခန်းမှာ သေနတ်ကို ရှာတွေ့တာက ဖြစ်ကော သေးဘက်ချုံ့ပုတ်ထဲက တွေ့တာ ... ဆူးဆိုဒ် လုပ်တဲ့လူဟာ ခြံထဲဆင်းပြီး သူ့ကိုယ်သူ ငစ်သတ် ... ပြီးမှ အိမ်ပေါ်တက် နည်းခန်းမှာ သေမတဲ့လား ... မဖြစ်နိုင်ဘူး သူ့ကိုယ်သူ ပစ်ခွဲတဲ့သူက သေနတ်တို ချုံပုတ်ထဲ လှင့်ပစ် ခဲ့တာပဲ ပြစ်ရမယ် ... နောက်ပြီး အဲဒီလို ပစ်ခွဲတဲ့သူဟာ အမျိုးသားတောင် မဟုတ်ဘူး ... အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် ...”

“ဒီလောက် သေချာအောင် အစ်ကိုက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“သေနတ်ကို လက်တွေ့မှတ်ပုံတင်ဌာနမှာ လက်တွေ့တွေ့ ဖစ်ဆေးကြည့်လို့ပေါ့ ... လက်တွေ့ပုံစံနှစ်ခု တွေ့တယ် ... တစ်ခုက ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ လက်တွေ့ပုံစံ ... တခြားလက်တွေ့ပုံစံကတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်တွေ့ပုံစံ ဖြစ်ရမယ်လို့ ... ပုံစံရိုးက တရားတင်မှတ်ချက်ပြုလို့ပဲ တို့အောင်”

“အမျိုးသမီး ဟုတ်လား ...”

အောင်မိုးမိုး မျက်နှာတွင် စိုးရိမ်စိတ် အုံ့သြဇာပုံစံ

တွေ ထွက်ပေါ်သွားသည်။ အောင်မိုးမိုးသည် မျက်လုံးများကို စုံပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူ့လက်မ လက်ညှိုးဖြင့် ... သူ့နားထင်ကို ခွဲထောင်ခွဲခွဲထားသည်။

“အတိအကျကြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့ ကိုအောင် ... ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုတို့ သတ်သူနဲ့ အသတ်ခံရသူရဲ့ မိုးတစ်(စ်)ကို ရှာဖွေဆက်စပ်ကြည့်တော့ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က ... အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ယောက် ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့အိမ်ကို လာခဲ့မယ် ... အဲဒီ အမျိုးသမီးနဲ့ ဦးလှိုင်ဘွား မကျေမလည် ဖြစ်ကြမယ်။ ဦးလှိုင်ဘွားက သေနတ်ထုတ်ပြပြီး အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ပြဿနာရှင်းမယ် ... ဦးလှိုင်ဘွားက အရက်မူးနေတဲ့လူပဲ ... ဒီတော့ အမျိုးသမီးက အရက်ပုလင်းနဲ့ ဦးစွာ ဦးလှိုင်ဘွားခေါင်းကို ရိုက်ခွဲမယ် ... နောက်ပြီး ဦးလှိုင်ဘွားလဲအကျမှာ သေနတ်ကို အမျိုးသမီးက အရယူပြီး ဦးလှိုင်ဘွားကို ပစ်လိုက်တယ် ... အစ်ကိုတို့ ဆက်စပ်ပြီး ဖော်လို့ရတဲ့ မိုးတစ်(စ်)ကတော့ အဲဒီ မိုးတစ်(စ်)ပဲ ... အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ကိုအောင် ...”

“အင်း ... ဖြစ် ... ဖြစ် ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အစ်ကို ...”

“ဘေး ... ရာခိုင်နှုန်း ရှစ်ဆယ် ကိုးဆယ်လောက် အဲဒီ မိုးတစ်(စ်) ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ အစ်ကိုတို့ ယူဆတယ် ... ဒါပေမဲ့

အမှုက ရှုပ်ထွေးလာတယ်ထွ ကိုအောင် ... အဲဒီအမျိုးသမီး ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်ကျည်ဖူးဟာ ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ ပရိသတ် ရိုးထဲမှာ ဝင်နေတယ် ... ဆရာဝန်နဲ့ ဆေးစာမှတ်ချက်က ဒီသေနတ်လေးရဲ့ ကျည်ဆန်ထိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးခေါင်းကို အရက်ပုလင်းနဲ့ အစိုက်ခံရလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီအင်ရာနှစ်ခု လုံးကြောင့်တော့ ဦးလှိုင်ဘွား မသေနိုင်ဘူးတဲ့ ...

“ဗျာ ... ဗျာ ... အဲဆို အမျိုးသမီး ဇိုက်လို့ အမျိုးသမီးပစ်လို့ ဦးလှိုင်ဘွား သေတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော် အစ်ကို ...”

“ဆရာဝန်ကတော့ အဲဒီလို ဆေးစာမှာ မှတ်ချက်ပေးတာ ပဲ ...”

“ခါဖြင့် ဦးလှိုင်ဘွား သေတာက ...”

“အဲဒီမှာ အမှုက ရှုပ်ထွေးသွားတာပဲ ကိုအောင် ... ဒေတ် ပရေးရှင်းလုပ်တဲ့ ဆရာဝန်က ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ နောက်ကျော ဘက်က ဖောက်ဝင်ပြီး နှလုံးကို ထိသွားတဲ့ နောက်ထပ် ကျည်ဆန်ထိလို့ ဦးလှိုင်ဘွား သေရတာတဲ့ ...”

“ဗျာ ... နောက်ထပ် ကျည်ဆန် ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ကိုအောင်၊ နောက်ထပ် ထွည်ဆန် က ဒဿမ သုံးရှစ် ခဲဖူးကျည်ဖူး ကြီးမားပြီး ဟမ်းအား ပြင်းတဲ့သေနတ်က ထွက်တဲ့ကျည်ဆန်နဲ့ အရှိန်ပြင်းတယ်။

တွေ့တဲ့ အောက်ပြီး နှလုံးကိုပါ ဖောက်တယ် ... ဒါကြောင့် ဦးလှိုင်ဘွား သေတာတဲ့ ... ဇွဲစိတ်တွေရှိတဲ့ ကျည်ဖူးနှစ်ခု ကိုလည်း သက်သေတင်ပြတယ် ... နောက်ပြီး နောက် တွေ့တာ ပစ်တာတောင် အဝေးက ပစ်တာ မဟုတ်ဟုတ် ပဲ ... နောက်ကျောကို ပြောင်းတော့မစ် ပစ်တာတဲ့ ... ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ ကျောဘက်မှာ သေနတ်နှစ်ခဲရလို့ ယမ်း လောင်သွားတဲ့ ... အညိုအမည်းကွက်ကိုပါ တွေ့ရလို့တဲ့ ကိုအောင် ...”

“အဲဒီလို အမှန်ပဲလား အစ်ကို ...”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုအောင် ... အဲဒီလို အမှန်ပဲလား ဆိုတာက ... ဘယ်ဟာက အမှန်လဲလို့ ရည်ညွှန်းမေးတာ လား ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒီလို မေးတာပဲ ... ပထမ ပုလင်းနဲ့ မှိုက် သေနတ်အသေးလေးနဲ့ ပစ်လို့ ဦးလှိုင်ဘွား သေလိုလို နဲ့ အခု ထပ်ပြီး နောက်ကျောကတော့ ပစ်လို့ နှလုံးထိ ဖောက်သွားလို့ ဦးလှိုင်ဘွား သေသွားတယ်ဆိုတဲ့ နှစ်ခုမှာ ဘယ်ဟာအမှန်လဲလို့ ... အစ်ကို ရဲ့အနေနဲ့ ယူဆသလဲဆို တာကို ရည်ညွှန်းမေးတာပါ အစ်ကို ...”

“ပြောနဲ့ဦးပဲ ဝါ့ညီ ... အစ်ကိုတို့ ရဲဆိုတာ အတွေ့အမြင်ရတဲ့ တန်ဖိုးရှင်လည်း ပဲဟုတ်ဘူး ... ဒီဖွဲ့စကားဉာဏ်ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်

တွေလည်း မဟုတ်ဘူး ... ဥပဒေအချက်အလက်တွေနဲ့ ရှာ
ဖွေစစ်ဆေးပြီး သက်သေ၊ သံလွန်စံ အထောက်အထား ခိုင်
မာတာတွေ ရှာပြီးမှ ရုံးတော်ကို ခွဲဆိုချက် တင်နိုင်တဲ့
သာမန်လူတောတွေပါလို့ ... နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတာက
မိမိရဲ့အသက်ကိုဖြစ်စေ၊ ကာလှူခြင်း ဝတ်သံကွာ အရှက်ကို
ကာကွယ်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်စေ ... ကာကွယ်မှုကို တရား
ဥပဒေက အရေးမယူ လျှော်စေခွင့် ပေးထားပါတယ်လို့”

အောင်စိုးမိုး နှုတ်ခမ်းဆုံ ပြီးသွားသည်။ အနိတ်မိုးလွမ်း
နေသော မျက်ဝန်နဲ့ ကြည့်လင်ဝင်းပသွားသည်။ လူပိရားပြောဆို
မှု ပိုမိုသွက်လက်လာသည်။ အောင်စိုးမိုး ပြောင်းလွဲသွားမှုကို
ဦးဆက်မင်းက ချက်ချင်း အတံတော်မပါ၏။

“တဲ ... အဲဒီ ဦးလှိုင်သွားဆီ ရောက်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးက
ဘယ်သူလဲ ကိုအောင် ...”

“ဟာ ... အစ်ကို ကျွန်တော် ခေါင်းတွေအရမ်းပူးလာတယ်၊
ခေါင်းမှာ ထိသွားတဲ့ခတ်ရာ ပြန်ရင်းလာသလား မသိဘူး။
တာကယ်ပါ အစ်ကို ... ကျွန်တော် ခေါင်းတွေလိပ်ပူးလာလို့
ပါ ...”

‘ဘာရမလဲ သာဝရယ်’ ကိန်းဆိုက်သွားပေတော့
သည်။

အောင်စိုးမိုးသည် အသက်ငယ်ရွယ်သေးစေကာမူ

ခေတ်ပညာတတ် လူငယ်တစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

ရင်းအချို့သမီးသည် ချစ်စွာသော မြတ်ရည်မွန်ပါ
ဟု အောင်စိုးမိုး အခုချက်ချင်း ဘယ်ပြောပေမည်နည်း။ ဒီအမှု ဒီကိစ္စ
အတွက် ချစ်သော မြတ်ရည်မွန်ကို သွားတွေ့ပြီး ပြောဆိုတိုင်ပင်
ရဦးမည်။

ယခု လက်ရှိအခြေအနေမှာ အောင်စိုးမိုးသည်
ဆေးရုံတက်နေသည့် အတွင်းလူနာတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ လူမှုရေး
အရဖြစ်စေ၊ ဘန်သန့်ဥပဒေအရဖြစ်စေ လေတမ်းစစ်ချက်ရယူရမည့်
တရားလို တရားခံမဟုတ်ပါက ရောဂါပြင်း၊ ဝေဒနာပြင်းရှိနေသည့်
ရဲကစစ်ဆေးခြင်းကို ဟန့်တားထားသည်။

ထို့ပြင် အောင်စိုးမိုးထံ လာရောက်ခြင်းသည် အင်
တာဗျူးသဘောသာဟု ဆိုထားသည်။

ထိုရောအခါ ကိုဆက်မင်းသည် အောင်စိုးမိုးအား
ဆက်ပြီး နွတ်မေးမြန်းလျှင် မသင့်တော်တော့ပြီမုန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်
သတိထားလိုက်သည်။

ဦးဆက်မင်းသည် စားပွဲလေးပေါ်တင်ထားသော
သူဦးတုပ်ကို ပြန်ကောက်ယူကာ တည့်မတ်စွာ ဆောင်းလိုက်သည်။

“သွားမယ် ကိုအောင် ... အစ်ကိုနဲ့ ထပ်တွေ့ကြသေးတာ
ဓမ္မိက္ခာ ... ကိုအောင် ဆေးရုံကဆင်းပြီးမှာ အစ်ကို လာ
တွေ့တော့မယ် ...”

အောင်စိုးမိုးက ခေါင်ညိုတံပြသည်။

“အစ်ကို့ကို ကိုအောင်တို့ ဥပမာလေးတစ်ခုတော့ ပြောခဲ့ချင်တယ်”

“ပြောပါ အစ်ကို့ကို ...”

“အစ်ကို့က မုဆိုး ... လူသတ်တရားခံအစစ်အမှန်က သားကောင်အရှိုင်း ... အဲဒီ မုဆိုးနဲ့ သားကောင်အရှိုင်းကြားမှာ အမျိုးသမီးက မုဆိုးဆုံ့ လေးနဲ့ ခြား ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့ ... အဲ ... မုဆိုး ဆိုပေမဲ့ သားကောင်ဖမ်းတဲ့နေရာမှာ လက်ဝါးနဲ့ သင်ကောင်ဖမ်းသလို ပမ်းလို့ရတာမှ မဟုတ်တာ။ သားကောင်ရှိင်းဆိုတာ ... လေးနဲ့ခြားနဲ့ ပစ်ဖမ်းမှ ရတာ ... အဲဒါပါပဲ ကိုအောင်၊ ကိုအောင်က ပါးနပ်သူ ပညာတတ် လူငယ်တစ်ယောက်ပါ ... အစ်ကို့ပြောတာ သဘောပေါက်မှာပဲနော် ...”

အောင်စိုးမိုးက ပက်လက်အနေအထားပုပင် ခေါင်းညိုတံသည်။

“အစ်ကို့ကို လိုအပ်နေတဲ့ ကွင်းလေးတွေဟာ အဲဒီ အမျိုးသမီးပဲ ... အဲဒီအမျိုးသမီးကို အစ်ကို့ တွေ့ခွင့် စကားပြောခွင့် ရရင် သံကြိုးအဆက်ကြိုး ဖြစ်သွားပြီ ... အစစ်အမှန် လူသတ်တရားခံကို အစ်ကို့ ဖော်ထုတ်ပြီး အမှုကို စွဲချက်တင်နိုင်ပြီ ပေါ့ကွာ ... အဲဒီ အမျိုးသမီးက တရားခံအစ်ကို့ သိနေမှာ

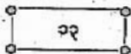

သေချာတယ် ... ဒီမယ် ကိုအောင် ... အခု လူသတ်တရားခံအစစ်ဟာ ပါးနပ်ရုံမကဘူး ... ရက်စက်ပုံလည်း ရတယ်။ ဦးလှိုင်ဘွားအဖမှာ ဘာမသိ ညာမသိနဲ့ ယောင်လည်လည် ဝင်ရောက်လာတဲ့ ကိုအောင်ကိုတောင် အသေ ကားနဲ့ တိုက်သတ်တာကိုပဲ ကြည့်ပေါ့ ... သိပ်ရက်စက်ခဲ့သူ ... အဲဒါတွေက ကိုအောင် စဉ်းစားနိုင်ဖို့ အစ်ကို့က ပြောတာပါ ...”

အောင်စိုးမိုး ... ဦးဆက်မင်း ပြောသမျှ ပြုံး၍ နားထောင်နေပေသည်။

“ကိုအောင် ကျန်းမာရေးအခြေအနေက နက်ဖြန်သန်ဘက်ဆေးရုံက ဆင်းရတော့မှာပါ ... ဆင်းရင် ရန်ကင်း။ တိုက်အမှတ်( )၊ အခန်းအမှတ် ( )ကို လာခဲ့ပါ ... အဲဒါ အစ်ကို့အိမ်ပဲ ... မိမိမှာ အစ်ကို့မရှိလည်း အစ်ကို့ဇနီး ရှိမှာပါ ... ကိုအောင် လာတယ်လို့သာ ပြောထားခဲ့ ... အစ်ကို့ ကိုအောင်ဆီ ချက်ချင်း လာခဲ့ပါမယ် ... ဒါပါပဲ ကိုအောင် ...”

မေမေ ဒေါ်မိမိချိုက နေ့ခင်းတွင် တရားတရား
အိပ်တတ်သည်။

မေမေ အိပ်ပျော်သည်နှင့် အောင်စိုးမိုးသည် သူ၏
မေမေ စီးနေကျ ဇီးယက်ကားကို ယူမောင်းထွက်လာသည်။

အောင်စိုးမိုး၏ ကားပြောလေးက ခက်ပိုင်း ဘာမျှ
သိပ်မပြင်ရသော်လည်း ဘော်ဒီနှင့် ခေါင်မိုး ပြန်ပြင်ဆေးမှတ်ရန်
ဘော်ဒီဆိုင်သို့ ပို့ထားသည်မှ။ မရသေး။

ချစ်ဇွာသော မြတ်ရည်မွန်တို့ အောင်စိုးမိုး တွေ့ချင်
လှပြီ။ ဦးဆက်မင်း ပြောပြချက်အရ မြတ်ရည်မွန်တွင် အခြေစိုက်
ကြောင်းတွေ ပြောပြချင်လှသည်။

မိမိ ဆေးရုံတက်နေစဉ်တွင် လာ၍ သတင်းမမေး
ကောင်းလားဟု အောင်စိုးမိုး စိတ်ကွက်မှုမရှိသည့်ပြင် တွေ့ချင်စိတ်
တတ်စမ်းတမ်း ဖြစ်နေသည်။

ပြီးခဲ့သော ... တနင်္ဂနွေနေ့က မိမိအား လမ်းခွဲရန်
အပြတ်ပြောခြင်း၊ ဘာကြောင့်ပြောမှန်း ယခုမှ ပို၍ သဘောပေါက်
လာသေးသည်။

မြတ်ရည်မွန်သည် အာဂသတ္တိဂမလေးဟုပင် ရင်ထဲ
က ချီးကျူးမိဦးမည်။ ဦးလှိုင်ဘွား လူယုတ်မာ အနိုင်ကျင့် ခော်
ကားသည်မျိုးကို တော်ရုံမိန်းကလေးသာဆိုပါက အားမတန် မာန်
လျှော့စိတ်ဖြင့် အခတ်ကားခံရမည်။ မြတ်ရည်မွန်ကျတော့ ပုလင်း
နှင့် ရိုက် ခုခံပြီး ဦးလှိုင်ဘွားထံမှ သေနတ်ကိုပင် အရယူပြီး ခော်
ကားမှုမှ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူမ၏ သတ္တိနှင့် စိတ်ဓာတ်လေး
က ပို၍ ဝီ၍ပင် ချစ်ရာကောင်းသည်။

မြတ်ရည်မွန်၏ ကျောင်းတက်ဖွယ်ကို အောင်
စိုးမိုး အလွတ်ကျက် သိထားသည်မို့ ယနေ့ ယခုအချိန် ဘယ်ကလပ်
တွင် တက်နေသည်ကို သိပြီး ကျောင်းသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။

သို့သော် မောရသည်။ ချစ်သော မြတ်ရည်မွန်နှင့်
တွေ့ရမှ မြတ်ရည်မွန်နှင့် ဘာသာတူ ကလပ်(စ်)တူ တွဲဖက် လေ့
ရှိသော မသိတာကိုတော့ တွေ့ရသည်။

“မရှာနဲ့ ကိုအောင်စိုးမိုး ... ဗွန် ကျောင်းမတက်တာ တနင်္လာနေ့က စပြီး အခုထိပဲ ... ဒါနဲ့ ကိုအောင်စိုးမိုး ကား အက်ဆီးဆင့်ဖြစ်လို့ ဆေးရုံတက်ရတယ်ဆို ...”

“နည်းနည်းပါးပါးလောက်ပါ ... အခု ကောင်းသွားပြီလေ၊ ဒါကြောင့် မမွန်ဆီ ပြေးလာတာ ... အခုတော့ မောကြော ဖြစ်သွားတာပေါ့ ... ဒါထက် မမွန် အဆောင်မှာပဲ ရှိမှာပေါ့ နော် မသိတာ ...”

“မရှိဘူး ထင်တယ် ... မိတ္ထီလာကို သွားတယ်လို့ ပြောသံ ကြားတယ် ... ဒါပေမဲ့ သိတာ တိတိကျကျ မသိဘူးနော်၊ ဗွန် ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တာလဲလို့ မေးမှ သူများက ဗွန် မိတ္ထီလာသွားတယ်လို့ ပြောတာ ...”

“ဟုတ်လား ... မိတ္ထီလာမှာတော့ သူ့အင်္ကျီ အန်တီဆွေ ရှိနေတာအမှန်ပဲ၊ ရတယ်လေ ... သေချာအောင် ကျွန်တော် မမွန်ရဲ့ တည်းခိုဆောင်ကို လိုက်သွားဦးမယ်”

အောင်စိုးမိုး မြတ်ရည်မွန်၏ တည်းခိုဆောင်သို့ လိုက်သွားသည်။ ကျောင်းတက်ခိုနံဖြစ်နေသောကြောင့် တည်းခို ဆောင်တွင် တည်းခိုသူ ကျောင်းသူတွေကိုလည်း မတွေ့ရပေ။

အလုပ် အမြဲလုပ်နေတတ်သော အိမ်ဖော်မလေး မိမိနှင့်သာ တွေ့ရပေတော့သည်။

မြတ်ရည်မွန်ရှိရာ တည်းခိုဆောင်သို့ အလာများ လွန်းသောကြောင့် အောင်စိုးမိုးနှင့် မိမိနဲ့ ကောင်းကောင်း မျက်မှန် တန်းပြီးသားဖြစ်သည်။

တွေ့ရသော မိမိနဲ့ကိုပင် အောင်စိုးမိုး မေးမြန်းရ တော့သည်။

“မမမွန် မရှိဘူး ... မိတ္ထီလာသွားပြီ အစ်ကို ...”

“ဘယ်နေ့ကသွားတာလဲ မိမိနဲ့ ...”

“မနေ့ညနေက ...”

“မမွန်မိတ္ထီလာသွားမှန်း မိမိနဲ့က ဘယ်လိုသိတာလဲကွယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အောင်စိုးမိုးက အိတ်ထဲတွင် စားပြီး သားအထုပ် ချောကလက်ထုပ်လေးကို ထုတ်ယူကာ မိမိနဲ့ကိုပေး လိုက်သည်။

မိမိနဲ့ဝမ်းသာစွာယူပြီး ချောကလက်ထုပ်ဖြေကာ အပြားလိုက် ကိုက်စားပြီး နှစ်ခြိုက်သွားပုံရသည်။

“မေမေကြီးက သူ့မြေးလေးကို ဒီလိုချောကလက်ကျွေးတာ မစိန် ခဏခဏတွေ့တယ် ... မိမိနဲ့စားချင်လိုက်တာ အရမ်း ပဲ ... ဒါပေမဲ့ ဒီချောကလက်က သိပ်ဈေးကြီးတယ်လို့ မေမေကြီး(ဒေါ်သူဇာ)က ပြောတာ ကြားဖူးတယ် ...”

“စား ... စား ... မိမိနဲ့ ... နောက်တစ်ခါအစ်ကိုလာရင်

မိမိန့်ကို ထင်ယူလာဝေဦးမယ် ... ကံ ... အစ်ကိုအေးတာကို ပြောဦးလေ ... မေ့နံ မိတ္တီလာကိုသွားတယ်လို့ မိမိန့်က ဘယ်လိုသိတာလဲဆိုတာ ...

"ဒါလား ... မသွားခင် မမေ့နံက အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး မေမေကြီးကိုပြောတယ်လေ ... မိတ္တီလာမှာ မမေ့နံရဲ့ အဒေါ်ဟာ သူတို့ဆရာဝန်က မိတ္တီလာမှာ သွားနေရမယ်ဆိုလို့ သွားနေတယ် ... သူ့အဒေါ် မိတ္တီလာသွားနေတာ ရက်အကန့်မရှိနေချာမို့ မမေ့နံက ကျောင်းတက်ဖို့ ဒီတည်းခိုဆောင်မှာလာနေတာတဲ့ အခုမိတ္တီလာက အဒေါ်ကလာခဲ့ပါလို့ အကြောင်းကြားလို့ မမေ့နံ မိတ္တီလာကို လိုက်သွားမှာတဲ့ ..."

"ဒါဆို ... မမေ့နံက သူ့ပစ္စည်းတွေအားလုံးယူပြီးသွားတာလား မိမိန့် ..."

"ဟင့်အင်း မယူဘူး ... တည်းခိုဆောင်ကလည်း အပြီးနုတ်ထွက်သွားတာမဟုတ်ဘူး ... လိုတာလေးတွေ ဆွဲဆိတ်ထဲ ထည့်ပြီးသွားတာ ..."

"နင့်မမေ့နံထွက်သွားတော့ သူ့မှာ အဖော်ပါသေးလား ... သူတစ်ယောက်တည်းသွားတာလား မိမိန့် ..."

"အဖော်ပါတယ် ... အဲဒီအဖော်က အဆောင်ရုံမြိုင်တက်

မှာဆောင့်နေတာ ..."

"ဟုတ်လား ... မမေ့နံမှာ အဖော်ပါမှန်းရော အဲဒီအဖော်က မြိုင်မှာဆောင့်နေတာရော မိမိန့်က ဘယ်လိုသိတာလဲ"

"အဲဒီလူကြီးက မမေ့နံဆီကို တယ်လီဖုန်းလည်းဆက်ဖူးတယ် ... ဒီအဆောင်ကိုလာပြီး ဟောဟိုသော်ကပင်ကြီးအောက်က နံရိုင်းတန်းလျားမှာလည်း မမေ့နံနဲ့တိုင်စကားပြောဖူးတယ် ... စကားပြောရင်း မမေ့နံနဲ့တကာကို မိမိန့်လှမ်းမြင်တယ် ... ဒါကြောင့် အဲဒီလူကြီးကို မိမိန့်မှတ်မိနေတာ အစ်ကို ..."

ပြောရင်း နားထောင်ရင်း အောင်စိုးမိုးသည် ရဲအရာရှိ ဦးဆက်မင်းပြောခဲ့သောစကားကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။

"အစ်ကိုတို့လိုနေတဲ့ သံကွင်းလေးက အဲဒီအမျိုးသမီးပဲ ... အဲဒီအမျိုးသမီးကိုတွေ့ရင် သံကွင်းလေးတွေကို ဆက်နိုင်သံကြိုကြီးပြီပေါ့ ... ကိုအောင် ဘာလိုလဲဆိုတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဦးလှိုင်ဘွားကိုသတ်တဲ့ လူသတ်တရားခံ အစစ်ကိုသိနေမှာသေချာလို့ပဲ ..."

ယခု မိမိန့်ပြောသော အဲဒီလူကြီးကို သူပင် လူသတ်တရားခံအစစ်ဖြစ်နေလေသလား။ မမေ့နံထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ဖူးသည်ဟုလည်းပြောသည်။

အကယ်၍ တနင်္ဂနွေနေ့မတိုင်မီက ထိုလူက မမွန်
လဲ ဖုန်းဆက်သည်ဆိုပါက ရသ့တဲမူကိစ္စကို တစ်မျိုးတွေ့နိုင်သည်။
တနင်္ဂနွေနေ့ နောက်ပိုင်းကျမှ ထိုလူက မမွန်လဲ ဖုန်းဆက်သည်ဆို
ပါလျှင် သို့မဟုတ် ဦးလှိုင်ဘွား အသတ်ခံရပြီးမှ ဖုန်းဆက်သည်ဆိုပါ
လျှင် ထိုလူသည် ဦးလှိုင်ဘွားလူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်သည့်ဖြစ်နိုင်
သည်။

“အဲဒီလူကြီးက မမွန်ဆီကို ဘယ်နေ့က ဖုန်းဆက်တယ်ဆို
တာကိုရော မိမိနဲ့ ပြောနိုင်မလား ... မှတ်မိသလား”

“မှတ်မိတာပဲ ... ဒီအဆောင်မှာ လာသမျှဖုန်းကို မိမိနဲ့က
ပဲ ကိုင်ရတာပဲဟာ ... မေမေကြီးက တယ်လီဖုန်းပြောခ
ဘယ်လောက်ရတယ်ဆိုတာ စာရင်းနဲ့သေချာပိုက်ဆံအပ်
ရတော့ ... မိမိနဲ့က ဖုန်းလာသမျှရော ... ဒီကပြောသမျှ
ရော မှတ်စုစာအုပ်နဲ့ သေချာမှတ်ပြီး မေမေကြီးကို ငွေရော
စာရင်းရောပြရတာ ...”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... မိမိနဲ့က မှတ်စုစာအုပ်မှာလည်း ရေးနိုင်
တယ် ... ဖုန်းပြောခငွေတွေလည်း တွက်တတ်ဖယ်ဆို
တော့ စာလည်းရေးတတ်တယ် ... သင်္ချာလည်း တွက်တတ်
တာပဲ”

“မိမိနဲ့ ရွာမှာလေးတန်းအောင်ခဲ့တယ်အစ်ကို ... မိမိနဲ့တို့

ရွာမှာ မူလတန်းကျောင်းပဲရှိတော့ လေးတန်းအောင်ပြီး
ပြို့ကျောင်းမှာ ငါးတန်းဆက်တက်ရမှာ မိမိနဲ့တို့က ရွဲတယ်၊
ပြို့ကျောင်းသွားပြီး ဆက်မနေနိုင်ဘူး ... ဒါကြောင့် ဒီမေမေ
ကြီးအိမ်မှာ လခနှုတ်လုပ်ပြီး ရတဲ့လခကို ရွာကအမေဆီ
ပို့ပေးနေတာ ...”

မိမိနဲ့၏ဘဝမှာ ငြိမ့်ကျရင်မှာစရာလေးပင်။ နောက်
မှ မိမိနဲ့ကို ဘောက်ဆူးကောင်းကောင်းပေးမည်ဟူသော စေတနာ
သက်ရောက်မိပေသည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုကို ပြောပြပါလား ... အဲဒီလူကြီးဆိုသူက မမွန်
ဆီ ဘယ်နေ့က ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတာ ...”

“ဒါဆို အစ်ကိုမေမေစောင့် ... မိမိနဲ့ရဲ့မှတ်စုအုပ်အုပ်လေး
သွားယူမယ် ... အဲဒီအုပ်အုပ်မှာ မှတ်ထားတာရှိတယ်”
ချက်ချင်း မိမိနဲ့ပြန်ရောက်လာပြီး မှတ်စုစာအုပ်

စာချက်နှာကိုပြသည်။

“ဟေ့ဒီမှာ အစ်ကို ... တနင်္ဂနွေနေ့က မမမွန်ဆီကို ကိုမိနဲ့
ဝင်းမောင်ဆိုသူကဆက် ... မမွန်က နားထောင်ပြီး ငွေငါး
ကျပ်ပေး ... လို့ရေးထားတာ ...”

“မိနဲ့ဝင်းမောင် ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... သဲလဲလူက ဖုန်းဆက်ဆက်ခြင်း မမမွန်နဲ့

ပြောချင်တယ်ဆိုလို့ မိမိနိက မမေ့နိဆီဆက်နေကျ အခါကို အောင်စိုးမိုးလား မမေ့နိကို ဘယ်သူကဆက်တယ်လို့ ပြန် ပြောရမလဲလို့ ပြန်မေးတော့ မိမိဝင်းမောင်ဆက်တာလို့ ပြောလိုက်ပါတဲ့ ... အဲဒါကို မိမိနိရှေးမှတ်ထားတာ "ဟုတ်ပြီ ... မိမိနိတော်တယ် ... အဲဒီမိမိဝင်းမောင်က မမေ့နိနဲ့ ဘာတွေပြောကြတယ်ဆိုတာရော ... "

"ဒါတော့ ဘယ်မှာ မိမိနိသိနိုင်မလဲအခါကို ... မမေ့နိ ဇွန်းကိုင်တော့ ဟိုဘယ်လူပြောတာ မိမိနိဘယ်ကြားတော့မလဲ၊ ဒီဘက်က မမေ့နိပြောတာကိုပဲ ကြားတော့တာပေါ့ ... "

"အဲဒါဟုတ်သားပဲ ... ဒါဆို ဒီဘက်က မမေ့နိပြောတာတွေပဲ ပြောပြလေ ... "

မိမိနိသည် တအောင်စိုးမိုးစားပြီမှ ပြောနိုင်ပေသည်။

မမေ့နိကစပြီး ...

"ရှင် ဘယ်သူလဲတဲ့ ... "

(ဟိုဘက်မှ ပြောသံမသိ)

"ဘာဆိုလဲ ဒီကိစ္စက ကိုယ့်ကိုယ်စောင့်တောင်မသိရင် ပိုကောင်းသေးတယ်တဲ့ ... "

အောင်စိုးမိုး မိမိပြန်ပြောသည်ကို နားထောင်ရင်း မမေ့နိက "ရှင်ဘယ်သူလဲ"ဟု မေးခြင်းသည်ပင်လျှင် တစ်ဘက်မှ

ဇွန်းပြောသူကို ရှေးမဆွက မရင်းနှီးမသိကျွမ်း မခင်မင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

ရင်းမြိုင် ဒီကိစ္စ ကိုယ်နတ်တောင်မသိရင် ပိုကောင်းသေးဆို့သောစကားကလည်း ဦးလှိုင်ဘွားကိစ္စကို ရည်ညွှန်းကြောင်း အများကြီးမြင်နိုင်ပေသည်။

"ကိုအောင်က ဘာလို့မလှယ်ရမှာလဲတဲ့ ... "

"ဟင် ... သူတို့ပြောတဲ့ထဲမှာ မမေ့နိက အစ်ကို့နာမည်ကို ထည့်သတဲ့လား မိမိနိ ... "

"ဟုတ်တယ်အစ်ကို ... အခုပြောသမျှဟာ မမေ့နိပြောသမျှ မိမိနိကြားတာကို ပြောနေတာပဲဟာ ... "

အောင်စိုးမိုးက မိမိနိကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး 'မမေ့နိဘာ ဆက်ပြောသည်ကို ဆက်ပြောရန် မိမိနိကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်သည်။

"ရှင်နဲ့တွေ့ရမယ်ဟုတ်လား ... ရှင် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိသနဲ့ ... "

"မိမိဝင်းမောင် ... ဟုတ်လား ... အဲဒီနာမည်မျိုး ကျွန်မစိတ်ဆွဲထဲမှာ မရှိတာတဲ့ ... "

"အဲဒါလောက်ပဲ မိမိနိကြားတယ်အစ်ကို ... စကားပြောရင်း မမေ့နိ ... မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးနဲ့ ... အို ... အို ... လို့ စကောစကလွတ်တယ် ... နောက်တစ်နေ့ညနေမှာ မော်တော်

ဆိုက်ကယ်နဲ့ အင်္ကျီပြာဘောင်းဘီပြာဝတ်ထားတဲ့လူရောက်လာတယ် ... အဲဒီလူက မိမိနဲ့ကပ် မြက်ရည်မွန်ကိုပဲ ခေါ်ပေးပါတဲ့ ... မိမိနဲ့ကပ် ပြန်ပြောလိုက်တယ် ... မမမွန် အခုအဆောင်မှာမရှိဘူး ... ဆေးရုံသွားတယ်လို့လေ ...

“ဟင် ... မမမွန်ဆေးရုံသွားတယ် ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီနေ့က မမညမ္မာအေး ကျောင်းကပြန်လာတာနဲ့ မမမွန်နဲ့မမညမ္မာအေး စကားပြောကြပြီး ဆေးရုံကို သွားကြည့်မယ်လို့ပြောသံ မိမိနဲ့ကြားတာ ...”

“အင်း ... အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး မိမိနဲ့ ... မမမွန်ဆေးရုံက ပြန်လာတော့ ခုနု မော်တော်ဆိုက်ကယ်အင်္ကျီပြာလူနဲ့ တွေ့ကြသေးလား ...”

“တွေ့တာပေါ့ အစ်ကို ... အဲဒီလူက မမမွန် ပြန်မလာမချင်း ထိုင်စောင့်နေတဲ့သူပဲဟာ ...”

“သူတို့ ဘာတွေပြောကြသေးလဲ ...”

“သူတို့ပြောတာတော့ မိမိနဲ့မကြားတော့ဘူးအစ်ကို ... မိမိနဲ့က ပန်းပင်တွေရေလောင်းနေရတာ ... သူတို့က သော်ကပင်ကြီးဆိုသွားပြီး ပြောကြတာ ...”

သူတို့ သော်ကပင်ကြီးဆိုသွားခင် နှစ်ယောက် တွေ့တွေ့ချင်းပြောတဲ့စကားကိုကော မိမိနဲ့ကြားသေးလားဟင်။

“ကြားသားပဲ ... အဲဒီလူက မမမွန်ကို သူ ဒီနေ့ညနေလာပါမယ်လို့ပြောထားသားနဲ့ မမမွန်ဆေးရုံထွက်သွားတာကို အပြစ်တင်စကားပြောတယ် ... အဲဒီတော့ မမမွန်က ဟုတ်တယ် ဆေးရုံကိုသွားကြည့်ဖို့ အရေးကြီးတာနဲ့ ရှင်လာမယ်လို့ပြောတာကို မပုသွားတယ်လို့ ပြန်ပြောတယ် ... ပြီးသော်ကပင်ကြီးဆိုသွားကြတယ် ... မိမိနဲ့က သော်ကပင်ကပ်မှာ အပင်တွေရေလောင်းပြီးသားဆိုတော့ အဲဒီနေရာကို မသွားတော့ဘူး ... ရေမလောင်းရသေးတဲ့အပင်တွေဆို သွားပြီးလောင်းနေလိုက်တယ် ...”

မိမိနဲ့ စကားဆုံးသွားပြီ။

မည်သို့ဖြစ်စေ မမမွန်က မိမိကို ဆေးရုံလာကြည့်သေးမှန်း သိရသောကြောင့် အောင်စိုးမိုး သိပ်ကျေနပ်သွားသည်။ ထိုနေ့ ထိုအချိန်က မိမိ၏အသိုင်းအဝိုင်းတွေရှိနေ၍ သူ့ကိုယ်သူ သိမ်ငယ်နေသူ မမွန်သည် အဝေးမှကြည့်ပြီး ပြန်သွားခြင်းဖြစ်ရှာပေမည်။

မိမိနဲ့ကို တစ်ရာတန်တစ်ရွက် အောင်စိုးမိုးက မုန့်မိုးပေးလိုက်သည်။ မိမိနဲ့က ဝမ်းသာအယ်လဲငွေတစ်ရာတန်ကိုယူပါ၏။

မိမိနဲ့ကို အောင်စိုးမိုးနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါ၏။

“မိန့်ငင်းရမောင် မိန့်ဝင်းပောင် ...”

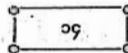

ဟု ရေရှည်ရင်း မိမိနိထမ္မ သိရှိသမျှ ဦးဆက်ခင်းကို သွားပြောပြလျှင် ဦးဆက်ခင်းတွင် သံကြွယ်ကြီးရပြီး ဦးလှိုင်သွား အသတ်ခံရမှုတွင် ကွင်းဆက်တွေမိလေမည်လားတော့ မပြော တတ်။

BURMESE CLASSIC .com

“ကျွန်မတို့ တကယ်ပဲ မိတ္ထီလာကိုသွားကြမှာလား ကိုစိန် ဝင်းမောင် ...”

စိန်ဝင်းမောင်က ခေါင်းခါပြသည်။

“ဘယ်သွားလို့ဖြစ်မလဲ ... အောင်စိုးမိုးက မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ အန်တီတွေ မိတ္ထီလာမှာရှိနေမှန်းသိနေတာ ... သူမိတ္ထီလာ ကိုပဲ လိုက်သွားမှာပေါ့ ...”

“တို့အောင်က တကယ်ပဲ မိတ္ထီလာမှာ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ပို့မလားရှင် ... ကျွန်မကို စိတ်နာနေမလှပဲဟာ ...”

“သူ့ကို မမြတ်ရည်မွန်က အပြတ်ပြောပြီးပြီဆို ...”

“ဒါတော့ ဒါပေမဲ့ရှင် ... ဒါပေမဲ့ ကိုအောင်က ကျွန်မကို သိပ်

အဖွဲ့အလမ်းကြီးများက မဟုတ်လား ...
“ဟုတ်တယ် ... ဒီချာတီလ်လာ ... ဆေးရုံကဆင်းတာနဲ့
မမြတ်ရည်မွန်နဲ့ဘော်ဒါဆောင်ကို တန်းသွားမှာပဲ ...”

စိန်ဝင်းမောင်သည် ကြာသပတေး ညနေတွင်
အောင်စိုးမိုး ဆေးရုံကဆင်းမည်မှန်း ဝှံ့စိမ်းသိရှိပြီးသားဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် စိန်ဝင်းမောင်က အောင်စိုးမိုးဆေးရုံက
မဆင်းမီ မြတ်ရည်မွန်ထံ ပြေးလာခဲ့သည်။ အောင်စိုးမိုးနှင့် မြတ်ရည်
မွန်ကိုတွေ့ဝေး၍ မမြတ်ဟု စိန်ဝင်းမောင် မှတ်လှသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မြတ်ရည်မွန် အောင်စိုးမိုးနှင့်
အတွေ့မခံနှင့် အောင်စိုးမိုးက မြတ်ရည်မွန်ကိုတွေ့ပြီးသည်နှင့် မြတ်
ရည်မွန်ကို ခုက္ခရောက်အောင်လုပ်လိမ့်မည်ဟု အကြောင်းအမျိုးမျိုး
ပြကာ နားသွင်းထားသည်။

မြတ်ရည်မွန်ကဲ့လို့တိုင် စိတ်ထဲတွင် စိန်ဝင်းမောင်
ပြောပြချက်များမှာ မှန်နိုင်လောက်သည်ဟု လက်ခံမိသလိုလိုရှိ
သည်။ ဦးလိုင်ဘွားအသတ်ခံရပြီးနောက် ချစ်သောတို့အောင်နှင့် ဒိမ်
မတွေ့သင့်တော့ပြီဟုလည်း ခံယူထားမိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စိန်ဝင်းမောင် သင်ပေးသည့်
အတိုင်း အဆောင်ပိုစီရင် ဒေါ်သူဇာထံ၌ မိမိ မိတ္တီလာကို စောသွား
မည်ဟု ခွင့်ပန်ပြီး စိန်ဝင်းမောင်အစီအစဉ်အတိုင်း စိန်ဝင်းမောင်ခေါ်

ရသို့ လိုက်ခါလာသည်။

“ကိုအောင်တော့ မိတ္တီလာကိုလိုက်သွားပြီ ... မိတ္တီလာကို
လည်း ကျွန်မရောက်မလာမှန်း အနိတိဆွေဆီက သိလိုက်
တာနဲ့ ကျွန်မအတွက် ကိုအောင် အရမ်းစိတ်ပူရှာတော့မှာ
ပဲချော် ...”

စိန်ဝင်းမောင် ဘာမျှပြန်မပြော။ မြတ်ရည်မွန်က
အောင်စိုးမိုးအပေါ် ကရုဏာထားသည့်စကားမျိုးတွေ ပြောသည်ကို
စိန်ဝင်းမောင်မကြားချင်။

“ဒါဆို အခု ကျွန်မတို့ ဘယ်သွားမလဲ ကိုစိန်ဝင်းမောင်”

“တို့ လောလောဆယ် စိတ်ကူးကတော့ အစားအသောက်
ပါရောင်းတဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ မမြတ်ရည်မွန် ခဏ
ရက်ပိုင်းလောက် ခိုအောင်းနေသင့်တာပဲ ...”

“ဘဝဖြစ်လို့ ...”

“အောင်စိုးမိုးက ဆေးရုံကဆင်းတာနဲ့ ... အမျိုးသမီးဘော်ဒါ
ဆောင်ကိုသွားမှာပဲ ... ဘော်ဒါဆောင်က မရည်မြတ်မွန်
မိတ္တီလာတို့သွားကြောင်း ပြောပြမှာပဲ ... ဒါဆို ဒီကောင်
မိတ္တီလာကိုလိုက်ရလည်း လိုက်သွားမယ် ... ဒါမှမဟုတ်
မမြတ်ရည်မွန် ဒီကိုပြန်လာလောက်တဲ့ရက်ကို ချိန်ငှက်ပြီး
ဒီဘော်ဒါဆောင်ကို နောက်ထပ် လာရှာမယ် ... လာမေး

www.burmeseclassic.com

မယ် ... ဒါမှမဟုတ် ပြန်ရောက်ပြီလားလို့ ဖုန်းဆက်မေးရင်း စောင့်နေမယ် ... အဲဒီလို သူ့ ခဏခဏတော့ အဲဆောင်ကို လာမေး ဖုန်းဆက်မေးတိုင်း မြတ်ရည်မွန်နဲ့ မြန်မရာကံလာ တူးဆိုတာ သူ့သိသွားပြီးတာနဲ့ မမြတ်ရည်မွန်ဟာ အဝေး တစ်နေရာရာကကွဲသွားပြီလို့ သူ ယူဆတော့မည် ... ဆက်ပြီး မမြတ်ရည်မွန်ကို တွေ့ဆုံဖို့ သူ့စိတ်လျှော့မယ် ... အဲဒီအချိန် မျိုးရောက်မှ မမြတ်ရည်မွန်က ဘော်ခဲဆောင်ကိုပြန်သွား သင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတွက်ကိန်းချစ်တာပဲ ... ”

မြတ်ရည်မွန် ဘာပြန်ပြောပြီး ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပျန်း မသိတော့ပြီ။ လက်ရှိအခြေအနေတွင် မြတ်ရည်မွန်အဖို့ စိန်ဝင်း မောင်တစ်ယောက်သာ အားကိုးဖို့နေသည်။

စိန်ဝင်းမောင်က မြေနီကုန်းတစ်နေရာရှိ ‘အေးရိပ် ငြိမ်’မြို့ကြီးဝန်းကျယ်နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးရှေ့တွင် အငှားကားတို့ရပ် စေသည်။

‘အေးရိပ်ငြိမ်’ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည်။

မြေနီကုန်း၏ ချောင်ကျသောတစ်နေရာတွင် ဖွင့် ထားသည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးတည်းခိုဆောင်မှာ အပေါ်ထပ်တွင်ထားရှိပြီး အမျိုးသားတည်းခိုဆောင်တို့ အောက် ထပ်ခန်းထားရှိသည်။ မိန်းမနှင့်ယောက်ျား နှစ်ယောက်ခန်းမထား

ရှိပေ။ ဇိုမရုံတွဲအခန်းထားလျှင် သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေရအဖွဲ့နှင့် ပြဿနာတက်တတ်သောကြောင့် မထားရှိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

စိုးသားစွာ တည်းခိုခန်းနှင့် အစားသောက်တဲ့ဖွင့် ထားသော အေးရိပ်ငြိမ်ဖြစ်ပါ၏။ မြို့ကျယ်ကြီးထဲမှာပင် ရောင်စုံထီး များ အုပ်ခိုပြီး စားပွဲတွေချပေးထားသည်။ ပြင်ပစားသောက်လိုသူ များ ဖြစ်ထွင်လာရောက်စားသောက်နိုင်သည်။

“အေးရိပ်ငြိမ်”၏ကောင်တာတွင် ထိုင်ခိုက်နေသော ထောင်တာစာရေထံတွင် တည်းခိုမည့်သူမြတ်ရည်မွန်၏ အမျိုးသား မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားပြရသည်။ သုံးရက်စာ တည်းခိုအခန်းခ ငွေ ကြိုတင်သွင်းရသည်။ သုံးရက်မပြည့်မီ ပြန်လိုပါက ဟိုငွေကိုပြန်အမ်း သည်။ ဆက်လက်တည်းခိုလိုလျှင် နောက်သုံးရက်စာ တည်းခိုခန်း ခ ထပ်ခဲပေးရသည်။

“အပေါ်ထပ်အခန်းအမှတ်(၄)ရတယ်ခင်ဗျ ... ထောင့်ဆုံး ဘေးခန်းခို ပြတင်းပေါက်တွေပါရှိပြီး လေကောင်းလေသန့် ရပါတယ် ... ”

(၃)ရက်စာကျသင့်ငွေကို မြတ်ရည်မွန်က ထုတ်ပေး ရာ အခန်း(၄)၏ဘော့ကို စာရေးက ပြန်ပေးသည်။

“အစားအသောက်ကိစ္စကရာ အောက်မှာဆင်းစားမ ... ကိုထုံးအခန်းမှာပဲစားမယ်ဆိုလည်း အခန်းစားပွဲပေါ်မှာ စား

သောက်ဖွယ် မင်းနူးကတပ်ပြားတိုကြည့်ပြီး အခန်းဖုန်းနဲ့
 မှာယူလို့ရပါတယ် ... အခန်းဖုန်းက မြင်ပဆက်သွယ်လို့မရ
 ပါဘူး ... မြင်ပဆက်သွယ်ခွင့်ရင် မန်နေဂျာဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး
 မြင်ပဖုန်းနဲ့ပတ်သေ့ရင် မန်နေဂျာက ဖုန်းနဲ့ပတ်မှတ်သားဦး
 ထပ်ဆင့်ဆက်သွယ်ပေးပါတယ် ... စားသောက်ဖွယ်ရာမှာ
 ရင်လည်း စားပွဲထိုးထဲ လာလို့ပေးပါတယ် ... စားပွဲထိုးကို
 သောက်ဆူးပေးတာကတော့ ကိုယ့်စေတနာအလျောက်ပဲ။
 သောက်ဆူးပေးလည်းရတယ် ...

သို့ဖြင့်ပင် မြတ်ရည်မွန်မှာ 'အေအိုင်ဇီဒ်' အပေါ်ထပ်
 အခန်း(၄)တွင် ခေတ္တစိုဆောင်းရန် နေရာရွှေ့သွားသည်။

"ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကဆရာ ဒီအေအိုင်ဇီဒ်မှာ မတည်းတူးလား
 ဟင် ..."

"ဒီလောက်တည်းခိုခန်းခရေးကြီးတဲ့ တည်းခိုခန်းမျိုးမှာ တို့
 မတည်းခိုနိုင်ပါဘူးဗျာ ... ရန်ကုန်ထဲမှာ တခြား တို့တည်းခို
 တဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ခရစ်တို့ အများကြီးရှိတာပဲ။ တို့က
 ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ ခရစ်မှာပဲ ညအိပ်လိုက်တယ် ... တည်း
 ခိုခ တစ်ပြားမှမကုန်တဲ့အပြင် ဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန် အလ
 ကားစားရသေးတယ်လေ ... ကဲ ... ဒါဆိုပြီးပြီ ... တို့သွား
 တော့မယ် ... မမြတ်ရည်မွန်ကို တို့ အမြဲမြတ် လာဆက်

သွယ်နေမှာပါ ... "

မြတ်ရည်မွန်က ဘယ်တော့မဆို ဟာသနော့၍ပြော
 တတ်သော စိန်ဝင်းမောင်ကကားကို ပြီးမိသည်။

"ငြော့ရှေးမယ် ... တကယ်"

"အဟုတ်ပြောတာ ... မမြတ်ရည်မွန်တို့ဘဝက လမ်းပေါ်
 မှာပဲ တစ်နေ့တုန်းပြီး ညဆိုရင် ရောက်ရာနီးရာဘုန်းကြီး
 ကျောင်းမှာ ခွင့်ပန့်ပြီး အိပ်လိုက်တာပဲ ..."

"ဟုတ်မယ်အားကြီးကြီး ... လမ်းပေါ်မှာနေပြီး ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းမှာ ညအိပ်တဲ့လူက အဖိုးတန်မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊
 အဖိုးတန်ကင်မရာနဲ့ ဝတ်စားထားတာလည်း အကောင်း
 စား အဖိုးတန်တွေ ..."

မြတ်ရည်မွန်က သူ့ကို အထင်ကြီးစွာပြုံးရယ်ပြီး ပြော
 နေသည်ကို စိန်ဝင်းမောင်က ခြေကြည့်နေမိသည်။ မြတ်ရည်မွန်က
 သူ့အပေါ် အထင်ကြီးစကားများပြောနေသလိုလည်း ရင်ထဲတွင်
 တော့နှစ်နှစ်မျိုး ခံစားရပေသည်။ ပြီးမှ စိန်ဝင်းမောင်က တစ်လုံး
 ခွင်း ဆက်ပြောလိုက်သည်။

"အင်းပေါ့လေ ... လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ ... တစ်ခါသော
 အခါကတော့ တို့လည်း အောင်စိုးမိုးလိုပဲ ဆေးတက္ကသိုလ်
 ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သေးတာပေါ့ ..."

“တကယ် ...”
 “အမှန်ပေါ့ဗျာ ... တို့အသက်နှစ်ဆမရှိသုံးနှစ်က ရန်ကုန်
 ဆေးတက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ ဖိုင်နယ်ပတ်ဝမ်းအင်္ဂလိပ်တက်ခဲ့တယ်။
 တို့ဘာ လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ ဆက်တက်ခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို
 လုပ်သက်အတော်အသင့်ခုတဲ့ ဆရာဝန်ဖြစ်နေလောက်ပြီ။
 ဒါပေမဲ့ ဗိုင်းနယ်ပတ်ဝမ်းစာမေးပွဲကိုတောင် မဖြေမြစ်ခဲ့ပါ
 ဘူး။ တို့က သိပ်အကျွန်ဆိုးခဲ့တယ်။ ဓမ္မတို့ ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့
 ရှာတဲ့ဘက်ကိုရောက်သွားတာကိုး ...”

“ဘယ်လို သိပ်ဆိုးခဲ့တာလဲ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”
 စိန်ဝင်းမောင်က ဝတ်ထားသောနာရီကို ငုံ့ကြည့်
 လိုက်သည်။

“ဟော ... ခြောက်နာရီတောင်ဆိုးနေပြီ ... တို့သွားမယ်
 အောင်စိုးဆိုးဆိုတဲ့ကောင် ဘာတွေဆက်လုပ်နေတယ်ဆို
 တာ ဈာန်ကင်လိုက်ဦးမှ ... ဒီချာတိတ်ကသိပ်မလွယ်ဘူး”
 ငြောငြောဆိုဆို စိန်ဝင်းမောင် လှည့်ထွက်သွား

သည်။
 “ဒီမယ် ... ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”
 မြတ်ရည်မွန်ခေါ်သံကြောင့် အတန်ငယ် အဝေး
 ရောက်သွားသည့် စိန်ဝင်းမောင်ကရပ်ပြီး မြတ်ရည်မွန်ကို မြန်လှည့်

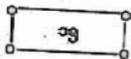
ကြည့်သည်။

“ကိုအောင်ဟာ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါနော်။
 နှိုးနှိုးသာသား ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပါ။ ကိုအောင်
 ကို တီဒိုက်နစ်နာသွားအောင် မလုပ်ပါနဲ့လို့ ရှင်ကို ကျွန်မ
 တောင်းပန်ပါတယ် ...”

စိန်ဝင်းမောင် ပန်းတွန်ပြသည်။ ပြီး ဘာမှ မြန်
 မပြောဘဲ ချာခနဲဖြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

မြတ်ရည်မွန်လည်း သူမရရှိထားသောအခန်းဆီသို့
 တက်လာခဲ့သည်။

“အိမ်ဖော်မလေးမိမိနဲ့ ပြောပြချက်တွေအရ ... ဦးလှိုင်
 သွားကိုသတ်သွားတဲ့တရားခံခံစားရပြီး ညွှန်ပြနေတယ်
 မဟုတ်လား အစ်ကို့ဆက်မင်း ...”
 “ကိုအောင်ဆိုလိုတာက စိန်ဝင်းမောင်ဟာ ဦးလှိုင်သွားကို
 သေစုတ်ခဲ့တော့ပစ်သွားတဲ့ လူသတ်တရားခံလို့ ဆိုလိုတာ
 လား ...”
 “အဲဒါပဲပေါ့အစ်ကို့ ... ဘာလဲ ... အစ်ကို့ဆက်မင်းက ဦးလှိုင်
 သွားကိုသတ်သွားတာ စိန်ဝင်းမောင် မဟုတ်ဘူးလို့ပြောချင်
 လို့လား ...”
 မိတ်အားထက်သန်စွာပြောနေသော အောင်မိုးမိုး

ကို ရဲအရာရှိ ဦးဆက်မင်းက အေးဆေးစွာ ပြန်ရှင်းပြသည်။
 “စိန်ဝင်းမောင်ဟာ လူသတ်တရားခံဖြစ်နိုင်တယ် ... မဖြစ်
 နိုင်ဘူးဆိုတာ အစ်ကို့ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဘယ်မှာဆုံးဖြတ်
 နိုင်မှာလဲ ကိုအောင် ...”
 “ဟာဗျာ ...”
 “အစ်ကို့တို့ရဲ့တွေမှာ ထင်တယ်ဆိုရုံလေးနဲ့ လူတစ်ယောက်
 ကို မပမ်းနှိုင်းဘူး ... စွဲချက်မတင်နိုင်ဘူးကိုအောင် ...
 တော်တော် လူကောင်းတစ်ယောက်ကို စိတ်အထင်မှား
 ပြီး ဖမ်းမိရင် ... လူဆိုးဆယ်ယောက်လွတ်သွားတာထက်
 ဒီပြီး အစ်ကို့တို့သိက္ခာထိခိုက်တယ် ... အခုကိစ္စမှာလည်း
 စိန်ဝင်းမောင် လူသတ်တရားခံဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေ
 တွေ အထောက်အထားတွေ လိုနေသေးတယ် ...”
 “မဟုတ်သေးပါဘူး အစ်ကို့ဆက်မင်းရာ ... ဆင်တစ်ကောင်
 လုံး မိနေမှ ... ဆင်မြေရာဘယ်မှာလဲလို့ ပြန်ကောက်နေ
 သလိုဖြစ်မနေဘူးလားဗျာ ...”
 “ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံးမိပါတယ်ဆိုတဲ့ အထောက်အထား
 ကိုအောင်ဘယ်လိုပြမလဲ ...”
 “မိမိနဲ့ပြောတဲ့စကားတွေပဲပေါ့ ... စိန်ဝင်းမောင်က မြတ်
 ရည်မှန်မှုရှိပြောတဲ့စကားတွေ မိမိနဲ့ကကြားပြီး ပြန်ပြောတာ

ပဲဟာ ...
 “ဒီမယ်ကိုအောင် မြတ်ရည်မွန်အပေါ်မှာ ကိုအောင်က သံယောဇဉ်ရှိနေတယ် ... ဒီတော့ ဦးလှိုင်ဘွားအသတ်ခံရမှုမှာ မြတ်ရည်မွန် လုံးဝလွတ်စေချင်နေတယ် ... ဒါကြောင့် လူ့သတ်တရားခံအဖြစ် စိန်ဝင်းမောင်ကို ဖမ်းလိုက်ရင် ... မြတ်ရည်မွန်လွတ်သွားမှာပဲဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ကိုယ်လိုတာကို ဇွတ်ဆွဲပြောနေရာရောက်မနေဘူးလားဘွား ...
 “ခက်ပါလားအစ်ကို ... ကျွန်တော် မမွန်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ မငြင်းပါဘူး ... မှန်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လိုရာကို ဇွတ်ဆွဲပြောလောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော် မတုံးသေးပါဘူး အစ်ကို ... အခုကိစ္စမှာ ဦးလှိုင်ဘွားကို စိန်ဝင်းမောင်သတ်မှန်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတယ် ...
 ဦးဆက်မင်း ပြီးလိုက်ပါ၏။
 “တရားရုံးတော်မှာ စိတ်ကသိနေလို့ ကိုယ်စောင့်နတ်တပြောလို့ အကြားအမြင်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က ဗေဒင်တပ်အပ်တော့လို့ ဆိုတဲ့ တင်ပြချက်တွေကို တရားသူကြီးက လက်မှတ်ချုံး ကိုအောင် ... ရုံးတော်ကို ဒီလူတရားခံပါလို့ ဇွတ်ဆွတ်တင်ရင် ပထမဆုံး မိုးဘစ်တင်ပြရမယ် ... အဲ ... ဦးလှိုင်ဘွားကို

စိန်ဝင်းမောင်က ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့် သတ်ချင်ရတာလဲဆိုတာမျိုး ...
 “ဒါတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့ကိုပေးအပ်စံကို ... ကျွန်တော်တို့က အဲဒီအကြောင်းကို မသိသေးလို့သာပဲဟာ ...
 “အဲဒါပဲပေါ့ ကိုအောင် ... အခု အစ်ကိုပိုရှာနေတာလည်း အဲဒါကိုပဲပေါ့ ... ဦးလှိုင်ဘွားကို စိန်ဝင်းမောင်က ဘာလို့ သတ်ချင်တာလဲ ... သတ်ချင်စရာအကြောင်းတွေဟာ ဘာတွေလဲဆိုတာ စုံစမ်းနေတာ ... ဒါတောင် စုံစမ်းလို့ရရှိချက်တွေအပေါ်မှာ ဆန်းကာချပြီးမှ အဖြစ်နိုင်ဆုံးအချက်ကို ရွေးထုတ်ရတယ် ... အဲဒီရွေးထုတ်လို့ရတဲ့အချက်တွေကိုပဲ အစ်ကိုတို့အနေနဲ့ ပေါ်ဇေးတစ်ကိုစဉ်းစားသလို တခြားနဂေးတစ်လည်း စဉ်းစားရသေးတယ် ကိုအောင် ...
 “ဘာလဲ ... ပေါ်ဇေးတစ်နဲ့ နဂေးတစ်ဆိုတာတွေက ...
 “ဥပမာဆိုပါတော့ကွာ ... ဦးလှိုင်ဘွားအသတ်ခံရမှုမှာ စိန်ဝင်းမောင်နဲ့ မြတ်ရည်မွန် ပူးပေါင်းသွားတဲ့အချက်ကို တွေ့ရှိခွင့်ရလို့ရတယ် ... အေး ... သူတို့နှစ်ဦးပူးပေါင်းမှုဟာ ဦးလှိုင်ဘွားအသတ်ခံရမှုကြောင့် ပူးပေါင်းသွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခင်မင်မှုရပြီး ပူးပေါင်းသွားကြတာလားဆိုတာ ...”

www.burmeseclassic.com

“ဟာ ... ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခင်မင်မှုနဲ့ပူးပေါင်းတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး ... မမွန်ရဲ့စိတ်သဘောထားကို ကျွန်တော် သိပ်သိတာပေါ့ ... မမွန်ဟာ အင်မတန်စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်သူပါ။ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ... ခုခိုနိထိ အဖြေပေးသေးတာမှ မဟုတ်တာ ... စိန်ဝင်းလို့လူစားတို့ ... မမွန်က ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ခင်မင်သွားတာမျိုးဖြစ်ကို မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“အင်းပါလေ ... အစ်ကိုရဲ့စုံစမ်းရရှိချက်တွေထဲမှာ မြတ်ရည်မွန်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ အနေအထိုင်အပြုအမူတွေကိုလည်း စုံစမ်းတာပါပဲ ... ဒါပေမဲ့ စိန်ဝင်းမောင်ဟာ ကိုအောင်ကို ကားနဲ့တိုက်သတ်ပြီး အပြီးပျောက်သွားအောင် ကြိုးစားတာဟာ ဦးလှိုင်ဘွားအသတ်ခံရမှုမှာ ကိုအောင်ဝင်လာတာကို မလိုလားလို့ တမင်ကားနဲ့တိုက်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတာလား။”

“အဲဒါ ဓမ္မစစ်ပေါ့အစ်ကို ...”

“အဲဒါ ဓမ္မစစ်မဟုတ်ဘဲ မြတ်ရည်မွန်ဟာ ကိုအောင်အသက်ရှင်နေရင် ကိုအောင်ကိုသာ လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်မှာပဲဆိုတာကြောင့် ကိုအောင်ကို ကိုစိန်ဝင်းမောင်က အပြတ်ပျောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုးစားတာလား ... ကိုအောင်မရှိတော့ရင် မြတ်ရည်မွန်က သူ့ကိုပဲလက်ခံစေရမယ်ဆိုတဲ့သဘောမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ... အစ်ကိုတို့ အမှုလိုက်ရဲဆိုတာ

အဲဒီလို အဘက်ဘက်က စဉ်းစားရသေးတယ်ဆိုတာကို ကိုအောင်သိထားစေချင်လို့ပဲ ကိုအောင် ...”
အောင်မိုးမိုး ခေါင်းကုတ်ရတော့သည်။

“ဟာ ... ရှုပ်ကုန်ပြီ အစ်ကို ...”
“သဘောကို ပြောပြတာပါ ကိုအောင် ... အစ်ကိုအနေနဲ့ အကွက်စေ့ ... ထောင့်စေ့ ... စဉ်းစားတွေးခေါ်ရတာကို ပြောပြတာပါ ...”

“ဒါဆို အစ်ကိုက အိမ်ဖော်မလေး မိမိနဲ့ပြောတာတွေကို အလေးအနက်မထားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား ...”

“သိပ်အလေးအနက်ထားတာပေါ့ ကိုအောင် ... မိမိနဲ့ရဲ့ စကားကို အလေးအနက်ထားတာကြောင့်လည်း ဘယ်သူမှန်း လုံးဝမသိတဲ့ လူသတ်တရားခံဟာ စိန်ဝင်းမောင်ဆိုတဲ့ လူဖြစ်နိုင်လောက်တယ်လို့ အကောင်အထည်နဲ့အမည်ပေါ်လာတာပဲ ...”

“ဒါနဲ့များတောင် အစ်ကိုရာ ...”

“မလောနဲ့ကိုအောင် ... အစ်ကိုက အမှုလိုက်ရဲရုံထောက်အနေနဲ့ တွေးယူတာတွေရှိတယ် ... ဦးလှိုင်ဘွားအသတ်ခံရတယ် ... ရှိတဲ့ဘဝရာတွေက ခေါင်းကိုပုလင်းနဲ့ရိုက်ခဲ့တာအတွက် ပုလင်းပေါ်က လက်ရွှေပုံစံရတယ် ... သေနတ်

အသေးလေးပေါ်ကလည်း လက်ဗွေပုံစံရဟယ် ... နှစ်ခုစလုံး အမျိုးသမီးလက်ဗွေပုံတွေဖြစ်နေတယ် ... တကယ်သေအောင်သတ်ခဲ့တဲ့ ဒဿမသုံးရှစ်နဲ့ပစ်ခဲ့တဲ့ ကျည်းပွားကိုပဲ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကတွေ့ခဲ့တယ် ... ဒါပေမဲ့ ဒဿမသုံးရှစ်သေနတ်ကိုလည်း မတွေ့ရသေးဘူး။ ဒဿမသုံးရှစ်သေနတ်ပေါ်က လက်ဗွေပုံစံလည်းရသေးဘူး။ တကယ်လို့ အဲဒီအမျိုးသမီးကိုတွေ့ရရင် တကယ်သတ်ခဲ့တဲ့တရားခံရဲ့ ဒဿမသုံးရှစ်သေနတ်ကိုရော လက်ဗွေပုံစံကိုခရာရရင် သက်သေပြုရုံးတင်ခွဲဆိုနိုင်တယ် ... အမှုဖြစ်ပွားစဉ်အချိန်အတွင်းမှာပဲ ကိုအောင်ကယောင်လည်လည်ရောက်လာတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ကိုအောင် ပတ်သက်နေသလား ... ဒဿမသုံးရှစ်သေနတ်ကိုပဲ လူသတ်သမားနဲ့ ကိုအောင်ပတ်သက်နေသလားဆိုတာ အစ်ကိုစဉ်းစားရပြန်တယ် ... အဲဒီလိုစဉ်းစားချိန်မှာပဲ ကိုအောင်ကို လော်ရီကားနဲ့အသေတိုက်သတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် ... ကိုအောင် ဆေးရုံကဆင်းလာပြီး မိမိနဲ့ဆီကရတဲ့သတင်းရော ကိုအောင်ဟာ တနင်္ဂနွေနေ့က မြတ်ရည်မွန်နဲ့သွားတွေ့ပြီး မြတ်ရည်မွန်ဆွေကျန်ခဲ့တဲ့ စလင်းဘက်ထဲက ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့စာအကြောင်းရော အစ်ကို့ကိုပြောပြတယ် ... ဒီတော့ ဒီအမှုကိုလိုက်ရတာ အစ်ကို့မှာ

အကျဉ်းအကျပ် ကြုံနေတယ် ... ”
 ဆောင်စိုးမိုးသည် ရဲအရာရှိ ဦးဆက်မင်းနေရာမှာ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း အကျဉ်းအကျပ်ပါလားဟုသဘောပေါက်ရသည်။

“အခုလောလောဆယ် အစ်ကို့စဉ်းစားနေတာက တနင်္ဂနွေနေ့က မြတ်ရည်မွန်ဟာ ဦးလှိုင်ဘွားဆီသွားသည်ပဲထား ... ပုလင်းနဲ့သေနတ်လေးပေါ်က လက်ဗွေပုံစံဟာ မြတ်ရည်မွန်ရဲ့ လက်ဗွေပုံစံဟုတ်ပါတယ်လို့ ဘယ်လိုတပ်အပ်ကြီးပြောနိုင်မှာလဲ ... ”

“အစ်ကို ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင် ... ”
 “အဲဒီတနင်္ဂနွေနေ့မှာပဲ ဦးလှိုင်ဘွားဆီကို တခြားအမျိုးသမီးရောက်လာတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ... အစ်ကို့အနေနဲ့ မြတ်ရည်မွန်ကို ကိုယ်တိုင်တွေ့ပြီး လက်ဗွေပုံစံရယူပြီးမှ ပုလင်းနဲ့သေနတ်လေးကရတဲ့ လက်ဗွေပုံစံဖြစ် ဝိုက်ဆိုင်ရှင်းဟုညှိုး တူနေကြောင်းတွေ့မှ ခိုင်လုံမယ်လေ ... ”

အောင်စိုးမိုးသည် ဦးဆက်မင်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို ထိုင်ရုံနိုးရှင်စိတ်ပင်ပေါက်ပေသည်။ အမှုလိုက်ရာတွင် ဘာအာယာတမှ မထား။ တရားခံအစစ်ကိုသာ ရှာဖွေသော ဦးဆက်မင်းပါပေ။

“ဒါဆို ... အစ်ကို့နဲ့ကျွန်တော် ပီကွီလာလိုက်သွားဖို့လား

အစ်ကို ...
 "လိုက်လို့မရဘူး ကိုအောင် ..."
 "ဘာလို့ ..."
 "မြတ်ရည်မွန်ဟာ တကယ်ပဲ ဦးလှိုင်ဘွားကို ရိုက်ခဲ့သူ ...
 သေနတ်နဲ့ပစ်ခဲ့သူဖြစ်မယ် ... အဲ ... စိန်ဝင်းမောင်ကလည်း
 ဦးလှိုင်ဘွားကို သူ့သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့သူဖြစ်နေတာမှန်ရင်
 မိမိနဲ့ရဲ့ စကားအရ မြတ်ရည်မွန်နဲ့ စိန်ဝင်းမောင်ဟာ ပူးပေါင်း
 မိသွားကြပြီ ကိုအောင်ပြောတဲ့အတိုင်း မြတ်ရည်မွန်ဟာ ဂျိုး
 ရိုးအလေးဆိုတော့ စိန်ဝင်းမောင်ရဲ့ ဦးဆောင်မှုအောက်
 မှာ နောက်လိုက်ဖြစ်သွားပြီ ... ဒီတော့ စိန်ဝင်းမောင်က
 မိတ္ထီလာကို သွားတဲ့အယောင်ပြပေမဲ့ ... တကယ်တမ်း
 မိတ္ထီလာကို သွားချင်မှသွားမယ် ... မိတ္ထီလာမှာ မြတ်ရည်မွန်
 ရဲ့ အဒေါ်ရှိနေတာကို လူတော်တော်များမှာ သိထားတာနဲ့
 ရဲအဖွဲ့လည်း သိမှာပဲ ... သူတို့နောက်ကို ရဲလိုက်လာမှာပဲဆို
 ပြီး စိန်ဝင်းမောင်က မိတ္ထီလာကို အယောင်ပြပြီး မြတ်ရည်
 မွန်ကို တခြားခေါ်သွားနိုင်တယ် ...
 "ဒါဆိုလည်း အစ်ကိုပြောတာ မှန်တာပဲ ... ဒါဆို ဘယ်လို
 လုပ်မလဲအစ်ကို ..."
 "အစ်ကိုတို့ရဲ့အဖွဲ့ နှင်း ဆက်သွယ်တဲ့နည်းနဲ့ မိတ္ထီလာရဲ့အဖွဲ့

ကို လှမ်းအကြောင်းကြားမယ် ... မြတ်ရည်မွန် မိတ္ထီလာကို
 ရောက်မရောက် ချက်ချင်းအကြောင်းပြန်ခိုင်းမယ် ..."
 "အဲဒါ ... သိပ်ကောင်းပါတယ်အစ်ကို ..."
 "အဲ ... နေဦး ... ကိုအောင်မှာ မြတ်ရည်မွန်ကပေးထားတဲ့
 လက်ဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုခုရှိနေလား ..."
 "ဟဲ့ ... လက်ဆောင်တစ်ခုခုဟုတ်လား ..."
 "ဖြန်းခဲနဲ့ ဒီမေးခွန်းကြောင့် အောင်စိုးမိုးကြောင့်သွား

သည်။

"ကိုအောင်နဲ့ မြတ်ရည်မွန်ဟာ ချစ်သူတွေမဖြစ်ကြသေးပေ
 မှဲ့ ခင်မင်ကြတဲ့ သံယောဇဉ်တော့ရှိနေကြတာပဲ ... ခင်မင်သူ
 အချင်းချင်း လက်ဆောင်ပေးတာကို ဆိုလိုတာလေ ...
 ဥပမာ ကိုအောင်မွေးနေ့မှာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတာ
 မျှိုးမဲ့ ... လက်ကိုင်ပဝါပေးတာဆိုရင်ကော မဖြစ်ဘူးနော်၊
 လက်ကိုင်ပဝါဆိုတာမျိုးက လျော်ဖွယ်ရတဲ့ပစ္စည်းမျိုးပဲ ...
 အစ်ကိုလိုချင်တာက မြတ်ရည်မွန်က ကိုအောင်ကိုပေးတဲ့
 လက်ဆောင်မှာ မြတ်ရည်မွန်ကို တွယ်လို့ ကျန် ... တဲ့
 လက်ဥွေပုံစံကို လိုချင်လို့ပဲ ကိုအောင် ..."
 အောင်စိုးမိုး တစ်ခဏပြန်စဉ်းစားကြည့်ပေ ... သည်။

"ဟာ ... ရှိတယ်အစ်ကို ... မပွန်က ကျွန်တော် စိ... ရရက်

ဗွာတတ်မှန်းသိလို့ ... မီးခြစ်နဲ့ဆွဲထားတဲ့သတ္တုရွေ့ရောင်
 စီးကရက်ဘူးရှိတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မသုံးဖြစ်ဘူး
 အစ်ကို ... ကျွန်တော်သောက်တာက ဖင်စီခံပါတဲ့ ခူးယား
 ကို သောက်တတ်တာ မမွန်ပေးတာက ဖင်စီခံမပါတဲ့
 ခပေါင်းစီးကရက်ဆိုင်က စီးကရက်ဘူးဖြစ်နေလို့ ကျွန်တော်
 သိမ်းထားလိုက်တယ် ... နောက်တစ်ချက်က မမွန်ပေးတဲ့
 လက်ဆောင်ပစ္စည်းမို့ အမြတ်တနိုးသိမ်းထားတာဆိုလည်း
 မမှားဘူး ... ဒီတော့ အဲဒီစီးကရက်ဘူးမှာ ကျွန်တော့်လက်
 ငွေပုံစံနဲ့ မမွန်ရဲ့လက်ငွေပုံစံနှစ်ခုပဲ ရှိနိုင်တယ် အစ်ကို”
 “ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ... အစ်ကိုတို့ အဲဒီစီးကရက်ဘူးကိုသွားယူ
 မယ် ... စီအိုင်ဒီရုံးသွားပြီး လက်ငွေပုံစံတွေစစ်မယ် ... တစ်
 လက်စတည်း မိတ္တီလာရဲစခန်းကိုပါ အကြောင်းကြားလိုက်
 မယ် ...”

ပြည်ထောင်စုရိပ်သာနေအိမ်သို့ ဖီးယက်ကားလေး
 နှင့်ပင် နှစ်ယောက်သား လှာခဲ့ကြသည်။

မေမေ ဒေါ်မိမိချိုသည် အိပ်ရာမှနိုးနေပေပြီ။ အိမ်
 ရှေ့မှာပင် ထိုင်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့သော် အောင်ရိုးမိုးနှင့်အတူ ရဲအုပ်ကိုဆက်မင်း
 ပါလာသောကြောင့် သားဖြစ်သူကို ဧည့်သည်ရှေ့တွင် ဆူပူကြိမ်း

မောင်းခြင်းတော့ မပြုပေ။

“သားအတွက် စိတ်ပူလို့ပါ ကိုဆက်မင်း ... သူ့ကို ကျောင်း
 တောင်ပြန်မတက်ခိုင်းသေးဘူး ...”

“ကိုအောင်ဟာ ကျွန်တော်နဲ့အတူသွား အတူလာနေတာ
 ပါ ... ဒေါ်မိမိချို ... ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ်ခင်ဗျာ”

အောင်ရိုးမိုးသည် သူ့အိပ်ခန်းထဲဝင်ပြီး အမြတ်တနိုး
 သိမ်းထားသော စီးကရက်ဘူးယူလာပြီး ဦးဆက်မင်းလက်ထိုးပေး
 လိုက်သည်။

“ကဲ ... ကိုအောင်နေခဲ့တော့ အစ်ကိုသွားစရာလေးတွေ
 ရော လုပ်စရာလေးတွေရော ရှိနေသေးလို့ ...”

“ဟာ ... အစ်ကိုမှာ ကားမှမပါတာ ...”

“ရတယ်ကိုအောင် ... ဒီအိမ်ကပုန်းနဲ့ပဲ ရဲစခန်းကို ကားလွတ်
 ပေးဖို့ ဆက်ခေါ်လိုက်မယ် ...”

ဖုန်းဆက်ပြီး ကားစောင့်ရင်း ဆက်ထိုင်နေသည်။
 ဒေါ်မိမိချိုက ကော်ဖီ၊ မုန့်တို့နှင့် ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ သားနှင့် ကိုဆက်

မင်း လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနိုင်စေဖို့ ဒေါ်မိမိချို ပြန်ထွက်သွား
 သည်။

“အစ်ကို ...”
 “ဟေး ...”

“ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် ... မမွန်ဟာ ဦးလှိုင်ဘွားကို ကိုယ်တိုင်ဆက်မိတယ်ထင်ပြီး စိန်ဝင်းမောင်ကို အားကိုးအားထားနဲ့ ပူးပေါင်းမိတာမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”
 “အတတ်တော့ မပြောနိုင်သေးဘူး ကိုအောင် ... စိန်ဝင်းမောင်ဟာ အခုအထိ အစ်ကိုအတွက် ပပေဉ်ဖြစ်နေတယ်။ အခု ကိုအောင်ကမဖြစ်နိုင်ဘူးလားလို့ မေးတာကို ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်လို့ပဲ ဖြေရမှာပဲ ... ခက်တာက ဦးလှိုင်ဘွားအသတ်ခံရမှုမှာ စိန်ဝင်းမောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ... တခြားလူတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူသတ်သမားဟာ ပီပီရီရီတာတော့ အမှန်ပဲ ... ဦးလှိုင်ဘွားအိမ်ထဲမှာလည်း သူ့လက်ရာခြေရာ ဘာမှမကျန်ခဲ့ဘူး။ ဦးအာမက်ရဲ့ လော်ရီကားကြီးပေါ်မှာလည်း ဘာလက်ရာခြေရာမှ မကျန်ခဲ့ဘူး ... လူသတ်သမားက ကားမောင်းတုန်းကတောင် လက်အိတ်စွတ်ပြီး စတီရာရင်ကိုင်မောင်းတယ်ထင်ပါရဲ့ ... ဦးအာမက်ရဲ့ လက်တွေ့ပုံစံတွေပဲ တွေ့ရတယ် ... နောက်ပြီး သူတို့မိတ္ထီလာကိုသွားတယ်ဆိုတာလည်း လှည့်ကွက်တစ်ကွက်ဖြစ်နိုင်တယ်ကိုအောင် ...”
 “ဒါဆို သူတို့ဘယ်သွားမလဲ ...”
 ဦးဆက်မင်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သူတို့ ဘယ်သွား

မည်ကို မပြောနိုင်၊ မခန့်မှန်းနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။
 “ဒီမယ် အစ်ကို ... ဘောက်ထော် ... ကျောက်ကုန်း မာလာမြိုင်လမ်းထဲမှ မွန်တို့ တွေရိုးအတွဲနေခဲ့တဲ့အိမ်လေးရှိတယ်။ အုတ်တီဆွေ မိတ္ထီလာသွားမှ မမွန်က ဘော်ဒါဆောင်မှာ သွားနေတာ”
 “ဟုတ်လား ... အဲဒါကို ကိုအောင်က အခုမှပြောတာကိုး”
 “ကျွန်တော် မွန်နေလို့ ပြောဖို့ သတိမရတာပါအစ်ကို ... မမွန်ဟာ မိတ္ထီလာကိုမသွားဖြစ်ရင် အဲဒီမာလာမြိုင်လမ်းက သူ့အိမ်လေးမှာများ သွားနေမလားပဲအစ်ကို ...”
 “အစ်ကိုတော့ မထင်ဘူး ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ ... ဒီအိမ်လေး အဲဒီမှာရှိနေမှန်း ကိုအောင်က သိထားတယ်လေ ... ကိုအောင်သိထားရင် အစ်ကိုတို့ပြောမှာပဲလို့ လူသတ်သမားကထွက်မှာပဲပေါ့ ...”
 “ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ ... ကျွန်တော်ကတော့ မမွန်ကို အမြန်ဆုံးတွေ့ ချင်နေတာပဲအစ်ကိုရာ ... စိန်ဝင်းမောင်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်လိုလူစားမှန်ဆုမသိတာ ... ဦးလှိုင်ဘွားကိုလည်း သတ်ခဲ့တဲ့လူ ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကားနဲ့တိုက်သတ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့လူဟာ ... စိန်ဝင်းမောင်သာဖြစ်နေရင် ဒီလူနဲ့ ပူးပေါင်းမိတဲ့ မမွန်မှာ အန္တရာယ်တွေအများကြီးရှိနိုင်တာပဲ

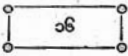

အစ်ကို ... ”

“ကဲ ... ကိုဘောင် ... အဲဒီမာလာပြိုင်လမ်းက အိမ်နံပါတ်
ကိုသာပြော ... အစ်ကိုချက်ကင်လုပ်လိုက်မယ် ... အဲဒီအိမ်
မှာ မြတ်ရည်မွန်ကိုမတွေ့အောင် ... သူ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့
အထောက်အထား ... သံလွန်စ ... တစ်ခုခုတွေ့နိုင်တာပဲ”

အောင်စိုးမိုးက ဘောက်ထော်၊ မာလာပြိုင်လမ်းမှ
အန်တီဆွေနှင့် မမွန်တို့နေခဲ့သည့် မြန်ပိတ်၊ အိမ်နံပါတ်ကို ဦးသက်
မင်းအား ပြောပြလိုက်ပေသည်။

၈၅

အေးရိပ်ငြိမ်တည်းခိုဆောင်သည် စည်းကမ်းကြီးလှ
သည်။ အမျိုးသမီးသတ်သတ် အမျိုးသားသတ်သတ် ရှိစေရမည်။

တည်းခိုသူ၏အခန်းထဲသို့ မည်သည့်ဧည့်သည်အမျိုး
သမီးချင်းဖြစ်စေ အမျိုးသားချင်းဖြစ်စေ ဝင်ခွင့်မပြုရ။ စီညှိခံလိုလျှင်
အောက်ထပ်ဧည့်ခန်း အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်း၌သာ ဧည့်သည်ကို တွေ့
ဆုံ ဧည့်ခံရမည်။

ထို့ပြင် စုံတွဲခန်းမထား၊ စုံတွဲလင်မယား လက်မခံ။

ယင်းသို့သာ စုံတွဲလင်မယားမျိုးကို တည်းခိုခန်း
လက်ခံလိုက်ပါက အတွဲတွေ လင်မယားပါဆိုပြီး ဒုနှင့်ဒေလာကြ
တော့မည်။ ထိုသို့ဆိုပါက ရဲနှင့်ပတ်သက်လာစေရော့ရှိသည်။ ထို့

ကြောင့် နံတွဲ လုံးဝ လက်မခံ။

ထို့ကြောင့် ... မိန့်ဝင်းမောင်သည် အောက်ထပ်
ဧည့်ခန်း၌သာ မြတ်ရည်မွန် ဧည့်သည်အဖြစ် တွေ့ဆုံရသည်။
ဤစည်းကမ်းကို မြတ်ရည်မွန် နှစ်ခြိုက်သဘောကျ
ပါ၏။

တွေ့လိုက်ကတည်းက မိန့်ဝင်းမောင်မျက်နှာ မသာ
မယာဖြစ်နေသည်ကို မြတ်ရည်မွန်သတိထားမိသည်။
သူ့အကျင့်အတိုင်း မိန့်ဝင်းမောင်သည် မြတ်ရည်မွန်
ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်မကြည့်ဘဲ တခြားဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲထားပြီး
မှ စကားပြောသည်။

- “ဘာတွေ အကြောင်းထူးသေးလဲကိုမိန့်ဝင်းမောင် ...”
- “ထူးသမှ သိပ်ထူးပေါ့ ... အဓိကထူးတာကတော့ အောင်
စိုးမိုးဆိုတဲ့ကောင်ပဲ ...”
- “ဟင် ... ကိုအောင် ... ဟုတ်လား”
- “ဟုတ်တယ် ... ခွေးကောင် အောင်စိုးမိုးပဲ ... ဒီကောင်
ခွေးလိုကောင် ...”
- “ကိုအောင်ကို ဒီလိုမပြောနဲ့ ... ရင်သီးရုံမကဘူး ရိုင်းစိုင်းနေ
တယ် ...”
- “ထားပါလေ ... လိုရင်းပဲပြောမယ် ... မနေ့က ဒီကောင်

လုပ်ရှားသူမျှကို တို့နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်တယ် ...
ဒီကောင် မွန်းလွဲပိုင်းမှာ မြတ်ရည်မွန်ရဲ့ အမျိုးသမီးဘော်ဒါ
ဆောင်ကိုသွားတယ် ... အဲဒီက မိမိန့်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့
ဒီကောင်စကားပြောတာ အကြာကြီးပဲ ...”

- “ဘာတွေ ပြောကြလဲ ...”
- “ဘယ်သိမလဲ ... ကျွန်ုပ်က ခပ်ဝေးဝေးကပင် လှမ်းကြည့်ရ
တာ ... ဒါမောင် ကွယ်ပုန်းပြီးကြည့်ရတာ ... ပြောတာ
တော့ အကြာကြီးပဲ ... ဘာတွေပြောသလဲတော့ မသိဘူး။
မိန့်စိလေးဆယ်တောင်ကြာတယ် ... ဒီလောကီကြာအောင်
မမြတ်ရည်မွန်အကြောင်း သူတို့ ဘာတွေပြောကြမလဲ”
- “မိမိန့်က ... အိမ်ဖော်တောက်တိုမယ်ရ လုပ်တဲ့ကလေး
မလေဆဲ ... သူ့မြင်သူမျှ သိသမျှကို ပြောရင်ပြောမှာပေါ့”
- “အဲဒီမိမိန့် ဘာတွေပြောသလဲတော့မသိဘူး ... မိမိန့်နဲ့ပြော
ပြီး ဒီကောင် ရဲ့အုပ်ဆက်မင်းဆီ တန်းသွားတာပဲ ... အဲဒီမှာ
လည်း တစ်ခုခုလောက် သူတို့စကားပြောကြသေးတယ် ...
အဲဒီကတစ်ဆင့် ဦးဆက်မင်းနဲ့အတူတူ သူ့အိမ်ပြည်ထောင်စု
ရိပ်သာကိုသွားကြတယ် ...”
- “ကိုအောင်တစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်နေသလဲပဲနော်”
- “သူ့ဘာလုပ်ရမလဲ ... သူ့လုပ်သမျှဟာ ခင်ဗျားလည်ပင်း

ကြီးကွင်းစွပ်ခံရဖို့တွေချည်းဖြစ်ပါမှာပေါ့ ... ”

“ဆို ... မဟုတ်လိုက်တာ”

“ဘာ မဟုတ်ရမှာလဲ ... အောင်စိုးမိုးဟာ ရဲအုပ်ကိုဆက်မင်း

နဲ့ ကျကျနနနပေးပေါင်းနေပြီး ဒီကောင်ဆိက ဦးဆက်မင်းတို့

အကြောင်း မသိနိုင်ဘူး ... တို့နဲ့ အောင်စိုးလူချင်းသိတာမှ

မဟုတ်တာ ... တို့ကသာ သူ့ကို သိမြင်နေတာ ... သူက

တို့ကို လုံးဝမြင်သိတာမဟုတ်တော့ ရဲအုပ်ကိုဆက်မင်းတို့

အကြောင်း ဒီကောင် ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး ... အေး ...

သူ ဦးဆက်မင်းကိုပြောသမျှတွေဟာ ခင်ဗျားမြတ်ရည်မွန်

အကြောင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ... ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့”

မြတ်ရည်မွန် တကယ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ယခု

စိန်ဝင်းမောင်ပြောစကားတွေသည် မှန်သောစကားတွေဟု ယူဆ

နိုင်သည်။ ကိုအောင်သည် ဦးလှိုင်ဘွားအကြောင်း ပြောနိုင်မတဲ့လား

စိန်ဝင်းမောင်အကြောင်းပြောနိုင်မတဲ့လား။

လုံးဝမပြောနိုင်။ ဦးလှိုင်ဘွားကိုရော စိန်ဝင်းမောင်

ကိုရော ကိုအောင် လုံးဝမသိဘူးလား။ ကိုအောင် ကျကျနနနသိထား

သည်မှ မိမိ မြတ်ရည်မွန်ကိုသာဖြစ်သည်။

ရဲအုပ် ဦးဆက်မင်းနှင့် ကိုအောင်ပြောသမျှစကား

တွေသည် မိမိမြတ်ရည်မွန်အကြောင်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒီကောင် အောင်စိုးမိုးပြောသမျှ ခင်ဗျားအကြောင်းတွေ

ရဲအုပ်ဦးဆက်မင်းသိထားပြီ ... ခင်ဗျားကို ခြေရာကောက်

မိမယ် ... ဖမ်းမိသွားမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဘာဖြစ်မလဲ ...

လူသတ်မှုကျူးလွန်ထားတဲ့ မမြတ်ရည်မွန်ကို ရဲနဲ့ထောက်

အကောင်အမော် ဦးဆက်မင်းက ချိုးစည်ပုံမောင်းနဲ့ကြိုဆိုပြီး

ဘုရားဖူးလိုက်ပို့ပေးမတဲ့လား ... ”

“ခန့်တဲ့တဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့လား ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...

ရှင်ဟာ ယောက်ျားပဲ ... ယောက်ျားပီပီ ပြောစရာရှိတာ

ပြောပါလား ... ”

မြတ်ရည်မွန်က မျက်နှာထားတင်းတင်း လေသံ

ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး အလွန်စိတ်ပျက်သော သက်ပြင်းကြီးတစ်လုံးချ

လိုက်မိသည်။

မြတ်ရည်မွန် မျက်ရည်မကျတော့ မငိုပါလေတော့။

“ဆောရိုးပဲ မမြတ်ရည်မွန် ... ကျုပ်စိတ်တဲ့ အောင်စိုးမိုးလုပ်

ပုံတွေ ကြားတာက မမြတ်ရည်အတွက် မခံချင်စိတ်ပြင်းပြီး

ဒီလိုခန့်သံတွေပြောတာပါ ... ”

“ဘာပဲပြောပြော ... ကျွန်မစိတ်ထဲမှာတော့ ကိုအောင်ဟာ

ကျွန်မ အကျိုးပျက်စီးထိခိုက်နစ်နာအောင် လုပ်ခဲ့သူမဟုတ်

ဘူးလို့ပဲ ... ကျွန်မကိုယ်စောင့်နတ်က လက်ခံထားတယ်။

ရှင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ ... ကျွန်မ လူသတ်မှုနဲ့ကြီးစင်တက်
 သွားလို့ရော ကိုအောင်မှာ ဘာအကျိုးရှိမှာမို့လဲ ... ”
 “သူမှာ သိပ်အကျိုးရှိတာပေါ့ ... သူ့အဖေ ဦးဘအောင်က
 လည်း အစိုးရဌာနလောကမှာ လုပ်ငန်းအပေါ် သစ္စာရှိ
 တယ် ... လုပ်ငန်းကြီးစားတယ် ... အကတ်မလိုက်စားဘူး။
 သိက္ခာအပြည့်ရှိတယ်တဲ့ ဂုဏ်သတင်းမွေးပြီး အမြင့်ဆုံး
 အကြီးအကဲတွေရဲ့ ချီးမြှောက်ဩဘာပေးခံစားရတဲ့သူ ...
 အဲ ... အောင်စိုးမိုး ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေးက
 လည်း သူ့အဖေမြေရာနင်းပြီး သူ့ရဲ့ချစ်သူကိုတောင် တရား
 ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်လာတော့ ချစ်သူဘက်က မလိုက်ဘဲ
 တရားဥပဒေဘက်က ရပ်တည်တယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သတင်းဟာ
 ဘယ်လောက် မွှေးကြိုင်သလဲ ... အနာဂတ် သူ့ရှေ့ရော
 အတွက် ဘယ်လောက် အထောက်အကူနာမည်ကောင်းရ
 မလဲ ... ဒါတွေဟာ သူ့အကျိုးတွေပေါ့ပေါ့ မမြတ်ရည်မွန်”
 “ကိုစိန်ဝင်းမောင်က အဲဒီလိုမြင်ပေမဲ့ ကိုအောင်ဟာ အဲဒီလို
 လုပ်မဲ့လူစားမဟုတ်ဘူး ... ”
 “ဟ ... မြတ်ရည်မွန်ပြောပုံက တို့ကပဲ မမြတ်ရည်မွန်က
 သူ့ကို အမှန်းပွားသွားအောင် ပြောနေသလိုဖြစ်နေပါပြီလား။
 ကဲ တို့ဆက်ပြောဦးမယ် ... ဦးဆက်မင်းဟာ အောင်စိုးမိုးနဲ့

အတူ ပြည်ထောင်စုရိပ်သာအိမ်မှာ နာရီဝက်လောက်နေ
 သေးတယ် ... အဲဒီနေ့နက် သူ့ရဲ့ကားအပြာရောက်ပြီး
 ဦးဆက်မင်း စီအိုင်ဒီရုံးကိုဆက်သွားတယ် ... အဲဒီကပြန်လာ
 ပြီးတဲ့နောက် ညနေပိုင်းမှာ ဦးဆက်မင်းက ဘောက်ထော်၊
 ကျောက်ကုန်း၊ မာလာမြိုင်လမ်းကအိမ်ကိုဖွင့်ပြီး မွှေနှောက်
 တာပဲ ... အဲဒါကိုကော မမြတ်ရည်မွန် ဘာကောက်ချက်ချ
 မလဲ ... ဘာပြောမလဲ ... ကဲ ... ”
 “အဲဒါ ... တကယ်”
 “ဒီပြဿနာကြီးကို တို့က တကယ်မဟုတ်ဘဲ ပြောရဲမလား
 တဲ့ဗျာ ... ”
 “မာလာမြိုင်အိမ်ကို ကျွန်မသော့ခတ်ထားတာပဲဟာ”
 ရဲအဖွဲ့မှာ လိုအပ်လာရင် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ အဲဒီ
 မာလာမြိုင်လမ်း ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို သက်သေထားပြီး သော့
 ဝိဇ္ဇာနဲ့ အိမ်တံခါးသော့ဖွင့်ကာ ...
 “ဒါဆို ... ကျွန်မရဲ့ မာလာမြိုင်လမ်းကအိမ်ကို ဦးဆက်မင်း
 ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ ... ”
 “အောင်စိုးမိုးပြောတာမဟုတ်ရင် တခြားပြောတဲ့သူ ဘယ်
 သူရှိသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားဘာသာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”
 မြတ်ရည်မွန်နဲ့ အသွားရတော့သည်။

မာလာမြိုင်လမ်းတွင် မိမိအိမ်ရှိထားကြောင်း ဂယ ၄၀၀ သိထားသူမရှိပေ။ ဒေါ်သူဇာ၏ ဘော်ဒါဆောင်သို့သွားဆင်က မိမိသည် ဘောက်ဝေ၏။ မာလာမြိုင်လမ်းတွင် အန်တီဆွေတို့ထူးစိုး နှစ်ယောက်သာနေသည်။ အန်တီဆွေ ကျန်းမာရေးအရ မိတ္ထီလာ တွင် သွားနေရမည်မို့ မိမိက ကျောင်းဆက်တက်ရန် ယင်းအချိုး သမီးဘော်ဒါဆောင်တွင်လာနေရကြောင်းကိုကော ဘော်ဒါဆောင် ပိုင်ရှင် ဒေါ်သူဇာအား ပြောပြဖွဲ့မိဖူးသည်။ ဒေါ်သူဇာက လည်း သူ့အဆောင်တွင်လက်ခံရသူမှာ ကျောင်းသူစစ်မစစ်ပေးရုံက လွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်တစားမပြောခဲ့ပေ။ အဲ မိမိနှင့် သိပ်ခင်မင်ရင်းနှီးသော ကျောင်းသူတစ်ယောက်၏ နှစ်ယောက်စ တော့ မိမိနှင့်အဖော်အဖြစ် ကျောင်းသို့တက် မာလာမြိုင်အိမ်ပြန်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့အတွက် အဖော်ခေါ်သွားခဲ့ဖူးသည်။

ထိုသို့ခေါ်သွားဖူးသော ကျောင်းသူများနှင့် ဦးဆက် မင်းအဆက်အစပ်ရှိရာမရှိ။

အဲဒီ ကိုအောင်တန်ခိုးကလည်းသာ။

ဟုတ်၏။ ကိုအောင်သည် မြတ်ရည်မွန် ဘော်ဒါ ဆောင်သို့ ပြောင်းမနေပဲကတည်းက တနင်္ဂနွေနေ့ညီလွှင် မိမိနေ ထိုင်ရာ မာလာမြိုင်အိမ်သို့ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ အန်တီဆွေနှင့် ပင် ကိုအောင် အကူအညီတောင်းသိရုံခင်မင်သူ့သည်။

ခါဆို ဦးဆက်မင်းအား မာလာမြိုင်အိမ်သို့ ညွှန်ပြသူ မှာ ကိုအောင်သာလျှင်ဖြစ်ရမည်။

“တယ်လိုလဲ မမြတ်ရည်မွန် ... တို့ပြောနေတာတွေဟာ အောင်နိုးပိုးကို မမြတ်ရည်မွန်က မုန်းတီးသွားအောင် ပြော တာလို့ ထင်နေတုန်းပဲလား ...”

မြတ်ရည်မွန် ဘာမှပြန်မပြော။

စိန်ဝင်းမောင်က မြတ်ရည်မွန်ကို အကဲခတ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းဘူး မမြတ်ရည်မွန် ... ဒါထက် ... ဦးလှိုင်ဘွားလက်က ရယူလိုက်တဲ့သေနတ်လေး တို့ မမြတ်ရည်မွန်ဆီမှာပဲ သိမ်းထားလား ...”

“လွင့်ပစ်ခဲ့တယ် ... ဦးလှိုင်ဘွားဖြစ်ထဲက ထွက်ခါနီး ဘေးချုံ ပုတ်ထဲကို လွင့်ပစ်ခဲ့တယ် ...”

“အဲဒါ ဆိုးတာပဲ ... အဲဒီသေနတ်ကို ဦးဆက်မင်းရှာတွေ့ သွားတယ်လေ ... အင်းလေ ... သေနတ်ကိုမတွေ့လည်း ခိုက်ခဲ့တဲ့ အရက်ပုလင်းကို သူတို့တွေ့တာပဲဟာ ...”

“အဲဒါ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“မနေ့က ဦးဆက်မင်း စီအိုင်ဒီရုံးကိုသွားတာ ... ကျုပ်ပြော ပြီးပြီနော် ... ကျုပ်အထင်တော့ ဦးဆက်မင်းဟာ စီအိုင်ဒီ

ရုံးမှာ အရက်ပုလင်း၊ သေနတ်လေးပေါ်က လက်ဗွေပုံစံနဲ့ ဦးလှိုင်ဘွားအလောင်းခန္ဓာကိုယ်ထဲက ... တွေ့ရှိရရှိတဲ့ သေနတ်ကျည်ဖူးကိုသွားစစ်ဆေးမေးမြန်းတာပဲဖြစ်မယ် ... ဒီတော့ ပုလင်းနဲ့သေနတ်လေးပေါ်က မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ လက်ဗွေပုံစံကို သူတို့ထပ်ပြီးတိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးမှာပေါ့”

“သူတို့ ဘယ်လိုစစ်ဆေးနိုင်မှာလဲ ... ကျွန်မကိုမှ မမိသေးတာ ...”

“ဒေါ်သူဇာရဲ့ဘော်ဒါဆောင်မှာ ကျွန်နဲ့သေးတဲ့ပစ္စည်းတွေ မှာရော၊ မာလာမြိုင်က မမြတ်ရည်မွန်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ မှာရော လက်ပုံစံခြင်းတိုက်ဆိုင်ကြည့်တာနဲ့ ဦးလှိုင်ဘွား သတ်သူဟာ မမြတ်ရည်မွန်ပဲဆိုတဲ့ တရားခံအမည်ကိုသိ သွားကြပြီလေ ...”

“ဒါဆို ... ကျွန်မနောက်ကို သူတို့လိုက်ကြပြီပေါ့နော်”

စိန်ဝင်းမောင်က အေးတိအေးစက် ပန်းတွန့်ပြသည်။

စိန်ဝင်းမောင် ပန်းတွန့်ပြသည့် အမိပွယ်ထဲတွင် မိမိက အောင်စိုးမိုးအပေါ် မြတ်ရည်မွန် နာကြည်းမုန်းတီးစေရန် အကြောင်းအချက်တွေ အများကြီးပြောပြသော်လည်း မြတ်ရည်မွန် မျက်နှာတွင် အောင်စိုးမိုးကို မုန်းတီးခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်းအရိပ်လက္ခဏာ တစ်ချက်လေးမျှ ပေါ်ထွက်ခြင်းမရှိသည်

အတွက် ပန်းတွန့်ပြရာတွင် ထိုအချက်ပါဝင်နေသည်။

မြတ်ရည်မွန် မိန်းမချော့ မိန်းမလှလေးသည် အောင်စိုးမိုးအား တုံ့ပြန် မေတ္တာရှိကြောင်း နှုတ်ကပွင့်ဟအဖြေမပေးသေးသော်လည်း သူမ၏ရင်ထဲနှလုံးထဲ၌ အောင်စိုးမိုးအပေါ် နှလုံးသားမေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်နေပေပြီကောဟု စိန်ဝင်းမောင်နားလည်လာရတော့ပေသည်။

“ရဲက မမ်းမိသွားပြီဆိုရင်တော့ မလွယ်တော့ဘူးပေါ့ ... မမြတ်ရည်မွန်အမှုက လူသတ်မှုကြီးပဲ ... တရားရုံးတော်မှာ စွဲချက်တင်အမှုဖွင့်လိုက်ရင် ... တရားသူကြီးက ငယ်ရွယ်သူ ခေတ်ပညာသင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေး ... ယခင်က ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမျှ အပြစ်မရှိခဲ့ဘူးသူလေး စသဖြင့် သက်ညှာခွင့်တွေအများကြီးပေးပြီး စီရင်ချက်ချရင်တော့ အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ်လေးငါးခြောက်နှစ်က ဆယ်နှစ်အထိ ချနိုင်တာပဲ ...”

“အဲဒီတော့ အခု ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုစိန်ဝင်းမောင်”

“ကြက်ရေလုံအောင်ပန်းပဲရှိတော့တာပေါ့ ... ကြောင်ကြီးက လိုက်နေပြီပဲဟာ ... လွတ်ရာကို ထွက်ပြေးရုံပေါ့ ... ကျုပ်အကြံရတာကတော့ မမြတ်ရည်မွန် ကနေညှာပဲ ဘော က်ထော် မာလာမြိုင်လမ်းကအိမ်ကိုပဲ ပြန်သွားပြီး အဲဒီမှာ ပြန်

ခိုနေလိုက် ... ”
 “အိုး ... မဟုတ်တာ ... ဦးဆက်မင်းကိုယ်တိုင် မာလာမြိုင် အိမ်ကိုရောက်သွားပြီးပြီဆို ... ကျွန်မအိမ်မှန်း သူသိသွားပြီ ပဲဟာ ... ဘယ်လိုဖြိုတော့မလဲ ... ”
 “သူတို့သိသွားပြီးသား ... ရှာဖွေစစ်ဆေးပြီးသားအိမ်မို့ ... မမြတ်ရည်မွန်ကို သွားနေခိုင်းတာပေါ့ဗျာ ... ကျွန်မတို့ ငယ် ငယ်တုန်းက တူတူပုန်းတမ်းကစားသလိုပေါ့ ... ရှာသူဟာ ရှာပြီးသားနေရာကို ထပ်မရှာတော့ဘူး ... ငါ့ရှာပြီးသား နေရာပဲဆိုပြီး လွှတ်ထားမှာပဲ ... တကယ် ထွက်ပြေးသင့် တာကတော့ နယ်ခြားမြေခြား ဟိုဘက်တစ်နိုင်ငံမျိုးကို ထွက်ပြေးသင့်တယ်ပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုထွက်ပြေးဖို့ ဘယ် မှာလဲ ... ကုန်ကျမဲ့ပိုက်ဆံ အများကြီးငွေတွေကုန်မှာ ... ခင်ဗျားမှာလည်း အဲဒီလောက်ငွေမရှိဘူး ... ကျုပ်မှာလည်း မရှိဘူး။ နောက်တစ်ချက်က တရားခင်ခိုးထွက်ဖို့ လေယာဉ် လက်မှတ်ဖိုးတို့ မော်တော်ကားစရိတ်ကို တတ်နိုင်တယ် ထားဦး လမ်းပေါ်ထွက်သွားတာနဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရဲအဖွဲ့နဲ့ တိုးမိမှာပဲ။ ဘောလမ်းကောင်လမ်းခရီးကြမ်းကြီးက ထွက် ပြေးဖို့ဆိုလည်း ခင်ဗျားလို သိပ်နုနယ်တဲ့မိန်းမသားအတွက် မလွယ်ဘူး ... နောက်ပြီး အဲဒီတောတောင် ခရီးကြမ်းကြီး

မှာ ခင်ဗျားလို မိန်းမချော မိန်းမလှအတွက် အန္တရာယ်တွေ အများကြီးတွေ့နိုင်တယ် ... ဖြတ်သန်းသွားရမဲ့နေရာတွေ က လူဆိုး သူခိုး ဓားပြတွေ ကျက်စားတဲ့နေရာတွေ ... ကဲ ... သဘောပေါက်ပြီလား ... မမြတ်ရည်မွန် ... ”
 မြတ်ရည်မွန် ထောက်ခံခေါင်းညိတ်ရုံမက သူမ အတွက် အဓိကအားကိုးရမည့်မှာ စိန်ဝင်းမောင်သာဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး စိန်ဝင်းမောင် အကြံပေးသမျှ လိုက်နာရတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရ တော့သည်။
 “ကျွန်မက မာလာမြိုင်လမ်းကအိမ်မှာ သွားပုန်းနေပြီပဲထား။ ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကရော အဲဒီအိမ်မှာလိုက်နေမှာလား ... ”
 “အဲဒီလိုနေကြမယ်ဆိုရင်ကော ... ”
 “အို ... မဟုတ်က ... ”
 စိန်ဝင်းမောင်ရယ်လိုက်သည်။
 “ဒီအခြေအနေဆိုးကြီးရောက်နေတာတောင် မမြတ်ဝတ် ရည်က အောင်စိုးမိုးအပေါ်မှာ သစ္စာစောင့်၊ သိက္ခာစောင့် စည်းတုန်းပဲလားဗျာ ... ”
 “မဆိုင်ပါဘူး ... ကျွန်မ ဒီအခြေအနေဆိုးကြီးရောက်လာ တာ ကျွန်မကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပျက်လို့ ရောက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ ... မတော်တဆရောက်သွားရတာ ... သစ္စာနဲ့

သိက္ခာဆိုတာ သယ်ဘဝရောက်နေနေ ထိန်းသိမ်းရမှာပဲ မဟုတ်လား ... ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေမှာ တိုစိန်ဝင်းမောင် က ကျွန်မကို ငိုငိုပြီလို့ထင်သလား ... အသက်အသေခံလိုက်မယ် ... သစ္စာနဲ့သိက္ခာတော့ အထိခံဘူး ကိုစိန်ဝင်းမောင် ရေ ... ”

စိန်ဝင်းမောင် ခေါင်းတံဆတ်ဆတ်ညှိတံညှိတံပြီး ရင်ထဲက မြတ်ရည်မွန်ကို အရမ်းအိုးကျွေးခဲ့သည်။ ကိစ္စချို့ မေတ္တာဆိုသည်မှာ အချိန်ကာလပေါ်မူတည်ပြီး ပြောင်းလဲတတ်သည်။ မိမိတကယ်ပဲ မြတ်ရည်မွန်ကို ရွတ်မြတ်နိုးသည်မို့ မိမိအပေါ် ယုံကြည်ကာ မေတ္တာပြန်ယိုင်လာသည်အထိ စောင့်မည်ဟု စိန်ဝင်းမောင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... စိတ်ချ အမိ ... တို့က စကားအဖြစ်ပြောတာပါ ... ခင်ဗျားစိတ်ဓာတ်ကို ခမ်းကြည့်တာ ... တို့မှာ အဲဒီလိုအခိုင်ကျင့်ယုတ်မာတဲ့စိတ်မျိုးသည်းမရှိဘူး ... အကျင့်လည်းမရှိဘူး ... အချစ်နဲ့မေတ္တာကို ဝေးပြတ်ကပ်မယူဘူး ... မာလာမြိုင်အိမ်မှာ တို့အတူပွဲခနေပျံဘူး ... တို့အလုပ်ကိုယ်က ခိန့်စဉ်လမ်းပေါ်မှာနေတဲ့အလုပ်ပဲ ... ”

“အဲဒါ ကတိစကားနော် ... ”

“သစ္စာရသောတိရဲတဲ့ ကတိပဲ မမြတ်ရည်မွန် ... ကတိ

လည်းပေးတယ် ... ကတိအတိုင်းလည်း လိုက်နာမယ် ... စိတ်ချ ... အဲ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... မာလာမြိုင်အိမ်မှာ အတူမနေ ညအိပ်မနေပေမဲ့ လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲတော့ ရောက်လာမှာပဲ ... ဒါကလည်း မမြတ်ရည်မွန် ဒီအိမ်ထဲမှာ ဆားသောက်ဖို့နဲ့ လိုအပ်တာတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့သာ ရောက်လာမှာ ... နောက်ပြီး ... အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရသမျှ သတင်းလာဦးပေးမှာ ... နောက်ထပ်ဖြစ်လာတဲ့အခြေအနေပေါ်မှာ ဘာဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမယ်ဆိုတဲ့ ညှိနှိုင်းမှု အတွက်တွေကြောင့်သာလာမှာပါ ... ”

“ကောင်းပါတယ် ... ကိုစိန်ဝင်းမောင်စိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ညီမအရင်းငေး ခုက္ခရောက်နေလို့ ကူညီတဲ့စိတ်မျိုးပဲထားပုံပဲပါနော် ... မြတ်ရည်မွန်ကလည်း အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်လိုပဲ အားကိုးပါရစေ ... ”

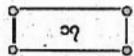
စိန်ဝင်းမောင် ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။ စိန်ဝင်းမောင် ရယ်သည်ကို မြတ်ရည်မွန်က ငေးကြည့်မိပါ၏။

တာပဲပြောပြော စိန်ဝင်းမောင်သည် ယခုအချိန်ထိ မိမိဘက်မှ ရပ်တည်ပေးပြီး အကူအညီမှန်သမျှပေးနေသည်ကိုတော့ မြတ်ရည်မွန်က အသိအမှတ်ပြုပြီး ကျေးဇူးတင်မိသည်အမှန်။

ကိုစိန်ဝင်းမောင်သည် ယခု သူ ကတိပေးသည်

ထိုတိုင်း ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပိုင်းလည်း တည်ငြိမ်ပြီး မိမိ၏လိုအပ်ချက်များကို ဆက်ပြီးကူညီသူသာဆိုပါက စိန်ဝင်းမောင်သည် မြတ်ရည်မွန်အတွက် အမြဲတမ်းကြည်ညိုရာ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သွားနိုင်လောက်ပါပေသည်။

အောင်စိုးမိုးရင်လဲတွင် ဦးဆက်မင်းဆပ်ပေါ် မကျေနိုင်ချင်ပါလေတော့။

သူ၏ချစ်စွာသော မမွန်သည် မိတ္တီလာသို့ရောက်လာခြင်း လုံးဝမရှိပါဟု မိတ္တီလာရုံအဖွဲ့မှ ဦးဆက်မင်းထံသို့ ပြန်ကြားချက်ပို့လိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဒါဆို ချစ်သောမမွန် ဘယ်ရောက်နေသနည်း။

ချစ်သော မမွန်ပျောက်ကွယ်နေသောရက်များတွင် စိန်ဝင်းမောင်နှင့် အတူရှိနေလိမ့်မည်ဟူသောအတွေးက အောင်စိုးမိုး၏ရင်ထဲနှလုံးသားတွင် နာနာကျင်ကျင် ဝေဒနာတစ်မျိုးခံစားရသည်။

အောင်စိုးမိုးသည် ချစ်သောမမ္မန်ကို တွေ့ရှိရေး အတွက် နဂါးလို မြေလျှိုး၊ ဂဠုန်လို မီးပြန်ပြီး ရှာချင်မိသည်။

သို့သော် အောင်စိုးမိုးရှာဖွေနိုင်သည်မှာ ချစ်သော မမ္မန်နေခဲ့သည့် ဒေါ်သူဇာ၏တည်းခိုဆောင်နှင့် မာလာမြိုင်လမ်းအိမ် နှစ်နေရာ၌သာ ရှာနိုင်စွမ်းရှိသည်။

ချစ်သောမမ္မန်ပျောက်ဆုံးနေခြင်းကို ဦးဆက်မင်း ရှာဖွေပုံမှာ အားပျော့သည်ဟုလည်း ထင်မှတ်မိသည်။

တကယ်ဆို မမ္မန်ကိုရှာဖွေသည်နှင့် လူသတ်သမား အစစ်ကို မိနိုင်မည်မှန်းသိပါလျက် ဦးဆက်မင်းက အထူးတလည် ကြိုးစားရှာဖွေခြင်းမပြုဘဲ သမရိုးကျလုပ်ဆောင်မှုလောက်သာဟု ယူဆမိသည်။

“ခက်သားပဲ ကိုအောင် ... အခု အစ်ကို အိုင်အိုအဖြစ်ကိုင် ထားရတဲ့ အမှုခြောက်မှုတောင်ရှိတယ် ... ခြောက်မှုတိုင်း ဟာ အမှုကြီးတွေချည်းပဲ ... အဲဒီထဲမှာ ဦးလှိုင်ဘွားအသတ် ခံရမှုလည်းပါဝင်တာမို့ အဲဒီအမှုတစ်မှုတည်းကို တစ်သမတ် တည်း မိလိုက်အားမပေးနိုင်ဘူး ... လုပ်သင့်တာတွေအား လုံးလုပ်ထားပြီးပြီ ... နောက်ပြီး အမှုတစ်ခုကို တရစပ်လိုက် တိုင်း တရားခံကိုမိတာမှမဟုတ်တာ ... ကိုယ့်ဘက်က ပြန် ထောင်ချောက်ဆင်ရတယ် ... အကွက်ဖမ်းရတယ် ...”

ဒီတော့ အချိန်ယူရတယ် ကိုအောင် ...”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ဗျာ ... ဒါပေမဲ့ အချိန်ကြာလေ ... မမ္မန် အတွက် စိုးရိမ်ရလေမဟုတ်လား ... ရေတိမ်နစ်မှာတို့ ... အနိုင်ကျင့်အစော်ကားခံရမှာတို့ဟာ စိုးရိမ်စရာတွေချည်း မဟုတ်လား အစ်ကို ...”

“အေးလေ ... ကိုအောင်စိတ်ပူနေတာက ကိုယ်ရေးကိုယ် တာ သဘောအရသာပဲဟာ ... စိန်ဝင်းမောင်နဲ့ပူးပေါင်းတဲ့ မြတ်ရည်မွန်ကို ကိုအောင်ချစ်စိတ်ချစ်စောနဲ့ အတင်းဆန္ဒ ပြင်းနေတာ ... အစ်ကို ရဲအနေနဲ့ကျတော့ လုပ်ငန်းမှာ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာကို ထည့်မတွက်ဘူး ... လုပ်သင့်တာအားလုံး ထောင့်စေ့ ... အကွက်စေ့လုပ်တယ် ... အချိန်ပိုင်းကို စောင့်သင့်သည်လောက်စောင့်ရတယ် ...”

“ဒါဆိုလည်း အစ်ကိုသဘောဗျာ ...”

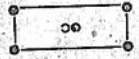
အောင်စိုးမိုး အောင့်သက်သက်နှင့် ဦးဆက်မင်းကို ဘုပြန်ပြောမိသည်။

ဦးဆက်မင်းက ပြုံးပြုံးပင် ...

ကိုအောင်ခမျာ အနာပေါ်တုတ်ကျ၊ အသည်းကို မြားစူးခံနေရရှာပါလားဟု ကရုဏာအကြည့်နှင့်ပင် ကြည့်နေတော့ သည်။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား
အောင်စိုးမိုး ကျောင်းဆက်ပြီးတက်စေနိုင်ရန် လုံခြုံမှုအတွက်တော့
ဦးဆက်မင်းက အထူးစီစဉ်ပေးပါ၏။

မာလာမြိုင်အိမ်ခြံသည် ပေတစ်ရာပတ်လည်ရှိသည်။
အနုတီဆွေက ဤအိမ်လေးဆောက်စဉ်ကတည်းက ရှေ့ပိုင်းမြေ
အကျယ်အရယူပြီး နောက်ပိုင်း မြေသိပ်မထားသောကြောင့် ပျဉ်
ထောင်အိမ်လေးမှာ နောက်ဘက်ပိုင်းပိုကျရောက်ပြီး လမ်းနှင့်ဝေး
သည့်သဘောရှိနေသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်မြေကတော့ အညီအမျှ
ကျန်ရှိနေသည်။ အိမ်ဘေးပတ်လည်တွင် သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မာလာကာ၊
မရမ်း စသည့်အပင်ကြီးတွေ စိုက်ပျိုးပေါက်ရောက်နေသည်။ တစ်ခြံ
လုံးမှာ သစ်ပင်ကြီးများ၏အကိုင်းအခက်အရွက်တွေဖြင့် အရိပ်အာဝါ
သကောင်းလှသည်။ ညနေပိုင်း နေဝင်ခါနီးအချိန်တွင် အပြင်ဘက်
လမ်းတွင် အလင်းရောင်ရှိစေကာမူ ခြံထဲကအိမ်လေးမှာ မှောင်နေ
တတ်သည်။

ပိတောက်ပွင့်ချိန်ဆိုပါက ခြံထဲတွင် အိမ်နီးချင်းအပျို
ပလေးတွေ ပန်းတပျော်တပျိုး ထည့်ပေးလေ့ရှိသည်။ အပင့်များ အသီး
သီးချိန်ဆိုပါကလည်း အနိတ်ဆွေက အသီးများကိုရူးပြီး ရပ်တွက်
တွင် ဝေပေးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု မြတ်ရည်မွန် ညဦးပိုင်းအိမ်သို့
ပြန်ဝင်နေလိုက်သည်ကိုမြင်တွေ့သူမရှိကြပေ။ ဧရာခေရာမောမော
ပင် အိမ်လေးထဲသို့ မြတ်ရည်မွန်ဝင်ခဲ့နိုင်သည်။ အိမ်ထဲတွင် လျှပ်စစ်
မီးရှိသော်လည်း လုံးဝမီးမဖွင့်ရန် စိန်ဝင်းမောင်က အကြံပြုထား
သဖြင့် မီးတစ်ပွင့်မျှမဖွင့်ပေ။ ဖယောင်းတိုင်အသေးစားလေး တစ်
တိုင်သာ ထွန်းထားပြီး အပြင်လမ်းဘက်မီးခောင်မမြင်သာအောင်
ကွယ်ထားသေးသည်။

“မြတ်ရည်မွန်တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ပါ့တယ်နော် ...”

“နေခဲ့ပါတယ် ... ဟိုတုန်းက အနိတ်ဆွေအပြင်သွားလည်း
ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနေနေကျပါ ...”

“ဒါဆို ... တို့သွားတော့မယ် ...”

စိန်ဝင်းမောင်က သူ့လက်ကိုင်အိတ်တို့ယူကာ ထိုင်
ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ဪ ... ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

“ပြောပါ မြတ်ရည်မွန် ...”

“အိမ်ရှေ့က ခြံဝင်းတံခါးမှာ ကျွန်မတို့စာတိုက်ပုံးလေးချိတ်
ထားတယ် ... ဒီအိမ်လိပ်စာနဲ့ပို့သမျှတွေ အဲဒီခြံတံခါးက
စာတိုက်ပုံးထဲထည့်ထားခဲ့ကြလေ့ရှိတယ် ... ဘာမှမဖြစ်ခင်
က တနင်္ဂနွေနေ့ ကျွန်မ ဒီကိုလာတိုင်း ပုံးထဲကစာတွေ
ထုတ်ယူနေကျပါ ... အခု ကိုစိန်ဝင်းမောင် ပုံးထဲကစာတွေ
သွားယူပေးပါလား ... ကျွန်မသွားယူရင် မတော်တဆ လူ
မြင်မှာမီးလို့ ...”

စိန်ဝင်းမောင်က ခိုင်းသမျှလုပ်ပေးပေသည်။ ခြံထဲရှိ
အပင်တွေကို အကာအကွယ်ယူပြီး စာတိုက်ပုံးထဲမှစာတွေ သွားယူ
ပေးသည်။

“တို့သွားခင် ပြောစရာရှိတာလေးတွေ ပြောရင်တယ်”

“ပြောပေါ့ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

စိန်ဝင်းမောင်က မြတ်ရည်မွန်အား ပြောစရာစကား
တွေရှိသလို မြတ်ရည်မွန်ကလည်း ရင်ထဲတွင် စိန်ဝင်းမောင်ကို ပြော
ရင်တာတွေရှိနေသည်။

စိန်ဝင်းမောင်သည် အဘယ်ကြောင့် မိမိကို ဤရွှေ
ဤမြူ အကူအညီတွေပေးနေသနည်း။ သနားသောကြောင့်၊ ကရု
ဏာထားသောကြောင့် ကူညီပါသည်ဆိုသောအခြေမျိုးသည် လုံ
လောက်သောအခြေဟု မြတ်ရည်မွန် မယူဆ။ စိန်ဝင်းမောင်တောက်

လျှောက်ကြီး ကူညီခဲ့သည်မှာ သူ့အတွက် အကျိုးတစ်ခုခုတော့ ပါဝင်ပေစရာရှိမည်ဟု မြတ်ရည်မွန် ထင်မိသည်။

“စိန်ဝင်းမောင် မိမိထံမှ မည်သို့သောအကျိုးကို အလိုရှိနေပေသနည်း။”

မိမိ၏ရုပ်အလှ၊ ခန္ဓာကိုယ်အလှကို ရယူနိုင်ဆိုင်ရောင် သောကြောင့်ပေးလား။

ယင်းသို့လည်းမဟုတ်တန်ရာ။ ဤမျှလင့်ချက်မျိုး နှင့်သာဆိုပါက ထိုစဉ် တို့ပြန်တော့မည်ဟု ချွတ်ဆက်ရန်မလို။ ဤနေရာ ဤအိမ်၊ ဤအချိန်တွင် စိန်ဝင်းမောင် မိမိခန္ဓာအလှ၊ ရုပ်အလှကို အရယူနိုင်ခွင့်ရှိနေသည်။ မြတ်ရည်မွန်အဖို့ အနိုင်ကျွန် ခံရသည်တိုင် အောင် အော်ဟစ်ပြီး အကျအညံ့ကောင်ဆိုသူမဟုတ်။

“ငိုလှချည်လား မမြတ်ရည်မွန် ... ဘာတွေများစဉ်းစားနေတာလဲ ...”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်မမှာ ဒီလောက်ဒုက္ခတွေ့တွေ့နေရတာဟာ ဘယ်ဘဝက ဘာတွေလုပ်ခဲ့မိတဲ့ ဝဋ်ကြွေးတွေကြောင့်လဲဆိုတာ တွေးကြည့်နေမိတာပါ ...”

စိန်ဝင်းမောင်က ရယ်ရယ်မောမောပြန်ပြောသည်။

“အင်း ... ခင်ဗျာအာ ဘဝဝဋ်ကြွေးအကြောင်းပြောမှတော့ တို့ကလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တရားသဘောစကား

တွေ ပြောလိုက်ဦးမယ် ... သတ္တဝါမှန်သမျှ အမိဝမ်းက ကျွတ်လွတ်မွေးဖွားလာချိန်ကစပြီး ဓာတ်ဓရာ ဗျာတ်မရတလို့ ဘုရားဟောခဲ့တယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ ... လူဆိုတာ မွေးဇာတိခြင်းမှတ်တိုင်ကနေပြီး လူတိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်း သေခြင်းမှတ်တိုင်ကို သွားနေကြတာပဲ ... သေခြင်းမှတ်တိုင် မရောက်မီ ဆိုခြင်း၊ နာခြင်း ဒုက္ခမျိုးစုံတွေ့ရတာပဲလေ။ ဒါ လူတိုင်းသတ္တဝါတိုင်း တွေ့ကြုံရတဲ့ဒုက္ခပဲ။ မမြတ်ရည်မွန်အဖို့ ဒီလောက်ဒုက္ခတော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ ... MAN IS NOTHING

BUT STRUGGLE ဆိုတဲ့စကားပုံလည်း ရှိသားပဲ ... ဆိုလိုတာက လူဆိုတာ ဘာမှမဟုတ်ဘူး ... နေ့စဉ် တိုက်ပွဲ အမျိုးမျိုးဝင်နေတာလာလူပဲလို့ ဆိုလိုတာလေ ... ဒါပဲပေါ့ဗျာ ... လူဆိုတာ မွေးကတည်းက ဘဝမှာရုန်းကန်ခဲ့တာ သေသည်အထိပဲ ... အခုလည်း မမြတ်ရည်မွန်ဟာ ဘဝအတွက် ရုန်းကန်နေရတာကိုပဲ တရားနဲ့ဖြေပေါ့ဗျာ ...

“ဟိုစိန်ဝင်းမောင်မှာဓရာ ရုန်းကန်နေရတာတွေရှိတာပဲလား ...”

“ရှိတာပေါ့ဗျာ ... ဒီမှာကြည့်လေ ...”

ပြောဆိုရင်း စိန်ဝင်းမောင်က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြားလေးတစ်စုံထုတ်ယူပြီး မြတ်ရည်မွန်ကို ပေးပြလိုက်သည်။

ကတ်ပြားလေးမှာ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တိုင်းကို ထုတ်ပေးထားသော အိုင်ဒင်တီတီကတ်ပြားလေးဖြစ်နေပါ ၏။ ကတ်ပြားပေါ်တွင် စိန်ခင်းမောင်၏ဓာတ်ပုံပါရှိမက ဆေး တက္ကသိုလ်(၁)၏ အမှတ်တံဆိပ်တို့ ပါရှိသည်။ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ စိန်ခင်းမောင်သည် ဝိုင်နယ်ပတ်ဝမ်း ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသော ... အိုင်ဒင်တီတီကတ်ပြားဖြစ်ပါ၏။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်း သက်ဆိုင်ရာတက္ကသိုလ် ရုံးဌာနမှ ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ဩ ... ကိုစိန်ခင်းမောင်က ... ဆရာဝန်လောင်း ဆေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့ပေသကဲ့သို့ ... ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ ... နှစ်နည်းနည်းကြာသွားတော့ ကတ်ပြားထဲက ကျုပ်ဓာတ်ပုံဟာ ပိုမိုနုပျိုနေတာကလွဲရင် အခု စိန်ခင်းမောင်ဟာ အဲဒီတုန်းက အဲဒီစိန်ခင်းမောင်ပဲ။”

“နှမြောစရာကြီးပါလားရှင် ... ”

“ဒါပဲပေါ့ မမြတ်ရည်မွန် ... လူဘဝဆိုတာ ဒါပဲပေါ့ ... ဘဝဆို တာ ဒီလိုပါပဲလို့ သက်သေပြတာပါ ... ရှင်ပြုတုန်းက ရွှေထိုး ဆောင်းခဲဖူးတယ် ... ခွေးဖြစ်တော့လည်း မစင်ပုံကိုတိုး တယ်ပေါ့ဗျာ ... လောကကြီးမှာ လူပေါင်းမှာမိတာဟာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးပဲ ... အခု မမြတ်ရည်မွန်လည်း

လူပေါင်းများလို့ ဒီလိုခုကွဲတွေကြုံရတာ ... ”

“ရှင် ... ကျွန်မလူပေါင်းများတယ်ဟုတ်လား ... ”

“ဦးလှိုင်ဘွားလေ ... မြတ်ရည်မွန် ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေပါ လား။ ဦးလှိုင်ဘွားလိုလူကို ဘာလို့အပေါင်းအသင်းသွားလုပ် ရတာလဲ ... ”

“အို ... ဦးလှိုင်ဘွားကို ကျွန်မက အပေါင်းအသင်းသွားလုပ် တာမဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မဖေဖေရဲ့အကြောင်းကိုသိချင်လွန်း လို့ သူ့ဆီသွားမိတာ ... ”

“တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးကြောင့်ဖြစ်စေ တွေ့ဆုံဆက်သွယ်တာဟာ အပေါင်းအသင်းလုပ်မိတဲ့ သဘောသက်ဝင်သွားတယ်ဆိုပါတော့လေဗျာ ... ကျုပ် လည်း အဲဒီပုံမျိုးဆန်ဆန် အပေါင်းများနဲ့တာမို့ မှိုင်းယှဉ်ပြော ပြနေတာပါ ... တို့လည်း ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့အပေါင်းအသင်းလုပ် မိလို့ ခုကွဲကြီးတွေ ရင်ဆိုင်လာရတာလေ ... ”

“ကိုစိန်ခင်းမောင်က ဘာလို့ ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့ အပေါင်းအသင်း လုပ်မိတာလဲတဲ့ရှင် ... ”

“ဒီလူကြီးက နယ်ခြားနယ်စပ်မှာ တော်တော်ကြာအောင် နေခဲ့တဲ့လူကြီးလေ ... သူ့မှာ နယ်ခြားအဆက်အသွယ်တွေ ရှိနေတယ် ... ”

ဒါကိုလည်း မြတ်ရည်မွန်သိပြီးသားဖြစ်သဖြင့် စိန်ဝင်းမောင်ဆက်ပြောသည်ကိုသာ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“တို့က မထိုင်ခင် ခြေဆင်းချင်ခဲ့တယ် ... ဆရာဝန်ဖြစ်လာမှ ရရှိတဲ့လခမျိုးကို မမက်မေ့ဘူး ... မြတ်လမ်းနဲ့ရစ်သောချင်တဲ့စိတ်တွေဝင်ခဲ့တယ် ... ဒီတော့ အပေါင်းအသင်းများခဲ့တယ် ... ဒါကြောင့် အခု ဒီဘဝနဲ့ဒီလမ်းပေါ်ရောက်သွားတာပဲ ... ငွေကိုမက်မောမှုကြောင့် ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့ ဆက်သွယ်မိခဲ့တယ် ... ဦးလှိုင်ဘွားက တစ်ဘက်နိုင်ငံနဲ့ မှောင်ခိုယုံနေတဲ့ ဝိုဏ်းကြီးတစ်ခုရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ ... နှလုံးပိတ်ခန်းသူတပည့်တွေအပေါ်မှာ ကြွေကြီးစား ... တို့က သူ့အဖွဲ့ထဲမှ ဆရာဝန်လောင်းတစ်ယောက်ဆိုတော့ ... အဖွဲ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးတော့ ... ယူရတယ် ... အဲဒီအတွက် တို့ကို ဦးလှိုင်ဘွား ငွေကြေးထောက်ပံ့တယ် ... အဲဒီမှာတင် ခေါင်းကျောင်းသား ဆရာဝန်လောင်းဘဝကနေပြီး ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ မှောင်ခိုတပည့် မှောင်ခိုသမားဘဝရောက်သွားတာပဲ ... တို့ လက်ချာဒေသနဲ့ပဲ ... ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ တို့ကို ကြံမှာဆိုးဝင်တယ် ...”

မြတ်ရည်မွန်သည် စိန်ဝင်းမောင်ကို ဝစ်တင်ရှ် ချစ်လေမလား၊ ကရုဏာသက်ရောက်လေမည်လား ခဝစ်ရေသော

အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ စိန်ဝင်းမောင်ဘဝမှာ သမုဒ္ဒရာတွေ ရှေ့ပါလာသော ဆင်သေကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါပြီး ဒီဆင်သေကြီးရဲ့ အသားကို စားပြီးလိုက်ပါသွားလျှင် တစ်သက်စားမကုန်ဟု တွက်ကိန်းဖြင့် ပင်လယ်ကိုမော့သွားသည်။ ကျီးမိုက်သဏ္ဍာန်ရှိနေသည်။

စိန်ဝင်းမောင်သည် ကိုယ်ကို မြန်မတ်လိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မြတ်ရည်မွန်ကို မျက်နှာချင်းတည့်တည့်ကြည့်သည်။

“တစ်နေ့မှာ တို့အဖွဲ့သားချင်းထဲက ထွန်းမောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တို့ စကားများရန်ဖြစ်တယ် ... တို့လက်ပါသွားပြီး ထွန်းမောင်သေသွားတယ် ... တကယ်ကတော့ ထွန်းမောင်မှာ နှုတ်ကတည်းက နှလုံးရောဂါခံရှိနေလို့ တို့ကပဲ ဆေးကုပေးနေသွားပါ ... ဒါပေမဲ့ တို့နဲ့ ရန်ဖြစ်၊ တို့က ထိုးကြိတ်ရှိုက်နှက်လို့ သေတာလို့ စွပ်စွဲတော့တာပေါ့ ...”

“အဲဒီလို လက်လွန်သွားတော့ ကိုယ်လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အတွက် ဆရာကြီးဦးလှိုင်ဘွားကိုပဲ ချဉ်းကပ်ရတာပေါ့ ... ဒီအမှုကို ရဲတွေတာတွေ မသိစေချင်ဘူးလေ ... ဦးလှိုင်ဘွားကိုယ်တိုင်ကလည်း ရဲတွေမသိစေချင်တာပါ ... ရဲတွေ ဒီအမှုကို ကိုင်ရင်း သူ့မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကြီးပေါ်သွားမှာကို ဦးလှိုင်ဘွား ခိုးရိမ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ထွန်းမောင်ရဲ့အလောင်းကို သူ့ခြံထဲမှာ ညကြီးမင်းကြီးမှာပဲ မြှုပ်လိုက်တယ် ... ထွန်း

www.burmeseclassic.com

မောင်ကိုယ်တိုင်က အိုးအိမ်အတည်တကျမရှိတဲ့လူဆိုတော့ ထွန်းမောင်ကို လိုက်ရှာတဲ့လူလည်းမရှိဘူး ... နောက်ပြီး ဒီထွန်းမောင်ကိစ္စကို တို့နဲ့ဦးလှိုင်ဘွားနှစ်ယောက်ပဲ သိတယ် ...

“အဲဒီတော့ကော ...”

“ပြီးပြီလေ ... တို့ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာတင်ပြီးဆုံးပြီး တို့ဘဝဟာ ဦးလှိုင်ဘွားကို လှန်မကြည့်ရဲတဲ့ဘဝကို လုံးလုံး ရောက်လာခဲ့တာပေါ့ ... ပြီးပြီပဲ ...”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း စာတိုက်ပုံးထဲကစာတွေယူပေးခဲ့ပြီး ကိုစိန်ဝင်းမောင် ပြန်တော့ပေါ့ ...”

“စာတွေလည်း သွားယူပေးမယ် ... ပြန်လည်းပြန်မှာပါ ... ဒါပေမဲ့ တို့ရင်ထဲမှာရှိနေတာတစ်ခုကို မမြတ်ရည်မွန်ကို တို့ မသွားခင်ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေတာရှိနေလို့ပါ ...”

မြတ်ရည်မွန်သည် ဖျတ်ခနဲ စိန်ဝင်းမောင်ကိုကြည့်

လိုက်သည်။

ဆိတ်ငြိမ်ရာဒေသနှင့်ကာလတွင် ရင်ထဲကစကား ပြောချင်သည်ဆိုခြင်းမှာ ...

“တို့ကို အဲဒီအကြည့်မျိုးနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့ ... မမြတ်ရည်မွန် တို့ရင်ထဲကပြောချင်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ မမြတ်ရည်မွန်

ထင်သလို ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ... တို့ဟာ ကိုယ်အပေါ် လက်မခံမကြည့်ဖြူတဲ့ အမျိုးသမီးအပေါ်မှာ အနိုင်ယူလိုတဲ့ ဆန္ဒမျိုးမရှိပါဘူး ...”

“ကိုစိန်ဝင်းမောင်ရင်ထဲက ပြောချင်တာဘာလဲ ... ကဲ”

“ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စပါ ... တို့ရဲ့စားဝတ်နေရေးအားလုံး အတွက် ဦးလှိုင်ဘွားမသေခင်က သူက တာဝန်ယူထား တာမို့ တို့မှာအခက်အခဲမရှိခဲ့ပေမဲ့ အခု ဦးလှိုင်ဘွားသေသွား တော့ တို့မှာ အလုပ်လည်းမရှိ အားကိုးဖို့လည်းမရှိ ဆက်ပြီး စားဝတ်နေရေးအခက်အခဲဖြစ်လာတယ်လေ ... တို့က ငွေ ရတုန်းကို သုံးဖြုန်းသမားပို့ ဖုပြီးဆောင်းပြီးလည်း ဘာမှမရှိ ဘူး ... ဦးလှိုင်ဘွားသေပြီဆိုတော့ လာနေကျ လုပ်ငန်း ဆက်သွယ်သူတွေလည်း မလာကြတော့ဘူး ...”

“ဘာလဲ ... ကျွန်မက ဦးလှိုင်ဘွားကို သတ်ပစ်လိုက်လို့ ကိုစိန်ဝင်းမောင်မှာ ဝင်ငွေမရှိ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်သွားတယ် လို့ ဆိုချင်တာလား ... ဦးလှိုင်ဘွားကို ကျွန်မသတ်လိုက် တာကို အပြစ်တင်စကားပြောချင်တာလား ...”

“တမင်တကာ အကြောင်းမဲ့ပစ်သတ်တာမှမဟုတ်တာ ... ကိုယ့်အသက် ကိုယ့်အရှက် ကိုယ့်ကာလုကြွေကိုကာကွယ် ရင်း မလွှဲသာလို့ ပုလင်းနဲ့ရိုက် သေနတ်နဲ့ပစ်ခတ်ရင်း ဦးလှိုင်

ဘူးသေသွားတာပဲ ... မမြတ်ရည်မွန်ကို အပြစ်မှမတင်
ထိုက်တာ ... အပြစ်မတင်ပါဘူးဟု ... ဒါပေမဲ့ အခု မမြတ်
ရည်မွန်ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ဘဝနဲ့ တို့ဆိုက်ရောက်လာတဲ့
အဖြစ်ခြင်း၊ ဘဝခြင်း၊ အခြေခံခြင်းတူသွားတယ် မဟုတ်
လား ... "

မြတ်ရည်မွန် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ တူညီသော
သဘောခြေခံဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ဘဝပျက်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို မြတ်
ရည်မွန် လက်ခံသည်။

"အခုဆိုကြည့်လေ ... မမြတ်ရည်မွန် ဘော်ဒါဆောင်ကို ပြန်
သွားလို့မရတော့ဘူး ... ဒီမာလာမြိုင်အိမ်မှာရော ဘယ်
လောက်ကြာကြာ ပုန်းအောင်းနေနိုင်မှာလဲ ... "

"ဟုတ်တယ် ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... အဲဒါကိုပဲ ကျွန်မစဉ်းစား
နေတာ ... အိမ်တွင်းပုန်းအဖြစ် တစ်သက်လုံး ဒီမှာနေသွား
လို့ ရမှာမှမဟုတ်တာ ... "

"ဒါကြောင့် အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီကနေပြီး တခြားကို
ထွက်ပြေးသွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ ... ဟိုဘက် တခြား
နေရာရောက်သွားရင် မမြတ်ရည်မွန် အရောင်းအဝယ်
အလုပ်တစ်ခုလုပ်ချင်လုပ် ... ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ပညာနဲ့
ကျွန်ုပ်တို့ဆရာတို့ ဘာတို့လုပ်ချင်လုပ် ... အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်

စားလို့ရသားပဲဟာ ... "

မြတ်ရည်မွန်သည် စိန်ဝင်းမောင်ပြောပြချက်ကို စိတ်
ဝင်စားလာသည်။ မြန်မာပြည်အတွင်း မည်သည့်နေရာမှာပဲနေနေ
လူသတ်မှုအတွက် ဥပဒေနှင့်မလွတ်၊ တခြားနိုင်ငံရောက်သွားလျှင်
ဤတိုင်းပြည်ဥပဒေစက်ကွင်းက လွတ်သွားမည်။

"အင်း ... ကောင်းတော့ကောင်းသားပဲ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက
မြန်မာပြည်ထဲမှာတောင် ဟိုမြို့ ... ဒီမြို့ စသည်တွေကို
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ရောက်ဖူးတာတောင် မဟုတ်ဘူး ...
တစ်ဘက်နိုင်ငံရောက်အောင် ဘယ်လိုသွားမလဲ ... မှောက်
ပြီး သွားရမှာက ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးသွားရမှာ ... "

"မပူနဲ့ တို့လည်းလိုက်မှာ ... "

"တကယ် ... "

"တကယ်ပေါ့ တို့အနေနဲ့လည်း ဒီမှာ ဘာလုပ်စားလို့ရတော့
မှာမို့လဲ ... "

"ဒါဆို ဟိုဘက်နိုင်ငံကို သွားကြမယ် ... ဟိုရောက်မှ ကိုယ်
လုပ်ချင်တဲ့အလုပ် ရရာလုပ်ပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မ လမ်းခွဲလိုက်ကြ
ရုံပေါ့ ... ကောင်းသားပဲ ... "

"ရတယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ အဓိကလိုနေတာက ... ဒါပဲ"
စိန်ဝင်းမောင်က လက်ညှိုးနှင့်လက်မကိုဆက်ပြီး

www.burmeseclassic.com

အပိုင်းသဏ္ဍာန်လုပ်ပြလိုက်သည်။

“ငွေ ... ငွေပေါ့ မမြတ်ရည်မွန် ... တို့မှာ စားစားသောက်
သောက်နဲ့ ငွေလက်ကျန်ဆိုလို့ သုံးထောင်လောက်ပဲ ရှိ
တော့တယ် ...”

“ကျွန်မမှာလည်း ငွေသားတော့ များများမရှိတော့ဘူး ...
ဒါပေမဲ့ စိန်သည် ရွှေသည်တွေတော့ရှိတယ် ...”

“အဲဒါလိုတာပေါ့ ...”

မြတ်ရည်မွန်တွင် စိန်ထည်ရွှေထည်ရှိသည်ဟု ကြား
သည်နှင့် စိန်ဝင်းမောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းသာ
အားရအမှအရာ ချက်ချင်းထွက်လာသည်။

“စိန်တွေ ... ရွှေတွေ ... ပတ္တမြား နီလာတွေယူသွားနိုင်လေ
ဟိုဘက်နိုင်ငံက ဒီက စိန်၊ ရွှေ ပတ္တမြား၊ နီလာစတဲ့ ရတနာ
တွေဆို ငမ်းငမ်းတက်ဝယ်ကြတယ် ... တန်ဖိုးလည်အများ
ကြီးပေးဝယ်တတ်တယ် ... ပြဇမ်း ... အဲဒီ စိန်ရွှေတွေ၊
ရတနာတွေ တို့ကြည့်မြင်ရင် ဘယ်လောက်ရနိုင်တယ်ဆို
တာ ခန့်မှန်းနိုင်တယ် ...”

မြတ်ရည်မွန်က သူမ၏လောင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ အနီ
ရောင်ကတ္တီပီဘူးလေးကို ထုတ်ယူကာ စိန်ဝင်းမောင်အား ပွင့်ပြ
လိုက်သည်။

“မေမေဝယ်ခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေရယ် ... အန်တီ
ဆွေက ကျွန်မဝတ်ဖို့လုပ်ပေးထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စား
တွေပဲ ... စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ စိန်နားကပ်တစ်ရံနဲ့ ကျန်
တာတွေကတော့ ရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေလက် ... ဘာကပ်၊ အန်တီ
ဆွေကပြောဖူးတယ် ... အခု ကျွန်မမှာရှိတဲ့လက်ဝတ်လက်
စားတွေဟာ ခုကာလပေါက်ဈေးနဲ့ဆိုရင် ငွေတစ်သိန်း
အထက်မှာရှိတယ်တဲ့ ...”

“ဟို ...”

စိန်ဝင်းမောင် သက်ပြင်းကြီးတစ်လုံးရှုလိုက်ပေ
တော့သည်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

“ဒီလောက်လေးနဲ့တော့ ဟိုဘက်နိုင်ငံသွားဖို့ လမ်းခရိုက်
တောင် ဘယ်ရမလဲ ... တို့များသွားရမှာက ခွင့်ပြုချက် ...
ပတ်(စ်)ဖို့တွေ ဝီဇာတွေနဲ့သွားရတာမှ မဟုတ်တာ ... ပုန်း
လျှိုးကွယ်လျှိုးနဲ့ တောလမ်းတောင်လမ်းတွေသွားရမှာ ...
ဒီကြားထဲ အနှောင့်အယှက်တွေရင် ငွေပုံပေးရမှာ ... အမ
လေး ကုန်ရမဲ့ငွေကအများကြီး ...”

“ဒါတော့ မသိဘူး ... ကျွန်မမှာရှိတာတော့ ဒါအကုန်ပဲ”

“ဒါ ... အကုန်ပဲ ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါအကုန်ပဲ ...”

“ဒါလေးလောက်နဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ ဟိုဘက်နိုင်ငံကိုမသွားနိုင်ဘူး မမြတ်ရည်မွန် ...”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

စိန်ဝင်းမောင်က စားပွဲတွင်တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်ထောက်ပြီး ရှေ့သို့ခါးကိုင်းကာ ...

“တို့ပြောမယ် မမြတ်ရည်မွန် ... အဲဒီစကားဖွင့်ပြောရင် မမြတ်ရည်မွန်က တို့အပေါ် တလွဲမြင်မှာနိုးလို့ မပြောဘဲ မျိုသိပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့စကားပဲ ...”

“ပြောပဲ ပြောပါဦးလေ ...”

“ဦးလှိုင်ဘွားနဲ့ မမြတ်ရည်မွန်ဆို ပြောခဲ့ကြတဲ့စကားထဲမှာ ရတနာသေတ္တာအကြောင်းပါတယ်မဟုတ်လား၊ မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ ဖေဖေ ဦးမြဒင် ထားကျွန်ခွဲတဲ့ရတနာတွေလေ ... အဲဒီရတနာသေတ္တာဟာ ခုချိန်ထိ မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား ...”

“စူးခနဲကြည့်သောအကြည့်ဖြင့် မြတ်ရည်မွန်က စိန်ဝင်းမောင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

ပြီး ... မဲ့ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကလည်း ဒီအကျိုးလို့

လို့ ဒီညောင်ရေတွေလောင်းနေတာကိုး ...”

“ထင်သားပဲ ... ဒီစကား ဖွင့်ပြောတာနဲ့ ဒီလိုမမြတ်ရည်မွန်က ပြောတော့မှာပဲဆိုတာ ... ဒါကြောင့်လည်း မပြောဘဲ တို့ရင်ထဲမှာပဲ မျိုသိပ်ထားတာ ... အခုပြောမိတာက အခုရောက်ရှိနေတဲ့အခြေအနေမှာ မပြောရင်မဖြစ်တော့လို့ ဖွင့်ပြောရတာ ... တို့တ ဦးလှိုင်ဘွားကို မိုက်ကြေးခွဲတောင်းတဲ့ သဘောမျိုး လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်စမ်းပါ ... အခြွင်းချက်တစ်ခုတော့ရှိမယ်ပေါ့လေ ... တို့ဘဝ လုံခြုံရေးအတွက် မမြတ်ရည်မွန်ဆိုက စေတနာအလျောက်ပေးကမ်းတာမျိုးတော့ လိုချင်မိတယ်ပေါ့ ... ဟိုနိုင်ငံရောက်လို့ တို့ဟာတို့ လုပ်စားနိုင်တဲ့အလုပ်ရပြီဆိုတာနဲ့ ပြည်ရည်မွန်ဆိုက တစ်ပြားတစ်ချပ် တို့မယူဘူး ...”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ ... ဒါပေမဲ့ အမှန်တကယ် ဘုရားစူး၊ မိုးကြိုးပစ် ... ကျွန်မကိစ္စပြောမယ် ... အဲဒီရတနာသေတ္တာ ကျွန်မဆီမှာ မရှိဘူး ...”

“ထုံပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားစရာတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ ဖေဖေ ဦးမြဒင်ဟာ သမီးရင်းကလွဲပြီး ... ဒီရတနာသေတ္တာကို ဘယ်သူ့ကိုပေးမှာတဲ့လဲ ... ဝှက်ထားတယ်ဆိုလည်း ဦးမြဒင်ဟာ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ မမြတ်ရည်

မွန်ရဲ့ မေမေတို့ ဘယ်မှာဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ ပြောခဲ့မှာပဲ ... ဦးမြခင် သံယောဇဉ်အင်္ဂါနဲ့ဆုံးဟာ ဒီနေ့နဲ့ ဒီသမီးပဲ မဟုတ်လား ... အဲဒီတုန်းက မြတ်ရည်မွန်ကတော့ ... ကလေးလူမယ်ဘဝအရွယ်ဆိုတော့ မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့မေမေကိုသာပေးအပ်ခဲ့ရမယ်လို့ တွက်လို့ရတယ်လေ ... "

ဖြစ်နိုင်သည်ဟု မြတ်ရည်မွန်ထောက်ခံမိသည်။

"မြတ်ရည်မွန်ရဲ့ မေမေသေဆုံးချိန်ကတော့ ... မမြတ်ရည်မွန် သီတတ်မှားလည်တဲ့အရွယ်ရောက်နေပြီ ... ဒါပေမဲ့ မြတ်ရည်မွန်ရဲ့ မေမေဟာ သေသွားတဲ့အထိ မပြောခဲ့ဘူးဆိုရင် ... ဒီရတနာသေတ္တာ ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားစရာပေါ့ ... ကဲပဲလေ ... အဲဒီရတနာသေတ္တာမတွေ့လို့ ငွေကြေးမပြည့်နှံလို့ ဟိုဘက်နိုင်ငံမသွားနိုင်တော့လည်း ဒီမှာပဲ ဟိုရွှေလိုက် ... ဒီပြောင်းလိုက်နေရပြီ ... "

စိန်ဝင်းမောင်တိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။

"တို့သွားတော့မယ် ... "

"ခဏနေဦး ... ကျွန်မလည်း စဉ်းစားနေတယ် ... ဒီရတနာသေတ္တာ မေမေကတော့ သိမှာပဲ ... ကျွန်မကို မေမေက ဘာလို့မပြောခဲ့တာ ... ဆုံးခါနီးမှာ ဝေဒနာအရမ်းတက်တာနို့ ပြောပြခဲ့ဖို့သတိလစ် သတိမေ့ခဲ့တာလားလို့ ကျွန်မ

စဉ်းစားနေတာ ... "

"သိပ်စဉ်းစားသင့်တာပေါ့ဗျာ ... ဒါဆို တို့မေးမယ် ... မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့အမေဆုံးဘုန်းက ဘယ်မှာဆုံးတာလဲ ... "

"ဒီမာလာပြိုင်အိမ်မှာပဲဆုံးတာ ... "

"ဒီအိမ်ဟာ မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့အမေပိုင်တဲ့အိမ်လား ... "

"မဟုတ်ဘူး ... အစတုန်းက ကျွန်မတို့က တောင်ဥက္ကလာမှာ အိမ်ငှားနေတာပါ ... ဖေဖေဆုံးပြီးမှ အနီတီဆွေက မေမေနဲ့ကျွန်မသားအဖကို ဒီအိမ်ပြန်ခေါ်တာ ... ဖေဖေနဲ့ ယူတာကို အနီတီဆွေ သဘောမတူလို့ မေမေကို ပိုင်ပယ်ထာကြတဲ့သဘောပေါ့ ... အနီတီဆွေက ယောက်ျားဆုံးသွားတဲ့ မုဆိုးမလေ ... ဒါပေမဲ့ အနီတီဆွေမှာ သားသမီးတွေနီးကားခဲ့ဘူး ... "

"ဒါဆို မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ မေမေဟာ ရတနာသေတ္တာကိုဝှက်ထားခဲ့ရင် ဒီမာလာပြိုင်အိမ်တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားမှာပဲ ... "

"ဒါဖြင့် အခုပဲ ကျွန်မတို့ရှာကြည့်ကြမယ်လေ ... "

"ဒီကနိန့်ကြီးမှာတော့ မကောင်းဘူး ... ဖယောင်းတိုင်မီးကို သုံးသုံးစ လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်ကိုသုံးသုံးစ မီးအလင်းရောင်ကို လမ်းပေါ်ကလှမ်းမြင်ကြမှာပဲ၊ မီးရောင်မြင်တာနဲ့ စစ်

လားဆေးလားတွေခံရက်လာလိမ့်မယ် ... ဒီတော့ နက်
ဖြန်နေခင်းပိုင်းကို တိတ်တိတ်လေးပြန်လာခဲ့ပြီး ရတနာ
သေတ္တာကိုရှာကြည့် ... မပြတ်ရည်မြန်တာသာ ရှာထားနင့်
ရင်လည်း ရှာထားလေ ... ပြန်တွေ့ဖို့အခီကဲသဲ ... ကံ တို့
သွားမယ် ...

“မသွားခင် စာတိုက်ပုံးထဲကစာတွေယူပေးခဲ့ဦးလေ”

“အင်း ... ယုဝမ်းမယ်”

ဟုပြောပြီး စိန်ဝင်းမောင် နောက်ဖမ်းပေါက်မှထွက်
သွားသည်။

သိပ်မစောင့်ရဲတဲ့ ကိုစိန်ဝင်းမောင်ပြန်ရောက်လာ
သည်။

“ရှေ့ ... ဒီစာတစ်စောင်ပဲတွေ့တယ် ... စာပို့သမားထည့်
သွားတဲ့ စာတိုက်ကလာတဲ့ စာထင်တာပဲ ...”

မြတ်ရည်မြန်စာအိတ်ကိုယူပြီး လိပ်စာထဲထဲ လက်
ရေးကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒါအနီတီဆွေဆီကစာပဲ ... ထူးခြားတယ် ...
အနီတီဆွေက စာရေးသိပ်ပျင်းထား ... အကြောင်းထူး
မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ဆီမှ စာရေးလေ့မရှိဘူး ... အခုပဲ ဖွင့်
ဖတ်ကြည့်မယ် ...”

တူမ ဖွန်ဖွန်
ရန်ကင်းမှာ ဖွန်ဖွန် ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ၊ ဒီနေ့ပဲ မိတ္တူလာ
ရဲ့အဖွဲ့ကရဲ့တွေ့ အနီတီဆွေ ဆီလာကြတယ်။
ဖွန်ဖွန် အနီတီဆွေဆီ လာသလားလို့မေးကြတယ်။
အနီတီဆွေ ရင်တွေ့တာတွေတုန်မိတယ် ဖွန်ဖွန်။
နောက်တစ်ချက်က အနီတီဆွေရဲ့ရောဂါဟာ ထူးထူး
ဖြစ်ဖြစ်သလားသာတာတယ်မရှိဘူး။

မတော်တဆ အနီတီဆွေ ဖျတ်ခနဲသေသွားရင် ဖွန်ဖွန်
တစ်သက်လုံး ဘာမှသေတဲ့ကိုးစာတစ်ခုဟာ အနီတီဆွေနဲ့သေရာပေါ်
သွားမယ်ဆိုတဲ့အတွေ့ခင်လာလို့ ဒီစာရေးရတာပဲ။

ဒီအကြောင်းကို အခဏနေပြီး ပြန်ရေးရင် ဝတ္ထုစာအုပ်
ထစ်အုပ်စာရေးရာမှာပဲ ရှိရင်ကိုပဲ အနီတီဆွေဖော်ပြမယ်။

အဓိကအနီတီဆွေဖော်ပြရင်တာက ဖွန်ဖွန်ရဲ့နေမေဆုံး
မိန်းမမှာ အနီတီဆွေကို သံသေတ္တာသေးသေးတစ်လုံး အပဲသွား
တယ်။ ဒီသေတ္တာလေးကို အလှူပြုဆုံးနေရာမှာ သိမ်းပေးထားချိန်
ဖွန်ဖွန် တက္ကသိုလ်ကသွဲ့ ရတဲ့နေ့ကျမှ ဒီသေတ္တာလေး ဖွန်ဖွန်ကို
ပေးတဲလို့ အတန်တန်မှာသွားတယ်။

မှန်တာပြောရရင် ဒီသေတ္တာလေးကို အနီတီဆွေလည်း
သိမ်းမထားရဲဘူး ဘာလို့ သိမ်းမထားရဲဘူးဆိုတာတော့ အနီတီ

ဆွေ အရှည်ကြီးမပြောတော့ဘူး။ ဒီသေတ္တာလေးထဲမှာ သိပ် အစိုးတန်တဲ့ ရတနာတွေရှိနေလို့ပဲ။ မွန်မွန်မေမေ မြင်ပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်မှာပေါ့။

ဒီတော့ ဒီသေတ္တာလေးကို အန်တီဆွေကိုယ်တိုင် ရန်ကုန် ဖြို ဘားလမ်းတိုက်အမှတ်(...)မှာ ရုံးဖွင့်ထားတဲ့ စတင်လုံ တော်ရ ဦးထွန်းအုံဆီမှာ သွားအပ်ထားတယ်။ စတင်လုံတော်ရ ဦးထွန်းအုံဟာ အန်တီဆွေရဲ့ ယောက္ခားနဲ့ သိပ်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေရင်းပဲ။ သူ့ရသေဇာမိသိပ်ကြီးမားတယ်။ ဥပမာရော့ရသ မှာလည်း သိပ်ကျွမ်းကျင်တယ်။ ဦးထွန်းအုံဆီမှာ ဒီလိုပဲ သိပ် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ ထိန်းသိမ်းခေတန်ဖိုးသတ်ခတ်ပြီး အစိုးတန် ပစ္စည်းတွေအပ်ထားတတ်ကြတယ်။

မွန်မွန်ကိုပေးရမှ အဲဒီရတနာသေတ္တာကိုလည်း ဦးထွန်းအုံ ဆီမှာ အပ်နှံထိန်းသိမ်းခ တစ်နှစ်ကို တစ်ထောင်မွန်းနဲ့အပ်ခဲ့ တာ။ အခုဆို သုံးနှစ်ထဲခေ့ကသွားပြီး မွန်မွန်သွားရွေးရင် ကျသင့်တဲ့ငွေသုံးထောင်ပေးပြီး ရွေးရမယ်။

အခု အန်တီဆွေ ဒီခေ့အတူ ပူးတွဲပေးလိုက်တဲ့ မြတ်ပိုင်း စာရွက်လေးဟာ ဦးထွန်းအုံကပေးထားတဲ့ စာရွက်မြတ်ပိုင်း လေးပဲ။ အဲဒီမြတ်ပိုင်းလေးပေးတာနဲ့ ဦးထွန်းအုံက သံသေတ္တာ လေးပြန်ပေးမှာပဲ။ အန်တီဆွေက သေတ္တာအပ်ခဲ့သူဖြစ်ပေမဲ့

အန်တီဆွေကိုယ်တိုင် ပြန်ရွေးမှပေးမယ်ဆိုတဲ့သဘောမရှိဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ပစ္စည်းအပ်သူတွေဟာ ရှစ်ရှည်လများအပ် ကြတာဆို အပ်သူဟာ ခရီးလွန်ချင်လွန်းမယ်။ ဒီအတွင်းသေဆုံး ချင် သေဆုံးမယ် ... ဒါကြောင့် ဦးထွန်းအုံက သူ့လျှို့ဝှက် သင်္ကေတမျိုးကို မြတ်ပိုင်းနဲ့က ရွေးတဲ့လူကို ပစ္စည်းပေးပြန်ပေး လိုက်တယ်။

မွန်မွန်ကဲ့သို့ကဲ့သို့ အန်တီဆွေရှိချင်မှုရှိနိုင်တာပို့ အန်တီ ဆွေမသေမီ မွန်မွန်ဆီပေးလိုက်တာ။

အဲတင်မကသေသွား အန်တီဆွေပိုင်ဆိုင်သမျှ အန်တီဆွေ သေသွားရင် ဆက်ခံသူမွန်မွန်ဆိုတာကိုလည်း အန်တီဆွေအား လုံး တရားဝင်မိန့်ခွင့်ထားခဲ့တယ်။ တလောကလုံးမှာ အရင်ဆရာ ဆိုလို့ အန်တီဆွေနဲ့မွန်မွန်ပဲရှိတော့တာပဲဟုတ်လား။

ဪ ခုတနာသေတ္တာလေးကို ဖွင့်တဲ့သော့ချောင်းဟာ ဓလေ့ဖြိုင်အိမ် အန်တီဆွေနေခဲ့တဲ့ အိပ်ခန်းထဲက စာကြည့် သေပွဲလက်ယာအံဆွဲအတွင်းဘက်မှထည့်ထားခဲ့တယ်။ ဖဲကြိုး အနီရောင်ရွည်ထားတဲ့သော့ချောင်းပဲ မွန်မွန်။

ကဲ ... အိပ် မိမွန် လိမ်လိပ်မာမာနေပါဆိုတာမျိုး အန်တီ ဆွေ အထူးမမှာတော့ဘူး။

အန်တီဆွေ

စာဖတ်ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် ...

“အို ... အန်တီဆွေရယ်”

ဟု ညည်းတွားရင်း မြတ်ရည်မွန် ငိုချလိုက်တော့သည်။

စိန်ဝင်းမောင်က မတ်တတ်ကပ် မြတ်ရည်မွန် ငိုရှိုက်နေသည်ကို ငြုင်ကြည့်နေပေသည်။

“ဘာလို့လဲ မမြတ်ရည်မွန် ... အဲဒီစာကို ဟိုဖတ်ကြည့်ခွင့်ပေးလားဟင် ...”

မြတ်ရည်မွန်က ငိုရှိုက်ရင်း အန်တီဆွေ၏စာကို စိန်ဝင်းမောင်သို့ ပေးလိုက်ပါလေ၏။ စိန်ဝင်းမောင်ကို ပေးဖတ်သည်သည်ဟုလည်း မြတ်ရည်မွန်ယူဆသည်။

လုံးဝအစပျောက်နေသော ရတနာသေတ္တာလေး ယခုမှ ပြန်ပေါ်လာပြီမဟုတ်ပါလား။ စိန်ဝင်းမောင် စာကိုယူ၍ဖတ်သည်။ စာတစ်ကြောင်းပြီးတစ်ကြောင်း ဖတ်လေတိုင်း စိန်ဝင်းမောင်မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပသည်ထက် ပို၍တောက်လာသည်။ စာဖတ်၍ပြီးသွားသည်။

“အား ... အဲဒါ ငိုစရာလား မမြတ်ရည်မွန် ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ကိန်းသေလွတ်ပေါက်ထွက်ပေါက်ရပြီလေ ... ဒီမြတ်ပိုင်းလေးဟာ သိန်းရာထောင်ချီပြီး ထိပေါက်တဲ့ ထိ

လက်မှတ်လေးပဲ ...”

မြတ်ရည်မွန် စိတ်တင်းကာ မျက်ရည်များကို သိမ်းလိုက်သည်။

ဘဝတွင် ဘာတူးတော့မည်နည်း။ အဖေမရှိ၊ အမေမရှိ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိ။ အန်တီဆွေရောဂါကလည်း ယခုမှလွတ်လင့်စရာမရှိကြောင်း သိရသည်။ ငိုနေသည့်ကြားကပင် တစ်ကောင်ကြွက်တာဝဖြင့် ဘာမဆို ရင်ဆိုင်တော့မည်ဆိုသည့် အားတင်းစိတ်တွေ အလိုလိုဝင်ရောက်လာသည်။

“ထဲ ... ငိုနေနဲ့ ... ငိုနေနေတော့ မမြတ်ရည်မွန် ... နက်ဖြန်ကျရင် ဒီမြတ်ပိုင်းလေးပေးပြီး ဝတ်လုံတော်မူဦးလွန်းအံ့ဆိုကာ ရတနာသေတ္တာကိုသာ သွားယူပေးတော့ ... ဟိုမှာလက်ကျန်ငွေသုံးထောင်ရှိတာကိုပါယူသွားပေါ့ ... သေတ္တာသိမ်းဆည်းခဲ သုံးဆူစီအတွက် ပေးရမယ်လေ ...”

“မြည်းခြည်းပြော ... မောမယ် ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

“ဘာလဲ ... ကျုပ် ဒီရတနာသေတ္တာရနိုင်ပြီမို့ ဝမ်းသာနေတယ်လို့ ထင်လို့လား ... ကျုပ်တို့ ဟိုဘက်နိုင်ငံကိုသွားနိုင်ဖို့ ထွက်ပေါက်ရရင်ကျေနပ်ပြီပဲ ... ဟိုကျရင် မမြတ်ရည်မွန် ကျုပ်ရဲ့ သဘောထားအမှန်ကိုတွေ့မြင်ရမှာပါ ...”

“အဲဒီဟာတွေ ရည်ရွယ်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကိုစိန်ဝင်း

မောင် ... ဖြည်းဖြည်းပြော မော့မယ်ဆိုတာက ကျွန်မ ဦးထွန်းအုံဆိုသွား ရတာနာသေတ္တာမယူရဲတာမို့ ပြောတာ။ ကျွန်မ လမ်းပေါ်ရောက်တာနဲ့ ရဲအဖွဲ့က ကွဲခနဲဖမ်းကုတ် သွားမှာကို ကိုစိန်ဝင်းမောင် ထည့်မထွက်ဘူးလား ... ”
“အင်း ... ဒါလည်းဟုတ်သားပဲ ... ”

ပြန်ရန်ပြင်ပြီးမှ စိန်ဝင်းမောင် ပြန်ထိုင်ပြန်သည်။
“ဒါဆို ဒီရတနာသေတ္တာ ဘယ်သူသွားဇွေးမလဲဗျာ ... ”

“ကိုစိန်ဝင်းမောင်ပဲ သွားဇွေးပေါ့ ... ”

“ဟာ ... ဒါလည်း ကွဲခနဲကိန်းဆိုက်မှာ ... ”

“ဘာလို့ ကွဲခနဲကိန်းဆိုက်ရမှာလဲ ... ကျွန်မအနေနဲ့ဆိုရင် ကိုအောင်က ကျွန်မအကြောင်း ရဲကို လျှောက်ပြောထား တာရော ... ဦးလှိုင်ဘွားအိမ်ထဲကရထားတဲ့ ပုလင်းတို့ သေနတ်အသေးလေးတို့မှာ ကျွန်မလက်ဗွေပုံစံရထားတာ ကြောင့်ရော ဦးလှိုင်ဘွားကို သတ်တဲ့လူသတ်တရားခံဟာ ကျွန်မလို့ သတ်မှတ်ထားမှာလေ ... ကျွန်မ ဘယ်လိုလမ်း ထွက်ရမှာလဲ ... ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကရော ဘာလို့ဦးထွန်းအုံ ဆီမသွားရဲတာလဲ ... ”

“မသွားရဲတာက ဦးလှိုင်ဘွားအိမ်မှာ ရဲတွေလာသွားကြ တုန်းက ကျွန်မ ဦးလှိုင်ဘွားပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အထောက်

အထားတွေ ဘယ်လောက်ရသွားမှန်းမှ မသိတာ။ တကယ် လို့ ဦးလှိုင်ဘွားဆီက ရရှိတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေထဲမှာ ကျွန်ုပ်အကြောင်း ဦးလှိုင်ဘွားက ဘယ်လောက်ထိ ဖော်ပြ ရေးသားချက်တွေရှိနေမှန်းမှ မသိတာ ... နောက်ပြီး မြတ် ရည်မွန်ရဲ့အဖေ ဦးမြင်းအကြောင်းတွေ မှတ်စုရေးသားရာ မှာ ရတနာသေတ္တာအကြောင်း ရေးမှတ်တာတွေလည်းပါ ချင်ပါမှာ ... ”

“ဦးထွန်းအုံဆိုမှာ ရတနာသေတ္တာအပ်ခဲ့ကြောင်းကိုတော့ ရဲက မသိနိုင်ပါဘူး ... ဦးလှိုင်ဘွားကိုယ်တိုင်တောင်မှ မသိ တာပဲဟာ ... ကဲ ... ကျွန်မပေးစမ်းပါရစေ ... ရဲတွေက ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကို ဦးလှိုင်ဘွားသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး တွေ့ ပူးမြင်ဖူးတာမှမဟုတ်တာ ... ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကို ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းနိုင်မှာလဲ ... ”

စိန်ဝင်းမောင် ငိုသွားသည်။ မြတ်ရည်မွန်ပြောပြ ချက်သည် မှန်နေပါ၏။ မိမိအနေနှင့် ယခင်က ရဲမှတ်တမ်းတွင် လူဆိုးတစ်ယောက်အနေနှင့် မရှိခဲ့။ ပြီး ဦးလှိုင်ဘွားအမှုနဲ့ပတ်သက် ၍လည်း ရဲတွေက မိမိအမည်ရော၊ ရုပ်ကိုရော သိသည်မြင်သည် လည်း မရှိသေး။ မိမိကို ဘာမှုနဲ့ဖမ်းမည်နည်း။

“မဟုတ်သေးဘူး မမြတ်ရည်မွန်ကို ကျွန်ုပ်ပြောဖူးတယ်လေ။

ကျုပ်ဟာ ဦးလှိုင်ဘွားအိမ်ထဲမှာပဲ ထွန်းမောင်ဆိုတဲ့ကောင်
နဲ့စကားများရန်ဖြစ်ပြီး ထွန်းမောင်သေသွားလို့ ဦးလှိုင်ဘွား
ခြံထဲမှာပဲ ထွန်းမောင်အလောင်းကို မြှုပ်ထားတယ်ဆိုတာ
လေ ... ထွန်းမောင်ရဲ့အလောင်းကို ရဲ့ဘုပ် ကိုဆက်မင်းတို့
မတွေ့ဘူးလို့ပြောနိုင်မလား။ ဦးလှိုင်ဘွားမှတ်စုစာအုပ်မှာ
အဲဒါတွေရေးမှတ်ထားရင် ဘယ်မှတ်စုစာအုပ်မလဲ။ ထွန်းမောင်
ကို ကျွန်ုပ်သတ်တာလို့ဆိုသွားရင် ကျွန်ုပ်အတွက် သေအထိနဲ့
ကျွန်းသစ်ပဲဟာ ... "

"တကယ်လို့ ကိုထွန်းမောင်ရဲ့အလောင်းကိုဖော်ပြီး သတ်
ဆိုင်ရာကစစ်ဆေးရင် နှလုံးရောဂါကြောင့် သေတာကိုတွေ့
နိုင်တာပဲ ... ကိုစိန်ဝင်းမောင်ပဲပြောခဲ့ပုံပဲလေ ... ကိုထွန်း
မောင်မှာ နဂိုထဲက နှလုံးရောဂါရှိနေတာလို့ ဒါဆို ကိုစိန်
ဝင်းမောင်ကိုဆိုသွားတောင် သေအထိ ကျွန်းဒေတာ မပေးနိုင်ပါ
ဘူး ... "

"ထောင်ဒဏ်လောက်တော့ ပြေးမလွတ်ဘူးပေါ့ မမြတ်ရည်
မွန် ... တို့က နဂိုထဲက ဘောင်ကြော့သမားလေ ... တော်
ကြော့လေးနေချင်လို့ ငွေကို ခြတ်လမ်းကရှာတဲ့လူပဲ ...
ထောင်ထဲမှာနေရတဲ့အနေအထားမျိုး တို့ ဘယ်ခဲနိုင်လေ။
အိုဗျာ ... ဦးထွန်းဆိုဆို ကျွန်ုပ်သွားရဲ့ဟဲ့။ ဒီစာထဲမှာ ဦးထွန်း

အံ့က ဥပဒေသမားကြီးလို့လည်းပါသေးတာ ... "

နှစ်ယောက်စလုံး ... ငြိမ်သွားကြသည်။ ကိုယ့်
အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ဦးထွန်းအံ့ထံသို့ နှစ်ယောက်စလုံးမသွားရဲသူ
တွေဖြစ်နေကြသည်။

"ဗျောက်" ခနဲ စိန်ဝင်းမောင်ထံမှ လက်ဖျောက်
တီးသံထွက်လာသည်။

"ကျုပ်အကြံပြု ... "

"ဆိုပါဦး ... "

"မမြတ်ရည်မွန်လက်နဲ့ အောင်စိုးမိုးဆီ စာတစ်စောင်ရေး
ပေးပြီး အကူအညီတောင်းတဲ့စာပေါ့ ... "

"ကိုအောင်ဆီ ဟုတ်လား ... "

"အင်း ... မမြတ်ရည်မွန်က ကိုအောင်ရယ် ဒါမြတ်ပိုင်းလေးနဲ့
ဦးထွန်းအံ့ဆီက သေတ္တာလေးရွေးပေးပါ မမွန်ကို တကယ်
ခင်မင်တယ်ဆို ကူညီပေးပါပေါ့ ... တို့က အဲဒီစာနဲ့ မြတ်ပိုင်း
ကို ကိုအောင်စိုးမိုးဆီသွားပေးမယ် ... ခင်ဗျားကို သူ
တကယ်ချစ်မြတ်နိုးရင် ကူညီမှာပါ ... ခင်ဗျားလက်ရေးနဲ့
စာကိုတွေ့တာနဲ့ ဒီလူမြင်မှာမဟုတ်ဘူး သေချာတယ်"

"အို ... မဟုတ်တာ ... ကျွန်မရဲ့ဓာတ်လမ်းစုတ်တဲ့ ကိုအောင်
ကို ဆွဲမထည့်ပါဘူး ... "

“ရတနာသေတ္တာကိုရရှိကာ ဒီတစ်နည်းပဲဆိုတယ်လေ ... မမြတ်ရည်မွန်”

“အဲဒီရတနာသေတ္တာထက်ပိုပြီး ကိုအောင်ကို ကျွန်မက တန်ဖိုးထားတယ် ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

စိန်ဝင်းမောင် ကျက်စနဲ့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ထားပါ ... ထွေးပါ ... အောင်စိုးမိုးအပေါ် တန်ဖိုးတွေ ကြိုက်သလောက်ထားပါ ... ကိုယ်နှစ်ခုခုခုတောဝထက် တောင် တန်ဖိုးပိုထားလို့ စာမေးပေးနိုင်ဘူးဆိုလည်း ကိစ္စပြီးပြီ ... ရတနာသေတ္တာကို မရွေးနဲ့တော့ ...”

“မြတ်ရည်မွန်တစ်ယောက်တည်းပဲကျွန်ခွဲတော့ ကျွန်မက တော့ ဒီကိုပြန်မလာတော့ဘူး ... ကျုပ်လွတ်ရာလွတ် ကြောင်း လုပ်ရဦးမယ်လေ ... ကဲ ... သည်နက်သွားပြီ ကျုပ် ဒီအိမ်မှာ မအိပ်ပဲ တူးပို့ပေးထားတဲ့ကတ်အတိုင်းသွားမယ်”

စိန်ဝင်းမောင်သည် လေးတန်သောခြေလှမ်းတို့ဖြင့်

နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ခတ်သို့ ခြေလှမ်းသွားသည်။

မြတ်ရည်မွန်သည် စိန်ဝင်းမောင်က သူမကို တစ်ယောက်တည်းထားပြီးသွားတော့မည်ကိုတော့ တကယ်သွေးလန့်မိသည်။ စိန်ဝင်းမောင်ရှေ့ဆောင်မှမရှိပဲက မြတ်ရည်မွန် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာဆက်လုပ်ရမည်မှန်းမသိ။ မိမိတစ်ယောက်တည်း ကျွန်ခွဲ

ပြီး အပြင်ထွက်သည်နှင့် ကွဲခနဲ ရဲအဖမ်းခံရမည်ကိုလည်းကြောက်သည်။

“ဒီခယ်ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

စိန်ဝင်းမောင်ကရပ်ပြီး သမင်လည်ပြန် ပြန်ကြည့်

သည်။ ပြန်တော့ လျှောက်မလာပေ။

“ဦးထွန်းအုံဆီ ... ကိုအောင်ကိုလွတ်ပြီး အရွေးခိုင်းရင် ... ကိုအောင်ကိုများ အမှုပတ်မှာလားဟင် ...”

“ဘာဝတ်စရာရှိမှာလဲ မမြတ်ရည်မွန် ... ဦးဆက်မင်းတို့ စောင့်ကြည့်နေတာက အောင်စိုးမိုးကိုမှမဟုတ်တာ ... တို့နဲ့ မမြတ်ရည်မွန်ကိုသာ ရဲအဖွဲ့က ခြေရာကောက်နေကြတာ၊ နောက်ပြီး ဒီရတနာသေတ္တာအရှုပ်ထဲမှာ အောင်စိုးမိုးက လုံးဝပါဝင်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီး အောင်စိုးမိုးကို ဦးဆက်မင်းက ယုံကြည်ခင်မင်ပြီးသားရှိနေတာ ... အခု အောင်စိုးမိုးလုပ်ပေးတာကလည်း ကိုယ့်ချစ်သူက လူကြိုပါး ခိုင်းလို့သာ လုပ်ပေးတာပဲဟာ ...”

“ကိုယ့်ချစ်သူဟုတ်လား ...”

“ဒါပေါ့ ... အောင်စိုးမိုးဟာ မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ချစ်သူပေါ့ ...

မမြတ်ရည်မွန်ရဲ့ အတွင်းအဓိပ္ပာယ်ထဲ နှလုံးထဲက ပြန်ချစ်နေတဲ့ ကိုအောင်ပဲ၊ အခြေအနေအမျိုးမျိုးကြောင့်သာ

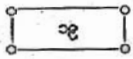
မမြတ်ရည်မွန် ဖွင့်ဟအဖြေမပေးသေးဘဲထားတဲ့ ရင်ထဲက ကိုယ့်ချစ်သူပါပဲ။

“အို... ကိုစိန်ဝင်းမောင်ရယ် ကျွန်မတကယ်ကျွန်မအဖြစ်တွေက ဆိုးလှချည်လားနော်... အစကတည်းက ကျွန်မဟာ လူတစ်ယောက်ဖြစ်မလာရင် သိပ်ကောင်းမှာ...”

မြတ်ရည်မွန် ငိုရလေပြန်ပြီ။ မငိုတော့ဟု စိတ်တင်းထားသည့်ကြားကပင် မိန်းမသားမို့ ငိုရောဖြစ်လာလျှင် ငိုမိတော့သည်။ ယခုလည်း ရတနာသေတ္တာရပြီးပါက ကိုအောင်နှင့် အပြီးအပိုင်ခွဲခွာတော့မှာပါလားဟု တွေးမိပြီး ငိုမိခြင်းဖြစ်ပြန်သည်။

“ငို... ငို... မမြတ်ရည်မွန်... ခုပေတိမ္မတစ်ခုဟာ ကျွေးလွန်လိုက်မိပြီဆိုရင်တော့ ကိုယ့်မှာ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတွေရော ကိုယ်နဲ့နီးစပ်တဲ့ဝတ်ဝန်းကျင်မှာရော မိတ်ဆင်းရဲရောတွေဖြစ်လာတာ ခမ္မတာပဲ။ တို့လည်း နောင်တခုခုရတဲ့လူပဲ... ဒါပေမဲ့ ကျွေးလွန်ခဲ့မှုကို ထောင်ကျခံနိုင်ရည် မရှိတူးလေ... ဒါကြောင့် လွတ်ရာပြေးရမှာ...”

ဟုတ်ပါလေ၏။ ခုပေတိမ္မဆိုသည်မှာ ကြီးငယ်မဟုတ်မကျွေးလွန်သည် အားသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေတော့သည်။

“တို့က စိန်ဝင်းမောင်ပါ အောင်မိုးမိုး...”

“စိန်ဝင်းမောင်... ဟုတ်လား... ဒါ... ဒါဆို မမွန်ကိုခေါ်သွားတဲ့ စိန်ဝင်းမောင်ဆိုတဲ့လူလား...”

“ဟုတ်တယ်... တို့အသက်က အသက်ဆုံးဆယ်ထဲတွင်နေပြီ။ မောင်ရင့်မှာ အစ်ကိုပိုရင်တောင် အစ်ကိုအကြီးဆုံးအသက်အရွယ်ပဲ...”

“ဆော့ရိုးပါ ကိုစိန်ဝင်းမောင်... မြန်းခနဲနဲ့ အဲဒီက စိန်ဝင်းမောင်ဟုလို့ ပြောလို့ ကျွန်တော်ကလည်း စိန်ဝင်းမောင်လို့ မြန်ခေါ်မိတာပါ... အစ်ကိုကြီးအရွယ်ကို မလေးမစားခေါ်တဲ့သဘောမဟုတ်ပါဘူး... မလေးမစားခေါ်မိသလို”

ဖြစ်သွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... အဲ ... လူ့ခွင်းလည်း တစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ဘူးတော့ ဘယ်လိုခေါ်ရမုန်းမသိလို့ပါ ...

"ရပါတယ် အခု ကြော့ခင်မှာပဲ အောင်စိုးခိုခါက တို့ကို မြင်ဖူးတော့မှာပါဟာ ..."

စိန်ဝင်းမောင်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဝိုက်ဆံပေး ဖုန်းနှင့်ပြောနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မိမိဖုန်းပြောသည်ကို ကရုဏာသွားရုံမရှိ ခေ့လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သူတစ်ယောက်မျှ မိမိကို အရေးထားကြည့်ပုံမျိုး မတွေ့ရပေ။ ဘယ်လိုဖုန်းကောင်တာမှ ဆိုင်ရှင်ဆီသမီးလော၊ တူမလော မသိ၊ ဖုန်းဖိုတောင်းခံရန် စောင့်နေသည့် အမျိုးသမီးကလည်း ဖုန်းအနီးတွင်ရှိသော်လည်း ခပ်ရှော့ရှော့ ချာတိတ်တစ်ကောင်နှင့် အကြည်ဆိုက်နေသောကြောင့် မိမိဖုန်းပြောသည့်စကားများကို အာရုံမထား။ ပြောပြီးကျသင့်ပြောဖုန်းပြောခက်သာ နာရီမှတ်မိနှစ်မှတ်စောင့်နေမုန်းသိသည်။

"ဒီမယ် ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... မမှန်ဟာ ကိုစိန်ဝင်းမောင်နဲ့ပဲ အတူရှိနေသလားဟင် ... သူ မိတ္ထီလာကို မသွားပြန်ဘူးလား"

"မသွားဖြစ်ပါဘူး ... စုချိန်ထိ မမြတ်ရည်မွန်ဟာ ကိုနဲ့အတူရှိ"

နေလျှပ်ပဲ ... "

တယ်လီဖုန်းလိုင်းက ကောင်းလွန်း၍ ဟိုဘက်မှ အောင်စိုးခို သက်ပြင်းချလိုက်သံကိုပင် စိန်ဝင်းမောင် ကြားရပေသည်။

"ဘာလဲ ... အောင်စိုးခိုက မင်းနာမည်ခေါ်တာရှည်လှတယ်ကွာ ... မမြတ်ရည်မွန်က မင်းကိုခေါ်သလို ငါက ကိုအောင်လို့ပဲခေါ်မယ် ... ပြောမယ် ..."

"ရပါတယ်ဗျာ ... မမွန်ခေါ်သလို ကိုအောင်လို့ခေါ်တာကို ကျွန်တော် နှစ်သက်ပါတယ် ..."

"ဘာလဲ ကိုအောင်က မမြတ်ရည်မွန်တို့နဲ့အတူရှိနေတဲ့ အတွက် စိုးရိမ်နေသလား၊ ဘာမှ သိပ်မစိုးရိမ်နဲ့ကိုအောင်၊ အခုအချိန်ထိ ကိုအောင်ရဲ့မမွန်မှာ ယင်ဖိုတောင်မသမီးဘူး၊ မှည့်တစ်ပေါက်မစွန်းသေးဘူး ..."

"ခါဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ ... ကိုစိန်ဝင်းမောင် ထလည်း အခုမှ အသက်သုံးဆယ်ဆိုတော့ ပျိုမြစ်တဲ့အရွယ်ပဲ၊ မမွန်ကို အမှည့်လွန်နေတဲ့လူကြီးတွေကတောင် မြင်ရင် နှစ်ခါသုံးခါပြန်ကြည့်တာမျိုးတွေ ကျွန်တော် တွေ ပေါင်းများလို့ပါ ... မမွန်က သိပ်ချော သိပ်လှတယ်မဟုတ်လား ..."

နားထောင်ရင်း စိန်ဝင်းမောင် ပန်းတွန့်မိသည်။

"အင်း ... ကိုအောင်ပြောတာ မှားတော့မမှားပါဘူး ..."

မြတ်ရည်မွန်ကိုမြင်တဲ့ယောက်ျားတိုင်း စိတ်ဝင်စားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ တို့က အဲဒီလိုလူစားမယုတ်ဘူးကိုအောင် ... တို့က တန်ဖိုးထားတဲ့နေရာမှာ ပြင်ပရပ်ကို တန်ဖိုးထားတတ် တဲ့။ ရင်တွင်းနဲ့လုံးသားကိုသာ တန်ဖိုးထားတဲ့လူစားမျိုး၊ ကိုအောင်စိတ်ချ ... တို့နဲ့ မြတ်ရည်မွန် ခုချိန်ထိ သိပ်သန့် သိပ်ရှင်းပဲ ... လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး ... ဒေး ... မြတ်ရည်မွန်ကလည်း နှလုံးသားမေတ္တာကိုသာ အဓိက ထားတဲ့အမျိုးသမီးပါ ... ကိုအောင်မှတို့အောင်တစ်ယောက် သာ သူ့နှလုံးထဲမှာရှိတာပါ ... သူက ကိုအောင်တစ်ယောက် ... တည်းကိုသာ ရုစိတ်ပါ ...

"ဗျာ ... ဗျာ"

"ကဲ ... ကိုအောင် ... တို့သိလှအပြာဖြူဖြူ ... တို့က အောင် သွယ်လုပ်စားတဲ့လူလည်းမဟုတ်ဘူး ... အခု ဖုန်းဆက်တာ က ကိုအောင်ခါကို မြတ်ရည်မွန်က စာတစ်စောင်ပေးဖို့ ပေးပါဆိုလို့ ..."

"ဟုတ်လား ... မရွန်က စာပေးဆိုငါ့တယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ... ကိုအောင်က မြတ်ရည်မွန်ရဲ့လတ်နေကို မြင်ရုံနဲ့သိမှာပဲမဟုတ်လား ..."

"ဟာ ... သိပ်သိတာပေါ့ ... အလွတ်ရနေတာ ..."

"ဒါဆို လာယူလေ ... ကိုအောင်နဲ့တွေ့ဖို့ ဘယ်မှာချိန်းမလဲ"

"ကိုစိန်ဝင်းမောင်ပဲချိန်းပါ ... ကျွန်တော်လာယူပါမယ်"

စိန်ဝင်းမောင် စဉ်းစားပြီးမှ ပြောသည်။

"တို့ကို ကိုအောင်မြင်ဖူးလားမသိဘူး ..."

"လုံးဝ မမြင်ဖူးဘူး ..."

"ဒါဆို တို့မှာမည်ကို စိန်ဝင်းမောင်ဖုန်း ကိုအောင်သိနေတာ ပဲ ..."

"မိမိနဲ့ကြားလို့သိနေတာ ... မိမိနဲ့ဆိုတာ မမွန်တို့တော်ပါ ဆောင်က ဝိုင်ရှင်ဒေါ်သူစာရဲ့ အိမ်ဖော်မလေး ..."

"မိမိနဲ့က မရွန်ဆိုကို ဖုန်းပြောထားတယ်ဆို ... ဖုန်းပြော တုန်းက ဖုန်းကားမှာရှိနေတယ် ... နောက်ပြီး ဘော်ပါမောင် ခင်ဗျားသူကပြီ မရွန်နဲ့ စကားပြောသေးတယ်ဆို ... အဲဒီမှာ လည်း မိမိနဲ့က ခင်ဗျားတို့နဲ့ မနီးမဝေးမှာ ရှိနေတယ် ... ခင်ဗျားကို မရွန်က ကိုစိန်ဝင်းမောင်လို့ စကားပြောရင် ခေါ် ပြောတာကို မိမိနဲ့က ကြားပြီး ခင်ဗျားတို့ စိန်ဝင်းမောင်ဖုန်း သိတာ ..."

"အင်း ... ဒါဆို သိပြန်နိုင်တာပေါ့ ..."

"ကဲ ... ချိန်းမယ်ဆိုချိန်းကွာ ..."

"ခင်ဗျားပဲချိန်းပါ ..."

"ဒါဆို ဘာလမ်းထဲက ဒီနေ့မနက် ခယ်မှာရိပ် ... အဲဒီက တစ်ခါဆိုင်ကြိုဆိုတယ် ... အဲဒီကိုလာနဲ့ ... မင်းကိုငါသိနေဖူး"

မြင်ပူးနေတာပဲ ... ငါလာတွေ့မှာပေါ့ ... အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိကြုံတင်သတိပေးမယ် ... ကိုအောင် မင်းလာတဲ့အခါ ကလီကမာညက်နဲ့ ကိုဆက်မင်းသွားပြောပြီး တိုင်ပင်ပြီးမှ လာတာမျိုးမဖြစ်စေနဲ့ ... ငါက မင်းကိုမြင်ဖူးထားသလို ကိုဆက်မင်းကိုလည်း မြင်ဖူးထားတယ် ... ယုတ်စွအဆုံး ကိုဆက်မင်းရဲ့တပည့်တွေကိုတောင် ငါကသိထားတာပဲ မင်း ကလီကမာလုပ်တာနဲ့ ငါက ကိုသ်ရောင်ဖျောက်သွားမှာ မင်းအဖို့ တစ်သက်လုံး မမြတ်ရည်မှန်ကို မတွေ့ရတော့ဘူး မှတ်ပေတော့ ...

“ဒီမယ် ခုချိန်ထိ ကျွန်တော်က မပွန်ကို သိပ်ချစ်ပေမဲ့ ကလီ ကမာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး ... အခုချိန်နဲ့တူတိစ္ဆာလည်း ကလီ ကမာတစ်ခက်မှ မရှိတော့ဘူး မိတ်ချာ ဒါဆို ကျွန်တော်က ပြန်ပေးပါရစေ ... ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကော ကျွန်တော့်ကို မပွန်နဲ့ မျှားခေါ်တာ ကလီကမာလား ...”

“မောင်ရင်က တို့ကို မယုံဘူးပေါ့ ယုတ်လား ကိုအောင်”

“ဒါတော့မှာ ... ကိုစိန်ဝင်းမောင်က ကျွန်တော့်ကို ကျန်တင် ကားကြီးနဲ့တိုက်သတ်တဲ့အထိတောင် ကြုံစားခဲ့တဲ့လုပ် ...”

“ကိုအောင်ကို ကျွန်တင်ကားနဲ့တိုက်ခဲ့တာ စိန်ဝင်းမောင်ပါ လို့ ဦးဆက်မင်းက ကိုအောင်ကိုပြောခဲ့ရင်း ဦးဆက်မင်းဟာ သူ့ရာထူး တည်မြဲအောင် စာရေးခံတွေ မှုတာပဲကိုအောင်”

“ဒါတော့မှာ ... ဖြစ်လာတာတွေက ...”

“ဒီမယ် ကိုအောင် ကိုသ်အပေါ်မှာ သံသယရှိနေတယ်ဆိုရင် အခုချိန်နဲ့ဆိုချက်ကို ဖျက်လိုက်ပေတော့ကွာ ... ငါချိန်တာ ကိုက မင်း အဲဒီလိုထင်မှာစိုးလို့ ... ဘားလမ်းမြို့လယ်ခေါင် က ကစီးဆိုင်ကြီးမှာ ချိန်တာ ... ဒါကိုမှ မောင်ရင်က သံသယရှိတယ်ဆိုလည်း ချိန်ဆိုတာ ပျက်သွားပြီလို့သာ ယူဆလိုက်ပေတော့ ...”

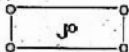
“ဟာ ... အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... ချိန်တာကို ကျွန်တော် အဖျက်မခံဘူး ... လာခဲ့မယ် ... ဆက်ဆက်လာ ခဲ့မယ် ... ကိုစိန်ဝင်းမောင် ဆက်ဆက်စောင့်ပြီး မပွန်ရဲ့ စာကို ကျွန်တော့်ကိုပေးပါချာပေါ့ ...”

စိန်ဝင်းမောင် ပုန်းပြန်ချထားလိုက်သည်။ သိပ်တံ မှ တစ်ရာတန်တစ်ချပ်ထုတ်ယူကာ စုန်းစောင့်အပျိုးသမီးရှေ့တွင် ချထားပေးလိုက်သည်။ ပြန်အမ်းငွေကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ စိန်ဝင်း မောင် ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့ပေတော့သည်။

ငွေပြန်အမ်းရသောကြောင့် စုန်းစောင့်အပျိုးသမီး ပြီးသွားပါ၏။

၂၆၂

မှာထားသော နက်(စ်)ကော်ဖီကို မသောက်ချင်
သောက်ချင်ဖြင့် ထိုင်သောက်နေသော အောင်စိုးမိုးအား စိန်ဝင်း
မောင်ကာ စားပွဲတစ်ခုခြားမှ လှမ်းကြည့်နေပေသည်။

စိန်ဝင်းမောင်အတွက် တစ်ပန်သာနေသည်မှာ မိမိ
ကသာ အောင်စိုးမိုးကိုသိနေပြီး အောင်စိုးမိုးက မိမိကို မသိမြင်
သူခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

စိန်ဝင်းမောင်ကို ရဲ့အုပ်စုဆက်မင်းပင် မမြင်ဘူးပေ။

စိန်ဝင်းမောင်သည် ရာဇဝင်လူဆိုးမဟုတ်၊ ရဲ့အဖွဲ့
တွင် မှတ်တမ်းဝင်သူမဟုတ်၊ စိန်ဝင်းမောင်၏ဓာတ်ပုံနှင့် လက်မညွှ
ပုံစံ ရဲ့မှတ်တမ်းတွင် လုံးဝမရှိသေး၊ မိမိနဲ့ဆင်ခြာပြုချက်အရသာ

ဦးလှိုင်သွားအမှုတွင် စိန်ဝင်းမောင်ဆိုသည့်မှာမည်ကိုသာ သိထား
ခြင်းလောက်သာရှိသည်။ ဒါတောင် အိမ်ဖော်မလေးစိန်စိန်ပြောပြ၍
သိရသည်သာ။

စိန်ဝင်းမောင်ကလည်း ပါးလိုက်သည်မှ လှစိုနေ
သည်။ အောင်စိုးမိုး၊ ကဖီးထဲဝင်သွားသည်ကို အပြင်တစ်နေရာမှ
စောင့်ကြည့်နေပြီးမှ အရင်လေးမျက်နှာကို သေချာအကဲခတ်စိတ်ချ
ရမှ ကဖီးထဲသို့ဝင်လိုက်သွားပြီး စားပွဲတစ်ခုခြားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

ပဲပလာတာစား လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးမှ စိန်ဝင်း
မောင်ထကာ အောင်စိုးမိုးစားပွဲတွင် ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

“ရှေ့ ... ဒီစာကိုဖတ်ကြည့် ကိုအောင်”

စာအိတ်မြင့်ထည့်ထားသော စာမဟုတ်ဘဲ၊ ရိုးရိုး
စာခေါက်သာဖြစ်နေပေသည်။ အောင်စိုးမိုးက စာကိုဖွင့်မဖတ်မီ
စိန်ဝင်းမောင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

လူသန့်၊ လူချောတစ်ဦးပါပေ။

“မမှန်တော့ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

“တို့ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာပဲ မမြတ်ရည်မွန်က ရှိနေတာပေါ့ ...
ချိန်းတတည်းက မမြတ်ရည်မွန် တစ်ပါတည်းပါလာမှာလို့
ချိန်းတတည်းမှမဟုတ်တာ ...”

“ကျွန်တော် မမွန်ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ် ...”
စိန်ဝင်းမောင် ဘာမှပြန်မပြော။
အောင်စိုးစိုး စာခေါက်လေးကိုဖွင့်ဖတ်တော့သည်။

ကိုအောင်

မမွန်ကို ကူညီပဲဦး ...

ဒီစာဖတ်ပြီး ဘာလမ်းထဲက ဝတ်လုံတော်ရ ဦးထွန်းအုံ
ဆီကိုသွားပေးပါ ဖြတ်ပိုင်းကို ဦးထွန်းအုံကိုပေးပါ ဦးထွန်းအုံ
က ကိုအောင်ကို သံသေတ္တာလေးတစ်လုံးပြန်ပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ
သေတ္တာကို ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကို ကိုအောင်ကပေးလိုက်ပါ။ အဲဒီ
သေတ္တာလေးဟာ မမွန်ရဲ့ဘဝသေရေရှင်ရေပါ ကိုအောင် မမွန်
ကို ဆက်ဆက်ကူညီပါ။

သိပ်ကံဆိုးတဲ့ မမွန်

စာဖတ်ပြီး အခေါက်အတိုင်း ပြန်ခေါက်ခါ အင်္ကျီ
အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။ ဤစာသည် မမွန်လက်မြင့်ရေးသော
စာမှန်း သေချာပါ၏။

“ဖြတ်ပိုင်းနဲ့ ဦးထွန်းအုံလိပ်စာပေး ...”
“တို့နဲ့အတူ သွားမယ်လေ ... တို့က လှေကားရင်းမှာစောင့်

နေမယ် ... အဲဒီတော့မှ ကိုအောင်က တို့ဆီကဖြတ်ပိုင်းယူ
တက်သွားပေါ့ ...”

“ကျွန်တော် ကူညီမှာပါ ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်ပေါ့ဗျာ ...
အဲဒီသေတ္တာလေးယူလာပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို မမွန်နဲ့တွေ့
ခွင့်ပေးပါ ... မမွန်ကို ကျွန်တော် သိပ်တွေ့ချင်နေလို့ပါ”
“ဘာလဲ ... မောင်ရင်က အဆစ်တောင်းတာလား”

“ထင်ချင်သလိုထင်ဗျာ ... ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးရှိ
တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာပါ”

စိန်ဝင်းမောင် ပခုံးတွန့်ပြသည်။

မမြတ်ရည်မွန်ကလည်း မိမိကိုလာခါနီးမှာလိုက်
သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင်ပေါ့ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... ကျွန်မ ကိုအောင်ကို
နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းအနေနဲ့ တွေ့ချင်တယ် ... သေတ္တာ
လေးရပြီးရင် ကိုအောင်ကိုခေါ်လာပေးပါလား ... သေတ္တာ
ရပြီးတာနဲ့ ကျွန်မတို့က ... ခရီးဝေးကြီးသွားရတော့မှာ
မဟုတ်လား ...”

မြတ်ရည်မွန်က မှာလိုက်သောစကားကို စိန်ဝင်း
မောင်နားထဲတွင် ပြန်၍ကြားယောင်မိသည်။

“ကောင်းပြီကိုအောင် ... မောင်ရင်ကို တို့ မမြတ်ရည်မွန်ဆီ

www.burmeseclassic.com

ခေါ်သွားပျံမယ် ...

စိန်ဝင်းမောင်က ယခုအောင်စိုးမိုးနှင့် ဖြတ်ရည်မှန် တွေ့ဆုံခြင်းသည် နောက်ဆုံးဟု ယူဆသဖြင့် တွေ့ဆုံပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပေသည်။ တကြားနိုင်ငံသို့ မိမိနှင့်ဖြတ်ရည်မှန်သွားကြပြီး နောက် နေသားကျသွားသော အချိန်တွင် ဤမှာကျန်ခဲ့သော သံယောဇဉ်တွေ ဖြတ်ရည်မှန်မေ့ပျောက်သွားတော်မူသည်။ မိမိအတွက် ဒီလောက်တော့ စိတ်ရှည်ရပေမည်။

“ကဲ ... သွားချို့ကိုအောင် မောင်ရှင်မီးယက်ကားကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ ... ဦးထွန်းအုံဆီကို လမ်းလျှောက်သွားရင် နီးနီး လေးပဲ ...”

နတ်ဦးသားလမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘဝ

စကားမှဆက်မပြောကြပေတော့။

“အဲဒီလှေကားက တက်သွား ... ပထမထပ် ညာဘက် အခန်းဟာ ဦးထွန်းအုံအခန်းပဲ ...”

အောင်စိုးမိုးဖြတ်ပိုင်းယူပြီး လှေကားမှတက်လာခဲ့သည်။

စိန်ဝင်းမောင်သည် လှေကားရင်းတွင် အောင်စိုးမိုး ပြန်ဆင်းအလာကိုစောင့်ရှုရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရှုနေစဉ် ဦးခေါင်းထဲတွင်စိုးတီးတီးသံယလေးတစ်ခု ဖြတ်ခနဲ

တွေးမိသည်။

အောင်စိုးမိုး ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းအတွက် လုံခြုံရေး ချေးပေးတာတွေတွေ ဘယ်ရောက်သွားပေသနည်း။

နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် အောင်စိုးမိုးသည် သေတ္တာ လေးတစ်လုံးပိုက်ပြီး လှေကားမှပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

“သေတ္တာပိတ်ထားတယ် ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... ဒီသေတ္တာအပိတ်ကတည်းက သော့ကိုပြန်ပိတ်ပြီး အပ်သူက ပြန်ယူသွားတာတဲ့ ...”

“ရတယ်ကိုအောင် ... ဒီသေတ္တာဖွင့်တဲ့သော့ရောင်း ... မဖြတ်ရည်မှန်ဆီမှာ ရှိနေမှာပါ ...”

မီးယက်ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သေတ္တာကို စိန်ဝင်းမောင်က လက်ပြောင်းယူဖွဲ့ပိုက်လာသည်။

“ကိုအောင်ရဲ့လုံခြုံရေးအတွက် ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း ဦးဆက်မင်းက သူ့လူတွေချပေးထားတယ် မဟုတ်လား ကိုအောင် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“အဲဒီလူတွေကို အပိုင်အယောင်တောင် ကိုယ်မတွေ့လို့”

“ဧည့် ... ဒါလား ကျွန်တော်ကျောင်းတက်ရင် သူတို့က မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လိုက်စောင့်တယ် ... ကျွန်တော်

ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲရောက်ရင် သူတို့ပြန်သွားရော ...
 ညနေကျောင်းဆင်းချိန်ကျမှ သူတို့ပြန်လာတယ် ... ဒီတော့
 စာသင်ကျောင်းဆင်းချိန်အတွင်း ကျွန်တော်ဟာကျွန်တော် လစ်
 ထွက်ခွင့်ရတယ်လေ ... ကျောင်းဆင်းခါနီး ကျောင်းပြန်
 သွားရုံပေါ့ ... ”
 “ဒီနေ့ ဒီကိုလာတာကတော့ရော ... ”
 “အဲဒီပုံစံပဲပေါ့ ... ကျောင်းကလပ်ခန်း ကျွန်တော်ဝင်ပြီး
 ကိုးနာရီဆယ့်ငါးမှ ကျွန်တော်ပြန်လစ်ထွက်ပြီး ဒီကိုလာခဲ့
 တာ ... ”

ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ... စိန်ဝင်းမောင်က ခေါင်းညိတ်
 လက်ခံပေသည်။

ဖီးယက်ကားကို အောင်စိုးမိုးကပင် မောင်းသည်။
 “ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... ”
 “သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံကိုပေါ့ ... ”
 “မမွန်က အဲဒီမှာ စောင့်လို့လားဟင် ... ”
 “မောင်းမှာသာမောင်းပါ ... ဟိုရောက်ရင် သိရမှာပေါ့။”

အောင်စိုးမိုး သမ္မတရုံသို့မောင်းလာပြီး သမ္မတရုံပြင်
 ဘက်တွင် ကားပက်ကင်နေရာရှာပြီး ရပ်လိုက်သည်။
 ကားစောင့်လေးပြေးလာသည်ကို စိန်ဝင်းမောင်က

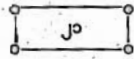
ငွေငါးကျပ်ပေးပြီး ကားစောင့်ရန် အပ်ထားခဲ့သည်။
 “လာ ... ကိုအောင်”
 စိန်ဝင်းမောင်က မနီးမဝေးတွင် ရပ်ထားသော မော်
 တော်ဆိုင်ကယ်ဆီသို့သွားသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၏တေးကပ်
 အိတ်တွင် သေတ္တာလေးကို ထည့်လိုက်သည်။
 “မောင်ရင်နောက်ကထိုင် ... ”
 အောင်စိုးမိုး ယောင်ချာချာနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်
 နောက်တွင် ခွထိုင်ပြီးသည်နှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
 “ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... အခုဘယ်
 သွားမှာလဲ ... ”
 မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဟောင်းရင်း စိန်ဝင်းမောင်က
 ရှင်းပြသည်။

“မောင်ရင်ဖီးယက်ကား သမ္မတရုံမှာရပ်ထားသရွေ့ ...
 မောင်ရင် ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်နေတာပဲဆိုပြီး ရုပ်ရှင်ပြီးတဲ့အထိ
 သူတို့စောင့်ကြမယ်လေ ... တကယ်လို့ မောင်ရင်အတွက်
 တခြားလုံခြုံရေးသမားတွေချပေးထားရင်ပေါ့ကွာ ... အခု
 မာလာမြိုင်လမ်းအိမ်ကိုသွားကြမယ် ... မမြတ်ရည်မွန်က
 မာလာမြိုင်လမ်းအိမ်မှာ ... သမ္မတရုပ်ရှင်ပွဲပြီးတဲ့အချိန်ထိ
 မောင်ရင်ရဲ့မမြတ်ရည်မွန် တွေ့ဆုံခွင့်ရကြမယ်လေ ... ”

အောင်စိုးမိုးမိုး ကျေနပ်စွာငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဘာ
 ပြောပြော မမ္မိနှင့်တွေ့ရမည်ကိုပင် အောင်စိုးမိုးမိုးကျေနပ်လှပေပြီ။
 စိန်ဝင်းမောင်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို မာလာ
 ဖြိုင်လမ်းထဲသို့ ချိုးမဝင်း မြန်မာ့မြို့ကြီးရှေ့တွင်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီး
 ဆိုင်ကယ်နောက်ဘေးကပ်အိတ်ထဲမှ သေတ္တာလေးကို ထုတ်ယူ
 လိုက်သည်။

"လာ ... ကိုအောင် ... တို့လမ်းကြားထဲက ဖြတ်သွားကြ
 စို့ ... တို့ဘဝက ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ကြီး ဘာမှမလုပ်ရဲဘူး
 မဟုတ်လား ..."
 အောင်စိုးမိုးမိုး စိန်ဝင်းမောင်ကို ချီးကျူးမိပါ၏။

"ဟယ် ... ကိုအောင်"
 "မမ္မိန် ..."

မရှက်သုံးပါးတွင် ဤနေရာ၌ ကြိုက်မရှက်ဟုဆိုရ
 မည်။

အိမ်ထဲသို့ရောက်လာပြီး အောင်စိုးမိုးမိုးပါလာသည်ကို
 တွေ့မြင်သည်နှင့် ဖြတ်ရည်ဖြန့်မျက်လုံးလေးပိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးဝလုံး
 ဟကာ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လျှမ်းတက်လာအောင် အံ့ဩသွား
 ပြီး လက်နှစ်ဖက်ရှေ့ဆန့်ကာ အောင်စိုးမိုးမိုးထံသို့ အပြေးကလေး
 သွားသည်။

အောင်စိုးမိုးမိုးကလည်း ဘာဘာညာညာမပြောတော့

ဘဲ မြတ်ရည်မွန်ကို ပြေးပေးပိုင်ထားလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကြိုက်မရှက်ဆိုသည့်ကောင်းထက် ဤနေရာတွင် ချစ်မရှက်ပို၍ မှန်ကန်ပေမည်။

အမှန်ဆိုမှ အောင်စိုးမိုး ရစ်ရေးဆိုထားသည်တို့ မြတ်ရည်မွန်က အပြေပေးသည်မဟုတ်သော်လည်း ဒုက္ခတွေကြားတွင် ခွဲခွာနေရာမှ ပြန်မပြန်အတွက် အတွင်းအတ္တတ္တပေါက်ကွဲပြီး ချစ်မရှက်ဖြင့် နှစ်ဦးသားကျစ်ကုန်ပါ ဖက်ထားကြမိခြင်းဖြစ်တော့သည်။

စိန်ဝင်းမောင်သည် ရတနာသေတ္တာကိုပေးထားရင်း နှစ်ဦးသား ဖက်တွယ်နေသည်ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ စိန်ဝင်းမောင်၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန့်လေးများ တဆတ်ဆတ်လှုပ်ရှားနေပါ၏။

စိန်ဝင်းမောင်သည် ငေးကြည့်ရင်း အသက်မဝါသော ပန်းတွန့်ပုံမျိုး တွန့်လိုက်မိသည်။

“ကဲ ... မမြတ်ရည်မွန် ရုပ်ရှင်တစ်ပုံစာအထိ အချိန်တွေရှာမှာပါ ... အခု တို့ယူလာတဲ့ ရတနာသေတ္တာလေးကို ဖွင့်ကြည့်ကြစို့လား ...”

မေ့မေ့လျော့လျော့ ကြည့်ခူးနေကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ စိန်ဝင်းမောင်ပြောသံထွက်လာမှ ရှက်ကိုရှက်တန်းဖက်ထားကြရာမှ ခွာလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် မြတ်ရည်မွန်သည် အနိတ်ဆွေ၏အိပ်ခန်းရှိ ဆားပွဲထဲမှ သော့ခောင်းသွားယူရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်။

“မမွန် ...”

အောင်စိုးမိုးက လှမ်းခေါ်လိုက်သောကြောင့် မြတ်ရည်မွန် ခြေလှမ်းတုံ့သွားကာ အောင်စိုးမိုးကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကိုစိန်ဝင်းမောင်ပြောတဲ့ ရုပ်ရှင်တစ်ပုံစာ မမွန်အတွက် အချိန်ရှိတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင် ...”

မြတ်ရည်မွန်က ပြန်မပြောဘဲ စိန်ဝင်းမောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စိန်ဝင်းမောင်က လိုလိုလားလားပင် ရှင်းပြောပြသည်။

“ဒီလိုငါ့ကိုအောင် ... အခု သမ္မတရုံမှာ နေ့ရင်းပွဲစတဲ့အချိန်လောက်ကပဲ ကိုအောင်ရဲ့ဖီးယက်ကားကို သမ္မတရုံပက်ကင်မှာရုပ်ထားခဲ့ပြီး ... ကျွန်တော့်မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ကိုအောင်ကိုခေါ်ကိုခေါ်လာပေးတာပါ ... အဲဒီရုပ်ရှင်ပွဲပြီး ချိန်လောက်အထိ ကိုအောင်တို့ချစ်သူနှစ်ဦး တွေ့ဆုံခွင့်ရတယ်လေ ... အဲ ... ဒီမှာတွေ့တာဟာ ကိုအောင်တို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းပဲ ... ပြီးတာနဲ့ မြတ်ရည်မွန်နဲ့ တို့ ငေးရာတစ်နေရာကို ထွက်သွားကြမှာပါ ... ကိုအောင်နဲ့

မမြတ်ရည်မွန်ပြန်တွေ့ ဆုံဖို့ဟာ လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်းနဲ့
မြဟာပြည်က အပ်တစ်စင်းလို မထိမတွေ့နိုင်တော့ပါဘူး။
ဒါကို မမြတ်ရည်မွန်က နားလည်ပြီးသားဖို့ ရုပ်ရှင်တစ်ဦးစာ
လို့ပြောတာပဲကိုအောင် ...

“ဘာလို့ မမွန်ကအဝေးကိုပြေးရမှာလဲ ...”

“ရာဇဝတ်ဘေးပဲ ကိုအောင် ...”

“မောင်ရင့်ကို ဦးဆက်မင်းကပြောမပြောလား ... ဦးလှိုင်
ဘွားကြီးကို မမြတ်ရည်မွန်က ဘယ်လိုတွေ့လုပ်ခဲ့လို့ ဦးလှိုင်
ဘွားကြီး သေရွာလားဘွားရတယ်ဆိုတာကိုလေ ...”

“ပြောသားပဲ ... ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့ခေါင်းကို အမျိုးသမီးက
ပုလင်းနဲ့ရိုက်ခဲ့တယ် ... ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့သေနတ်နဲ့ပဲ အမျိုး
သမီးက ဦးလှိုင်ဘွားကိုပစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေ ဦးဆက်မင်း
က ကျွန်တော့်ကို အားလုံးပြောပြသားပဲ ...”

“ဒါပဲပေါ့ကိုအောင် ... အဲဒီဦးလှိုင်ဘွားကိုသတ်မှုကြောင့်
မမြတ်ရည်မွန်က လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ဝေးရာကိုပြေး
တော့မှာ ...”

အောင်စိုးမိုးသည် မြတ်ရည်မွန်ကိုပြန်ကြည့်ပြီး ...

ဦးခေါင်းခါယမ်းပြီး လက်ဝါးကာပြလိုက်သည်။

“အဲဒီအတွက် မမွန် ဘယ်လိုမှထွက်ပြေးစရာမလိုဘူး မမွန်။

ဦးလှိုင်ဘွားသေရတာဟာ မမွန်ရိုက်ခဲ့ပစ်ခဲ့လို့ သေသွားတာ
လုံးဝမဟုတ်ဘူးတဲ့ ...”

“ဘာလို့ ...”

စိန်ဝင်းမောင်ထံမှ ‘ဘာကွ’အသံကြီး ဒေါသနှင့်ဟိန်း

ထွက်လာသည်။

မြတ်ရည်မွန်လည်း အောင်စိုးမိုး၏ပြောကြားချက်
ကို တအံ့တဩ တယ်လိုနားလည်ရမှန်းပင်မသိဘဲ ပါးစပ်အဟောင်း
သားမြှစ်သွားသည်။ အောင်စိုးမိုးက ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဒီမယ် ... မမွန် ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့အလောင်းကို တာဝန်ကျ

မှုခင်းဆရာဝန်ကခွဲစိတ်ကြည့်တယ် ... ဦးလှိုင်ဘွားဦးခေါင်း
က အရိုက်ခံရတဲ့ဒဏ်ရာဟာ သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာမဟုတ်
ဘူးတဲ့ ... နောက်ပြီး မမွန်ပစ်ခဲ့တဲ့ ကျည်ဆန်ဟာ ဦးလှိုင်
ဘွားရဲ့ဗန်းကိုသာ ထိတာ။ အဲဒီသေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့်

လည်း ဦးလှိုင်ဘွားမသေနိုင်ဘူးတဲ့ ... အဲဒါတွေဟာ တာဝန်

ထူမှခင်းဆရာဝန်ရဲ့ တရားဝင်မှတ်ချက်တွေနော်”

“ဒါဆို ... ဦးလှိုင်ဘွား ဘာလို့သေသွားတာလဲကိုအောင်”

“ဒံသမာသုံးရှုန် သေနတ်ကျည်ဆန်တစ်ခုက ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့
ရင်ဝကိုတော့ပြီး အပစ်ရဲလို့သေရတာတဲ့ ... အဲဒီဒံသမ
သုံးရှုန်ကျည်ဆန်ဟာ ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့နှလုံးကို ဟိုဘက်ဒီဘက်

ထွင်းဖောက်သွားစေတယ်တဲ့ ... အဲဒီကျည်ဆန်ဖူးကိုလည်း ဦးလှိုင်ဘွားရဲ့အလောင်း ကျောပြင်ထဲက ခွဲစိတ်တွေ့ရှိရ တယ်တဲ့ ... အဲဒီကျည်ဆန်ထိမှုကြောင့် ဦးလှိုင်ဘွားပွဲချင်း ပြီးသေတာတဲ့ ... မမွန်ပစ်ခဲ့တဲ့ကျည်ဆန်က ကျောက်တံ လောက်သာရှိပြီး ပခုံးကိုသာထိတာနဲ့ သေလောက်တဲ့ဒဏ် ရာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဆရာဝန်က တံရားဝင်မှတ်ချက်ပြု ထားတယ် မမွန်နဲ့ ... ဒါကြောင့် ဒီအမှုဟာ မမွန်သတ်တဲ့အမှု မဟုတ်ဘူး ... နောက်တစ်ချက် ဦးဆက်မင်းပြောတာက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်မှာ သူ့အသက်အတွက်ဖြစ်စေ ... သူ့ကာလုနေကြောင့်ဖြစ်စေ ခုခံပိုင်ခွင့် ဥပဒေက ခွင့်ပြုထား တယ်တဲ့ ... ကဲ ... ဒါဆို မမွန်ဘယ်ကိုပြေးစရာမလိုဘူး၊ ရဲက မမွန်ကို အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းရုံလောက်ပဲရှိ တယ် ... မမွန် ဘာဆိုဘာမှမဖြစ်စေရဘူးလို့ ကိုယ်အာမခံရဲ့ ကြီးခံတယ်မမွန် ... ဘယ်ကိုမှ ထွက်ပြေးစရာမလိုဘူး ... အဲဒါ မမွန်သဘောပေါက် ... ”

“ဩ ... ဩ ... ဦးဆက်မင်းက မောင်ရင်တို့ အဲဒီလောက် အသေးစိတ်တွေ့တောင် ပြောပြသတဲ့လား ... ”

စိန်ဝင်းမောင်၏ မာကျောလှသောအသံကြောင့် အောင်စိုးမိုးရော မြတ်ရည်မွန်ပါ စိန်ဝင်းမောင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်

ကြသည်။

စိန်ဝင်းမောင်၏အသံ မာကျောရုံမက မျက်နှာမှာ လည်း အံ့နှစ်ဖက်ကိုထားထားသောကြောင့် ပါးရိုးနှစ်ဖက်ထောင်လာ ကာ မျက်နှာပင် လေးထောင့်ဖြစ်သွားသလားထင်ရသည်။

“တို့စိတ်ထဲမှာ ထင်မြင်ထားတာက ဦးဆက်မင်းလို ဝါရင့် ရဲအုပ်တစ်ယောက်ဟာ မောင်ရင်လို ဂျာတိတ်တစ်ယောက် ကို ဒီလောက်ထိ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး လို့ ကျုပ်ထင်ခဲ့တာ ... တကယ်တော့ ဦးလှိုင်ဘွားအမှုဟာ အမှုလိုက်ရဲက လျှို့ဝှက်စွာလိုက်ရမဲ့အမှုမို့ သူ့စိမ်းဘယ်တစ် ဦးကိုမှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ငါတစ်ထစ်ချယူဆထားတာ၊ ဒါကြောင့်လည်း မောင်ရင်နဲ့ မြတ်ရည်မွန် နောက်ဆုံးတွေ့ ချင် တွေ့ကြပါစေလေဆိုပြီး ငါတွေ့ခွင့်ပေးပီတာ ငါ့အဖုား ပဲ ... ”

“ဦးဆက်မင်းက သူ့ဟာသူဖွင့်ပြောတာမဟုတ်ဘူး ကိုစိန် ဝင်းမောင် ... ကျွန်တော်က မမွန်နဲ့ပတ်သက်နေတာမို့ ဇွတ် မေးတာ ... ဇွတ်မေးတာတောင် မဟုတ်ပါဘူး ... မမွန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူသိချင်တဲ့ အချက်တွေကို ကျွန်တော်ကပြော မယ် ... ဦးဆက်မင်းက မမွန်ရဲ့အခြေအနေမှန်ကို ပြန်ပြော ရမယ်လို့ သတင်းခြင်းဖလှယ်တဲ့သဘောမို့ ကျွန်တော့်လို

ချာတိတ်ကို ဖွင့်ပြောတာ ...”

အောင်စိုးမိုးသည် စိန်ဝင်းမောင်ကို ရှင်းပြပြောဆိုပြီး နောက် မြတ်ရည်မွန်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“အဲဒါပဲမမွန် ... အမှုထဲမှာတော့ စွဲချက်တင်တဲ့အခါ မမွန် တော့ပါမှာပဲ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အကောင်းဆုံးရှေ့နေငှားပြီး မမွန်ဘက်က လိုက်ပေးစေမယ် ... မမွန် လုံးဝ ကွင်းလုံး ကွတ်လွတ်စေရမယ်လို့ ကိုယ်ခုံရုံကြီး အာမခံတယ်မမွန်”

“ဒီကောင် လိမ်ညာနေတာ မမြတ်ရည်မွန် ... သူ့အတွက် ရော သူ့အဖေအတွက်ရော ဂုဏ်ရှိသည်ထက်ပိုရှိအောင် မမြတ်ရည်မွန်ကို အဓိဖမ်းပြီး ဦးဆက်မင်းလက်ထဲထိုးအပ် ဖို့ ပလီပလာတွေပြောနေတာ ...”

မြတ်ရည်မွန်၏မျက်နှာတွင် ဘယ်သူ့စကားယုံရမှန်း မသိဘဲ ဝေခွဲမရသောအမှုအရာလေးပေါ်လွင်နေသည်။

အောင်စိုးမိုးက တရောသောပါးမျိုးမဟုတ်ဘဲ လေ အေးအေးလေးနှင့်ပင် မြတ်ရည်မွန်ကို ဆက်ပြောပါ၏။

“မမွန် ဇေဝေဇဝါဖြစ်နေပုံပဲ ... ဒါကတော့ မမွန်သဘောပဲ လေ ... ယုံချင်သလိုသာယုံပါ ... အဓိက မမွန်ယုံကြည်စေ ချင်တာ စဉ်းစားစေချင်တာကတော့ မမွန်အပေါ်မှာ တို့ ဘယ်လောက်ထိအချစ်ကြီးမားခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ အဓိက

စဉ်းစားပါ ... အခုဟာ လူသတ်မှုပဲ၊ တကယ်လို့ မမွန် ကျူးလွန်တယ်ထားဦး ဦးဆက်မင်းလက်ထဲကိုအပ်တဲ့အထိ တို့နှလုံးသားက မမွန်အပေါ် ရက်စက်နိုင်စွမ်းရှိမှာတဲ့လား။ သုံးနှစ်ကြီးတောင် မမွန်ကို တို့ချစ်လွန်းလို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ရတာ ပါ ... တကယ်လို့ မမွန်ပြေးမှလွတ်မယ်လို့ ယူဆဆုံးဖြတ် ရင် တို့လည်း မမွန်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မယ် ... မမွန်နဲ့အတူပြေး မယ် ... မမွန်ကို တို့ထပ်ပြီးခွဲခွာမနေနိုင်တော့လို့ပါ ပပွန်။ ကဲ ... တို့ရဲ့ ချစ်မေတ္တာနှလုံးသားပေါ်မှာ အဓိကထားပြီး မမွန်ဆုံးဖြတ်ပေတော့ ...”

“ဒါဆို မမွန်ပြေးရာကို ကိုအောင်တကယ်လိုက်မှာလား။”

“အခုချက်ချင်းပြေးမလား။ အခုချက်ချင်းလိုက်ဖို့ အဆင်သင့် ပဲ မမွန် ... မမွန်နဲ့ ကုန်နေရင် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ကိုသွားသွား၊ တို့လိုက်မှာ ...”

နှလုံးသားမေတ္တာဟူသည် ကြီးမားလှပါတိတောင်း။ အောင်စိုးမိုး၏နောက်ဆုံးစကားသည် မြတ်ရည်မွန်အား ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်စေတော့သည်။

“ကိုအောင်ပြောတာတွေကို ကျွန်မယုံကြည်တယ် ကိုမိန့် ဝင်းမောင် ... ကိုအောင်ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ရက်စက်နိုင်စွမ်းရှိလေ့မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မ ဘယ်ကိုမှ

နောက်ထပ်မပြေးတော့ဘူး ... တကယ်လို့ ကိုအောင်က ကျွန်မကို အမိဖမ်းပြီး ကြိုးစင်ပို့တာဖြစ်စေဦးတော့ ကျွန်မ ပြီးပြီးလေး ကြိုးစင်တက်လိုက်တော့မယ် ကိုစိန်ဝင်းမောင်၊ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ...

“တောက် ...”

စိန်ဝင်းမောင်ထံမှ နာကြည်းစွာတောက်ခေါက်သံ ထွက်လာတော့သည်။

“မင်းဟာ တကယ်ပြုပါကောင်ပဲ အောင်စိုးမိုး ... မင်းကို ငါ ဒီခေါ်လာမိတာ ငါ့ရဲ့ ဒုတိယအမှားပဲ ... မင်းကို ငါလော်ရီ ကားနဲ့တိုက်သတ်ကတည်းက မင်းသေဖို့ကောင်းတယ် ... အခု မင်းကြောင့် ငါ့အကြံအစည်တွေအားလုံး ပျက်သွားပြီ၊ ငါ့အကြံအစည်ကိုတော့ အပျက်မခံဘူး ... မင်းကို ဒီမှာသတ် ခဲ့ပြီး မြတ်ရည်မွန်ကို ငါအပါခေါ်သွားရတော့မှာပဲ။ ကဲ ... မင်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုရင် အသက်ထွက်ကောင်းအောင်နဲ့ နောင်ဘဝကောင်းရာမွန်ရာရောက်နိုင်ဖို့ ဆုတောင်းပေး တော့ အောင်စိုးမိုး ...”

စိန်ဝင်းမောင်သည် ရတနာသေတ္တာကို ရင်ခွင်ပိုက် ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က သူ့သေနတ်ကိုထုတ်ကိုင်ရင်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းခြင်းတိုးလာပေတော့သည်။

အောင်စိုးမိုးခိုဘတ်ကို သေနတ်ဖြင့်တော့ဖြတ်ရန် ဖြစ်ပါ၏။ တကယ်တော့ စိန်ဝင်းမောင် သေနတ်ပစ်ရာတွင် မကျွမ်း ကျင်ပေ။ အဝေးမှပစ်လျှင် လွဲချော်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သေချာ အောင် တော့ဖြတ်ခြင်းကိုသာပြုရန်ဖြစ်သည်။

“ရှင် ကိုအောင်ကိုမပစ်နဲ့ ...”

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤမျှ လျင်မြန်ဖျတ်လတ် ခြင်းမျိုးမပြုခဲ့ဘူးသော မြတ်ရည်မွန်သည် လျှပ်တစ်ပြက်လျင်မြန်မှု မျိုးဖြင့် ဖျတ်ခနဲ အောင်စိုးမိုးရှေ့တွင် ကျောက်ပိပြီး ရပ်ထားလိုက် သည်။

စိန်ဝင်းမောင်ပစ်ပါက ရှေ့မှမြတ်ရည်မွန်ကိုသာ ပထမပစ်ရတော့မည်။

စိန်ဝင်းမောင် သေနတ်ကိုင်လက်ကိုအောက်သို့ တွဲ လောင်းချလိုက်သည်။

“မြတ်ရည်မွန်စဉ်းစားပါ ... တို့အနေနဲ့ကတော့ ပထမ အစိ အစဉ်အတိုင်း ဟိုဘက်ကိုရောက်အောင် ပြေးရတော့မှာပဲ”

“ဒါကတော့ ... ကိုစိန်ဝင်းမောင်ရဲ့အခြေအနေအမှန်ပေါ်မှာ မူတည်နေတာပဲ ... ကျွန်မကတော့ ရှင်နဲ့အတူ မလိုက် တော့ဘူး ...”

စိန်ဝင်းမောင်က ရတနာသေတ္တာကို မြှောက်ပြ

လိုက်သည်။

“ဒီသေတ္တာလေးထဲမှာ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ ရတနာတွေရှိတယ် မမြတ်ရည်မွန် သိပြီးသားပါနော် ... နောက်ပြီး ဒီရတနာတွေဟာ မမြတ်ရည်မွန်ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ မမြတ်ရည်မွန်ရတိုက်တဲ့အမွေတွေပါ။ ဒီရတနာသေတ္တာကို တို့ယုသွားရင် မမြတ်ရည်မွန်မှာ ခံစားထိုက်တာ အများကြီး ဆုံးရှုံးသွားမယ် ...”
“ကျွန်မ ဘာပစ္စည်းကိုမှ မမက်မောဘူး ... ကိုအောင်နဲ့အတူ ပဲနေခဲ့တော့မယ် ... ကိုစိန်ဝင်းမောင် ဒီသေတ္တာကို ယုသွား ချင် ယုသွားလေ ...”

စိန်ဝင်းမောင်က အောင်စိုးမိုးကို သေနတ်နှင့်ပစ်ခွင့် ရအောင် ဟိုဘက်တိုး ဒီဘက်တိုးနေရာပြောင်းသည်။ မြတ်ရည်မွန် က စိန်ဝင်းမောင် နေရာပြောင်းသလောက် လိုက်ပြောင်းပြီး အောင် စိုးမိုးရှေ့မှ ကျောချင်းကပ်ကို မခွာပေ။

ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး စိန်ဝင်းမောင် ပခုံးတွန့်ပုလိုက် သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ပေတစ်သီးကျီးတစ်သားဆိုသလို တို့ရင်ထဲမှာ တစ်ခါမှအဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဘူးတဲ့ မေတ္တာမျိုး ပေါ်ခဲ့မိ တယ် ... ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ... တကယ်ချစ်တတ်

သူဟာ တကယ်ခွင့်လွှတ်တဲ့စိတ်မျိုးရှိရတယ်ပဲထားပါတော့၊ က ... တို့သွားမယ် မမြတ်ရည်မွန် ...”
စိန်ဝင်းမောင်သည် ချာခနဲလှည့်ကာ နောက်ဖေး

တံခါးဆီသို့ ထွက်သွားပေတော့သည်။
“ဒီလူက တစ်မျိုးပဲနော် မမွန် ...”

မြတ်ရည်မွန်က လေးတွဲစွာခေါင်းညိတ်ပြသည်။
“သူ တကယ်လူကောင်းပါကိုအောင်၊ စိတ်ဓာတ် အင်မတန် ကောင်းပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားစောင့်နည်းပေမဲ့ ... သူ့ရဲ့လုပ် ရပ်တွေက သူ့ကို လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သွားစေတာပါ ... မမွန်ကိုဆိုရင် သူ လက်ဖျားနဲ့တောင်ပတို့ဘူး ...”
“ယုံတယ်မမွန် ... သူဟာ နောက်ဆုံးအထိ ပမွန်ကို ညှဉ့်တု တုမခေါ်ဘဲ မမြတ်ရည်မွန်လိုခေါ်သွားတာကပဲ သူ့သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဖော်ပြရာရောက်နေတာပဲဟာ ... ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်တုန်းကလည်း မမွန်မှာ ယင်မိတောင် မသစ်၊ မှည့်တစ်ပေါက်မရွန်းသေးဘူးလို့လည်းပြောနေသေး တယ် ...”

“ဟေ့ကောင် ... ရုပ်လိုက်”
ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ ပေါ်ထွက်လာ သော အသံကြောင့် အောင်စိုးမိုးနှင့် မြတ်ရည်မွန်တို့ နောက်ဖေး

ဘက်ကြည့်ကာ နားစွင့်လိုက်သည်။

“မင်းလက်ထဲက သေနတ်ကိုချလိုက် ... တို့ရဲ့အဖွဲ့ပဲ ... မင်းကိုပိုင်းထားပြီးပြီ ... ”

“ဟော ... အဲဒီပြောသံဟာ ရဲအုပ်ဦးဆက်မင်းရဲ့အသံပဲ မမ္မန်၊ ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကို ဦးဆက်မင်းတို့အဖွဲ့က ပိုင်းထားပြီထင်တယ် ... ”

“ဟင် ... ”

မြတ်ရည်မွန် အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွားသည်။ စိန်ဝင်းမောင်ထွက်သွားသော နောက်ဖေးပေါက်ဆီသို့လည်း မြတ်ရည်မွန် ပြေးသွားသည်။ အောင်စိုးမိုးသည် မြတ်ရည်မွန်နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွားပါ၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မခုခံနဲ့လေ”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

ပထမ သေနတ်သံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ...

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

ထပ်ဆင့်ပြီး သေနတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာပေတော့သည်။ ပြီး အသံများတိတ်သွားသည်။

မြတ်ရည်မွန် ကမူးရှူးတိုး နောက်ဖေးပေါက်မှ

အပြင်ထွက်မည်ကို အောင်စိုးမိုးက အတင်းဆွဲထားရသည်။

“မထွက်နဲ့ဦး မမ္မန် ... အပစ်အခတ်တွေကြားမှာ မမ္မန်ကို ထိသွားမှာစိုးရတယ် ... ”

“ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကို ရဲတွေပိုင်းပစ်ကြတာ ထင်တယ်နော်ကိုအောင် ... ”

“ဦးဆက်မင်းဟာ အရမ်းဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး မမ္မန် ... ကိုစိန်ဝင်းမောင်က သေနတ်နဲ့ပြန်ခုခံလို့ ဦးဆက်မင်းအဖွဲ့က ပြန်ပစ်တာပဲဖြစ်မယ် ... ဒုက္ခပါပဲ ကိုစိန်ဝင်းမောင်က တော့ ကိုယ့်ကို ကတိမတည်တဲ့လူလို့ ထင်သွားမှာပဲ ... ”

“ဘာလို့လဲကိုအောင် ... ”

“ကိုယ်နဲ့ကိုစိန်ဝင်းမောင် ဖုန်းနဲ့ပြောတည်းက ကိုယ်က ဦးဆက်မင်းကို လုံးဝအကြောင်းမကြားပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့တယ် ... တကယ်လည်း ကိုယ် ဦးဆက်မင်းကို လုံးဝအကြောင်းမကြားခဲ့ရိုးအမှန်ပါ ... တို့အတွက် လုံခြုံရေးပေးထားတဲ့လူကိုတောင် လှည့်ထုတ်ပြီးမှ ကိုစိန်ဝင်းမောင်နဲ့ သွားတွေ့ခဲ့တာပါ ... အဲဒါ ကိုဆက်မင်းက ဘယ်လိုများမာလာမြိုင်အိမ်အထိ ခြေရာခံလိုက်လာသလဲမသိဘူး မမ္မန်”

မြိုင်သက်သွားရာမှ အပြင်က အသံတွေ ပြန်ထွက်

လာသည်။

“လာ ... သွားကြည့်နဲ့ဗျာနဲ့ ...”
နှစ်ယောက်သား နောက်ပေးတံခါးမှ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

စိန်ဝင်းမောင်သည် လဲကျနေပါ၏။ သူလဲကျနေရာတွင် သွေးတွေနီရဲနေသည်။ ဦးဆက်မင်းက လဲကျနေသော စိန်ဝင်းမောင်ဘေးတွင် ခူးထောက်တိုင်နေပါ၏။ ရဲသားတွေ ‘ဂ’ငယ် သက္ကရာဇ်ဖြင့် လဲကျနေသော စိန်ဝင်းမောင်ကို ဝိုင်းထားသည်။
“ဆရာပြုသိန်း ... ဒီမှာက အနီးဆုံးတွေ တုံ့ဖမ်းနဲ့ ဆေးရုံကြီးကို ဖုန်းဆက်ပါ ... လူနာတင်ကား အမြန်ဆုံးချက်ချင်းထွက်ပေးပါလို့ ...”

ကိုဆက်မင်းပေးသော အမိန့်ကြောင့် ရဲကြပ်ကြီး အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်သွားသည်။

“ဟင် ... ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

မြတ်ဗည့်မွန်သည် စိန်ဝင်းမောင်လဲကျရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ဘေးတွင်တိုင်ချလိုက်သည်။ ဦးဆက်မင်းက အောင်စိုးမိုးကိုကြည့်ရင်း ...

“မတတ်နိုင်ဘူးကိုအောင် ... အစ်ကိုတို့ကပြေး မပစ်ပါဘူး။ သူကစပြီး အစ်ကိုတို့ကိုပစ်တယ်လေ ...”

ဦးဆက်မင်းက ပြောသောစကားကို စိန်ဝင်းမောင်

ကြားဟန်တူသည်။ မှီတိထားသောမျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကြည့်လိုက်သည်။

“မောင်ရင်ကတိမတည်ဘူး အောင်စိုးမိုး ...”

“ဟာ ... ကျွန်တော် ဦးဆက်မင်းကို လုံးဝအကြောင်းကြားတာပဟုတ်ပါဘူး ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... တကယ်ပါ ... ဘုရားပေးပေးကျမ်းပေးပေးပါ ...”

ဦးဆက်မင်းက ဝင်ပြောပါ၏။

“မှန်တယ်ကိုစိန်ဝင်းမောင် ... ကျွန်တော့်ကို အောင်စိုးမိုးအကြောင်းလုံးဝမကြားဘူး ...”

“ဟုတ်မလားဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို ဦးဆက်မင်း လုံးဝခြေရာမကောက်နိုင်ခဲ့တာပဲဟာ ... ကျွန်တော်က ရာဇဝင်လူဆိုးမှမဟုတ်တာ ... ကျွန်တော့်ရဲ့တတ်ပုံ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်တွေ့ဖုံ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ရာဇဝင် ဦးဆက်မင်းတို့ဆီမှာ လုံးဝမရှိနိုင်တာပဲဟာ ...”

“နုနုပါတယ် ကိုစိန်ဝင်းမောင် ...”

ဦးဆက်မင်းသည် စိန်ဝင်းမောင်အား တရားမဲ့ကို ပြောသလို မပြော။ သူနှင့်စိန်ဝင်းမောင် သက်တူရွယ်တူလောက်ရှိပြင်ပတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်း ဆက်ဆံပြောဆိုသလိုပဲ ပြောပေသည်။

"ကျွန်တော်တို့ရဲ့အဖွဲ့မှာ တကယ်ပဲ ကိုစိန်ဝင်းမောင် ခြေရာပျောက်နေပါတယ် ... ဒါကြောင့် ဒီအမှုမှာ မြတ်ရည်မွန်ကိုသာ ကျွန်တော်က ခြေရာကောက်ထားတယ် ... မြတ်ရည်မွန်ကိုတွေ့ရင် ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကိုလည်း တွေ့ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ကိုစိန်ဝင်းမောင်က ထားတယ် ... "

ဦးဆက်မင်း၏စကားထဲတွင် မြတ်ရည်မွန်ပါလာသဖြင့် စိန်ဝင်းမောင်သည် မြတ်ရည်မွန်ကိုလိုက်ကြည့်ရာ သူ၏ဘေးမှာပင် မြတ်ရည်မွန်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ သတိထားမိသည်။

မြတ်ရည်မွန်ကလည်း စိန်ဝင်းမောင်ကို စိုက်ကြည့်နေပါ၏။ စိန်ဝင်းမောင်က လက်ဝါးဖြန့်ကာ မြတ်ရည်မွန်ထံသို့ လက်ကမ်းသည်နှင့် မြတ်ရည်မွန်က သူမလက်ဝါးဖြင့် ဖြန့်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုစိန်ဝင်းမောင်ရယ် ... "

ပြောရင်း မြတ်ရည်မွန် မျက်ရည်ကျစေသည်။ မြတ်ရည်မွန် သူ့အတွက် မျက်ရည်ကျသည်ကို စိန်ဝင်းမောင် တွေ့နပ်သွားပုံရသည်။

ဦးဆက်မင်းကပင် စိန်ဝင်းမောင်ကို ဆက်လက်ပြောပြသည်။

"အဲဒီအတွက်ကိုစိန်ဝင်းမောင်က တစ်နေ့နေ့ကျရင် မြတ်ရည်မွန်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူ့ချစ်သူ အောင်စိုးမိုးနဲ့ ဆက်သွယ်ရမယ်လို့လည်း ထပ်ဆင့်တွက်ကိုစိန်ဝင်းမောင်က ပြောပြတယ် ... ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်လောကလုံးမှာ မြတ်ရည်မွန်အဖို့ အယုံကြည်ဆုံးအားအကိုးဆုံးနဲ့ အချစ်ဆုံးဟာ အောင်စိုးမိုးဖြစ်နေလို့ပဲ ... နောက်တစ်ယောက် မြတ်ရည်မွန်အားကိုးသူဟာ သူ့အဖေအနိတိအဖေပဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိလာတယ် ... အဖေဖြစ်တဲ့ အနိတိအဖေက လူမမာဖြစ်နေတယ်။ အဝေးမြို့ မိတ္ထီလာကိုလည်းရောက်နေတယ် ... ဒီတော့ မြတ်ရည်မွန်ဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ အောင်စိုးမိုးကို ဆက်သွယ်လာရမယ်လို့ တွက်ကိုစိန်ဝင်းမောင်က အသေချာပြီး အောင်စိုးမိုးကို ကျွန်တော်လူတွေနဲ့ စောင့်ကြည့်ထားစေတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... အောင်စိုးမိုးက ကျွန်တော့်တွက်ကိုစိန်ဝင်းမောင်ကို နားမလည်တော့ ကျွန်တော်ကပဲ အေးတိအေးစက်လုပ်နေတယ်လို့ထင်တယ် ... အဲဒီလိုထင်အောင်လည်း ... ကျွန်တော်က တမင်ဖန်တီးထားတာ ... အောင်စိုးမိုးစိတ်ထဲထင်တာက သူ့ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းလောက်မှာပဲ ကျွန်တော်က အစောင့်ချထားတာလို့ နားလည်စေတယ် ... တကယ်တော့ ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ အောင်စိုးမိုးကို ကျွန်တော်လူတွေက နှစ်ဆယ့်လေးမှာပဲ

မမြတ်စောင့်ကြည့်နေကြတာ ... သုတ်စွဲအဆုံး အောင်စိုးမိုး
 သူပြည်ထောင်စုရိပ်သာအိမ်မှာ ညအိပ်နေတာတောင်
 ကျွန်တော့်အစောင့်တွေက မအိပ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေတာ။
 အကြောင့် ဒီနေ့အောင်စိုးမိုး ကျောင်းလမ်းပြီး ဘားလမ်းလာ
 တဲ့အထိ ကျွန်တော့်ရဲ့ ခွဲခြားကာ သူ့နောက်ကလိုက်နေတာပဲ။
 အောင်စိုးမိုး ဘားလမ်းထဲက ကစီမှာ စိန်ဝင်းမောင်နဲ့တွေ့
 ကြတယ်။ နောက်ပြီး ဘားလမ်းထဲက တိုက်လှေကားတစ်ခု
 အပေါ် အောင်စိုးမိုးထက်သွားတယ်။ လှေကားရင်းမှာ စိန်
 ဝင်းမောင်က စောင့်နေတယ်။ အောင်စိုးမိုးပြန်ဆင်းလာ
 တော့ နှစ်ယောက်အတူ ဝိသောက်ထားဆီပြန်လာပြီး သမ္မတ
 ရုပ်ရှင်ရုံမှာ ကားအပ်ထားခဲ့တယ် ... နောက်ပြီး မော်တော်
 ဆိုင်ထယ်နဲ့ နှစ်ယောက်သား ဓာလာမြိုင်လမ်းထဲက အိမ်ကို
 လာခဲ့ကြတယ် ... ဓာလာမြိုင်လမ်းထဲကိုတော့ မော်တော်
 ဆိုင်ကယ် တခြားမှာထားခဲ့ပြီး မြေလျှင်လျှောက်ဝင်ကြ
 တယ် ... အဲဒီအထိ ထွန်တော့်ရှိုးကလိုက်လာတာပဲ။
 “ဒါဆို ဓာလာမြိုင်အိမ်ထဲမှာ ကိုစိန်ဝင်းမောင်က ကျွန်တော့်
 ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပစ်တော့ခဲ့အထိ ဖြစ်တုန်းက အစောင့်ရှိုး
 က ဘာလို့ဝင်မကူညီဘဲနေတာလဲ ... အဲဒီမှာ ကိုစိန်ဝင်း
 မောင်ကို ရှိုးသမားက သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်ရင်ရောင်းနဲ့”

“ရှိုးက ပစ်ခိုအဆင်သင့်ပဲ ... ဒါပေမဲ့ ပစ်ဖို့မလိုဘူးလေ ...
 မြတ်ရည်မွန်က မင်းရှေ့မှာဝင်ပြီး ဒိုင်းလိုကာကွယ်ထားပေး
 လိုက်တာကိုး ... ဒီမယ်အောင်စိုးမိုး ... အစ်ကိုတို့ရဲ့ အဖွဲ့
 ဆိုတာ တရားခံကိုဖမ်းဖို့ ကြိုးစားတဲ့အဖွဲ့ပါ ... တရားခံကို
 ဝစ်သတ်တဲ့အဖွဲ့မဟုတ်ပါဘူး ... အလွန်အမင်းမလွဲသာ
 မရှောင်သာမှ တရားခံကိုပစ်ဖမ်းရတာပါ ... အဲဒီတုန်းက
 စိန်ဝင်းမောင်ဟာ သေနတ်နဲ့ထုတ်ချိန်ပေမဲ့ တကယ်ပစ်
 မလာ။ မပစ်ဘူးလားဆိုတာ အပြင်က ရှိုးလက်ဖြောင့်ရဲက
 အကဲခတ်ကြည့်နေတာပါ ... စိန်ဝင်းမောင် တကယ်ပစ်ဖို့
 လက်ညှိုးဆွေးတာနဲ့ ရှိုးလက်ဖြောင့်ရဲက စိန်ဝင်းမောင်ကို
 လက်မနှေး နောက်မကျပစ်ဖို့အသင့်ပါ ... စိန်ဝင်းမောင်ဟာ
 သေနတ်ကို ထုတ်ချိန်ပေမဲ့ သေနတ်ကို မောင်းတောင်မဆွဲ
 ဘူးတဲ့ ... ဒါကြောင့် ရှိုးရဲကမပစ်တာ ... ဒီနေရာမှာတော့
 အောင်စိုးမိုးအတွက် မြတ်ရည်မွန်က မှတ်ကျောက်တင်
 လိုက်တာပဲကွ ... မြတ်ရည်မွန်က ဒိုင်းလိုကာကွယ်ထား
 တာကြောင့် စိန်ဝင်းမောင် မပစ်တာလည်းပါနိုင်တာပေါ့
 လေ ...”

ဟုတ်ပါပေသည်။ မှန်ပါပေသည်ဟု အောင်စိုးမိုး
 ဝန်ခံရတော့သည်။

“ယခု စိန်ဝင်းမောင်က စတင်ပစ်ခတ်သည်ကိုပင် ဦးဆက်မင်းရဲအဖွဲ့က စိန်ဝင်းမောင်၏ပေါင်၊ လက်မောင်းနှင့် ပခုံး နောက်ကျောကိုသာပစ်တာပါ ... နောက်ကျောကို တမင်ပစ်တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ရှဲဒိုးကအပစ် စိန်ဝင်းမောင်ကလဲအကျွန်ုပ်ကြံပြီး နောက်ကျောကို မတော်တဆသဘောထိသွားတာပါ ... ဒီအတွက် အစ်ကိုလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ ...”

စိန်ဝင်းမောင်သည် ဦးဆက်မင်းပြောသမျှအားလုံး ကြားနေရသည်။ စိန်ဝင်းမောင်သည် မြတ်ရည်မွန်ဆုပ်ကိုင်ရာမှ လွတ်ပြီး အောင်စိုးမိုးလက်ဝဲကိုပြောင်းကိုင်လိုက်ရင်း ဦးဆက်မင်းပြောသမျှ အမှန်တွေဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ စိန်ဝင်းမောင်မျက်နှာတွင် အောင်စိုးမိုးအပေါ် သံသယမရှိကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဦးဆက်မင်း ...”

“ပြောပါကိစိန်ဝင်းမောင် ...”

“ကျွန်တော် ဒီဒဏ်ရာနဲ့ သေသွားချင်သေသွားမယ် ... မသေလည်း ဦးလှိုင်ဘွားသတ်မှုနဲ့ ကြီးဒဏ် ... ကျွန်ဒဏ်၊ တစ်ခုခုရမှာပါ ... ဒါကြောင့် အခု ကျွန်တော်ဖြောင့်ချက်ပေးချင်တယ် ...”

ချက်ချင်းပင် ရဲကြပ်ကြီးက ဖြောင့်ဆိုချက်ကို လိုက်မှတ်ရင်း မှတ်စုအုပ်နှင့် ဘောပင်ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဦးလှိုင်ဘွားကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒဿမသုံးရှစ်သေနတ်နဲ့ လက်စဲရင်ဆုံကို ပြောင်းတွေဖြုတ်သတ်လိုက်တာပါ ... မမြတ်ရည်မွန်ကို ထွက်ပြေးခိုင်းပြီးမှ ကျွန်တော် ဦးလှိုင်ဘွားကို ပစ်သတ်တာပါ ...”

“မြတ်ရည်မွန်က ဦးလှိုင်ဘွားကို ဘာတွေလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မျော့ ကိုစိန်ဝင်းမောင် မျက်စိနဲ့မြင်သလား ...”

“သေသေချာချာကြီးမြင်ပါတယ် ... မမြတ်ရည်မွန်က ဘာမှ မပြီးမလုပ်ဘူး ... ဦးလှိုင်ဘွားကသာ မမြတ်ရည်မွန်ကို ရတနာတွေရဖို့ အမျိုးမျိုးကြံစည်တာပါ ... နောက်ဆုံး မြတ်ရည်မွန်ကို အပိုင်သိမ်းနိုင်ရင် ရတနာတွေပါ အလိုအလျောက်ရမှာပဲဆိုပြီး မမြတ်ရည်မွန်ကို မဟားဒယားမြို့အပိုင်သိမ်းဖို့ ဓလအားကိုးနဲ့ ဇွတ်ကြံစည်တာပါ ... မမြတ်ရည်မွန်ကို အတင်းကျွန်းလှဲအချမှာ စားပွဲနဲ့ကိုယ်လုံးတိုက်မိပြီး စားပွဲပေါ်က အရက်ပုလင်းအလွတ် အောက်ကိုလိမ့် ဆင်းကျလာတယ် ... အဲဒီပုလင်းလွတ်ကို မမြတ်ရည်မွန်က ပုလင်းလည်ပင်းကိုင်ပြီး ရမ္မက်စောကြီးနေတဲ့ ဦးလှိုင် ဘွားခေါင်းကို ပုလင်းနဲ့ရိုက်ခွင့်ရသွားပြီး ရိုက်ချလိုက်တယ် ...”

ဦးလှိုင်ဘွားဟာ ဦးခေါင်းကိုပုလင်းနဲ့အနီတစ်လိက်ရလို့ သူ့လက်ထဲက သေနတ်လေးတွေကနေ လွတ်ကျသွားတယ်။ အဲဒီသေနတ်လေးကို မမြတ်ရည်မွန်ကကောက်ယူပြီး မဝစ်သေးဘဲ ဦးလှိုင်ဘွားကို ရှေ့တိုးမလာနဲ့လို့ပြောပါသေးတယ် ... ဒါပေမဲ့ ဦးလှိုင်ဘွားက ခွတ်ထပ်တိုးထပ်ကြံစည်ဖို့ ကြိုးစားပြန်တာမို့ ... အဲဒီတော့မှ မမြတ်ရည်မွန်က သေနတ်လေးနဲ့ပစ်တော့တာပါ ... ”

အောင်စိုးမိုးက နားထောင်ပြီး မမွန်ခဏှာ အကျပ်အတည်းတွေ ဒုက္ခတွေရင်ဆိုင်ရသည်ကို ဝိမ္မံကြင်နာသနားမိပြန်သည်။ မြတ်ရည်မွန်၏ပရီးယေကို ကိုင်ဖက်ထားလိုက်ပါလေ၏။ ယခု ကိုစိန်ဝင်းမောင်က အားလုံးတရားဝင် ခြောင့်ချက်ပေးသည်ကလည်း မျက်မြင်သက်သေအဖြစ်ပေးသည် ခြောင့်ချက်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးလှိုင်ဘွားအမှုတွင် မမွန် ကွင်းလုံးကျွတ်တရားသေလွတ်မည်မှန်း ရင်ထဲကသိလိုက်ရတော့သည်။

“ကိုစိန်ဝင်းမောင်က ဘာဖြစ်လို့ မြတ်ရည်မွန်ကို ထွက်ပြေးခိုင်းပြီးမှ ဦးလှိုင်ဘွားကို နှင်ဝံ့တွေအသေပစ်သတ်ရတာလဲဗျာ ... ”

“ဦးလှိုင်ဘွား သိပ်ကောက်ကောက်တယ် ... ယုတ်မာတယ်။ ရက်စက်တယ်။ ပထမကတော့ ကျွန်တော်နဲ့အိပ်ပွားရေးစပ်တဲ့

မောင်မိုလုပ်ကြတာပါ ... နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ကြောင့် ထွန်းမောင်သေသွားတာကို ... ဦးလှိုင်ဘွားဖြစ်မှာပဲ ... အလောင်းမြှုပ်ခဲ့ကြတယ် ... အဲဒီထွန်းမောင်ကို ကျွန်တော် သတ်လိုသေတာဆိုပြီး ကျွန်တော့်အပေါ် အနိုင်ချက်ကိုပင် တယ်။ စပ်တဲ့ကျွန်တော်ထည့်တဲ့ငွေတွေကိုလည်း အပိုင်စီးတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် သူ့တပည့်လူနိုင်း၊ သူ့ကိုမလှန်ရဲဘူးလို့ သတ်မှတ်ပြီး မတရားမှုတွေဆက်တိုက် ကျွန်တော် အလုပ်ခံရတာကို သိပ်နာကြည်းနေပြီး မမြတ်ရည်မွန်နဲ့ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာ အခွင့်သာပြီဆိုပြီး ကျွန်တော် ဦးလှိုင်ဘွားကို အသေတော့ဖြတ်ပစ်သတ်လိုက်တာပဲပေါ့ဗျာ ... ”

ဦးဆက်မင်းက အောင်စိုးမိုးနှင့်မြတ်ရည်မွန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

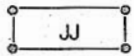
စိန်ဝင်းမောင်သည် ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ယခုမှ သိရသည်ကို အံ့သြပြီး လှမ်းကြည့်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ကျွန်တော် ဦးလှိုင်ဘွားကို အရမ်းမုန်းတယ် ... ဒ.ရ် : နာကြည်းတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခြောင်းမလှန်ရဲဘူး ဒီလူကြီးက မိုက်တီမိုက်ကနဲသေနတ်ပစ်လည်း သိ ညှစ်မိ ကျင်တယ် ... သူ့ကို ကျွန်တော် အမြဲအလစ်ချောင်းနေတာ။

အဲဒီနေ့က ... မမြတ်ရည်မွန်ရောက်လာမှ ကျွန်တော့်ကို
 နောက်ဖေးပေါက်ဆင်းသွားခိုင်းပြီး ပထုတ်တာ ... အဲပေမဲ့
 ကျွန်တော် တခြားသွားတဲ့ နောက်ဖေးပေါက်ကနေ အိမ်
 ရှေ့ပေါက်လာပြီး ဝိတ်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးနားတပ်ပြီး
 အထဲကပြောသံတွေကို ချောင်းနားထောင်နေတာမို့ ...
 အားလုံးကြားရ မြင်ရတာပါပဲ ဦးဆက်မင်း ... ဒီတော့ ...
 ကျွန် ... တော် ... ကျွန် ... တော် ... ”
 ပြောရင်းပင် စိန်ဝင်းမောင်သည် စကားတွေထစ်ပြီး

မဝီမသဖြစ်လာသည်။
 “ကိုစိန်ဝင်းမောင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ... ဒီလောက်ဆို
 အားလုံးသဘောပေါက်ကြပြီ ... ခင်ဗျားအနားယူငြိမ်သက်
 နေပါ ... မကြာခင် ဆေးရုံကတားရောက်လာတော့မှာပါ”
 ဟု အောင်စိုးမိုးကပြောရင်း စိန်ဝင်းမောင်၏ လက်
 ဝါးကို တယုတယပြန်ဆွတ်ကိုင်ထားမိတော့သည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် ...
 ဥသြသံဆွဲပြီး မောင်းလာသော လူနာတင်ကား၏
 အချက်ပေးဥသြသံကို အားလုံးကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

မြတ်ရည်မွန်မှာ ဦးလှိုင်ဘွားအမှုတွင် ပါဝင်နေသော
 ဦးဆက်မင်းက အမှုကို တရားရုံးတွင် တင်ပြချိန် အမှုရက်အတွင်း
 အချုပ်ဖြင့်မထားပေ။ ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို အမှန်သိပြီမို့ မြတ်ရည်မွန်
 လူသတ်တရားခံမဟုတ်မှန်းလည်း သိနေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း
 သူ အချို့မလေးလည်းဖြစ်သောကြောင့် အချုပ်ဖြင့်မထားဘဲ အမှု
 ရက်အတွင်း ဦးဆက်မင်းက သူ့အိမ်မှာပင်ခေါ်ထားပေးသည်။
 ရတနာသေတ္တာကိုမူ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ်တင်ပြ
 ပြီးသည်နှင့် အထက်အမိန့်အရ တရားဝင်ကျောက်မျက်ရတနာ
 ရောင်းဝယ်ရေးဌာနသို့ လွှဲအပ်လိုက်သည်။ နဂိုမှလပိုင်ရှင် ကုလား
 သူဌေးသည် ပြည်သူ့ဝိုင်သိမ်းပြီးနောက် အိန္ဒိယသို့ပြန်သွားပြီး အိန္ဒိယ

www.burmeseclassic.com

အဲဒီနေ့က ... မမြတ်ရည်မွန်ရောက်လာမှ ကျွန်တော့်ကို
နောက်ဖေးပေါက်ဆင်းသွားခိုင်းပြီး ပထုတ်တာ ... ဒါပေမဲ့
ကျွန်တော် တခြားမသွားဘဲ နောက်ဖေးပေါက်ကနေ အိမ်
ရှေ့ပေါက်လာပြီး ပိတ်ထားတဲ့ အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်ပြီး
အထဲကပြောသံတွေကို ချောင်းနားထောင်နေတာမို့ ...
အားလုံးကြားရ မြင်ရတာပါပဲ ဦးဆက်မင်း ... ဒီတော့ ...
ကျွန် ... တော် ... ကျွန် ... တော် ... ”

ပြောရင်းပင် စိန်ဝင်းမောင်သည် စကားတွေထစ်ပြီး

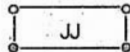
မပီမသဖြစ်လာသည်။

“ကိုစိန်ဝင်းမောင် ဘာမှမပြောနဲ့တော့ ... ဒီလောက်ဆို
အားလုံးသဘောပေါက်ကြပြီ ... ခင်ဗျားအနားယူငြိမ်သက်
နေပါ ... မကြာခင် ဆေးရုံကကားရောက်လာတော့မှာပါ”

ဟု အောင်စိုးမိုးကပြောရင်း စိန်ဝင်းမောင်၏ လက်
ဝါးကို တယုတယပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားမိတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ဥဩသံဆွဲပြီး မောင်းလာသော လူနာတင်ကား၏
အချက်ပေးဥဩသံကို အားလုံးကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

မြတ်ရည်မွန်မှာ ဦးလှိုင်သွားအမှုတွင် ပါဝင်နေသော
ဦးဆက်မင်းက အမှုကို တရားရုံးတွင် တင်ပြချိန် အမှုရက်အတွင်း
အချုပ်ဖြင့်မထားပေ။ ဖြစ်ရပ်အားလုံးကို အမှန်သိပြီး မြတ်ရည်မွန်
လူသတ်တရားခံမဟုတ်မှန်းလည်း သိနေသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်း
သူ အပျိုမလေးလည်းဖြစ်သောကြောင့် အချုပ်ဖြင့်မထားဘဲ အမှု
ရက်အတွင်း ဦးဆက်မင်းက သူ့အိမ်မှာပင်ခေါ်ထားပေးသည်။

ရာဇာနည်တော်ကိုမူ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ်တင်ပြ
ပြီးသည်နှင့် အထက်အမိန့်အရ တရားဝင်ကျောက်မျက်ရတနာ
ရောင်းဝယ်ရေးဌာနသို့ လွှဲအပ်လိုက်သည်။ နဂိုမူလပိုင်ရှင် ကုလား
သူဌေးသည် ပြည်သူပိုင်သိမ်းပြီးနောက် အိန္ဒိယသို့ပြန်သွားပြီး အိန္ဒိယ

မှာပင် ကွယ်လွန်သွားသောကြောင့် လက်ရှိပိုင်ရှင်အဖြစ် ယာယီ မြတ်ရည်မွန်အမည်ကို အသိအမှတ်ပြုထားသည်။

မြတ်ရည်မွန်သည် တစ်ဘက်ကမည်မျှကံအကြောင်း မလှသော်လည်း အခြားတစ်ဘက်တွင် မျက်နှာဖြင့်ချစ်ခင်ပါစေဆု မျိုး ရာနှုန်းပြည့်ရှိပေသည်။

ရဲအုပ်ဦးဆက်မင်း၏ဇနီး ဒေါ်စုစုလွင်သည် လင် တော်မောင်က တာဝန်အရ အိမ်တွင်ခေါ်လာထားသော မြတ်ရည် မွန်အား တွေ့သည့်နေ့မှစပြီး မွန်မွန် ... မွန်မွန်နှင့် နှုတ်ကမချ ချစ်ခင်ရှာပေသည်။

မြတ်ရည်မွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ... အလကားတိုင် မနေတတ်၊ ဒေါ်စုစုလွင်အိမ်တွင် မီးဖိုချောင်လုပ်ငန်းမှ ဘုရားစင် အထိ ဝင်ရောက်ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရုံမက ဦးဆက်မင်း၏ဇနီးကို မမလွင် ... မမလွင်နှင့် ခေါ်ရင်း စိတ်အရင်းခံအရိုးခံအတိုင်း ခင်မင် ရွာ ဆက်ဆံသောကြောင့် အမှုပြီးသည့်အခါ မြတ်ရည်မွန်ပြန်သွား မည်ကိုပင် စိုးရိမ်သည်အထိ ဖြစ်ရပေသည်။

“မွန်မွန်ရယ် ... အမှုပြီးလို့ မွန်မွန်ပြန်သွားရင် မမလွင်တော့ အရမ်းအောက်မေ့ကျန်ခဲ့တော့မှာပဲ ... ”

ဟု ခဏခဏပြောပေသည်။

စိုးမိုးအောင်ကတော့ မပြောနှင့်တော့ နေ့စဉ်အချိန်

မှန်ရထားကြီး ဘုတာဆိုက်သလို မိုးလင်းသည်နှင့် ရောက်လာပေ တော့သည်။ ပြီး ညနေကျောင်းဆင်းပြီးသည်နှင့် အိမ်ပြန်ရေခိုးချိုး ကာ တစ်ခါလာပြန်သည်။

ဤသို့ဖြစ်နေသော သားအောင်စိုးမိုးအတွက် ဖခင် ဦးဘအောင်နှင့် မိခင် ဒေါ်မိမိချိုတို့သည် အပြင်းအထန် ဆွေးနွေးရ ပေတော့သည်။

ဖခင်ဦးဘအောင်ကကော အောင်စိုးမိုးနှင့်မြတ်ရည် မွန်ကိစ္စတွင် ချီသည်ခါးသည် မပြောပေ။ ဦးဘအောင် သားအောင် စိုးမိုးကို ယုံကြည်သည်။ ဤအသက်အရွယ်ရောက်လာသည်အထိ သားအောင်စိုးမိုးသည် အကုန်စာရိတ္တကောင်းသည်။ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပီသသည်။ ယခုရောက်ရှိနေသော ပညာပိုင်း အရွယ်ပိုင်း အရ သား၏ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်မှုသာ အဓိကဟု သဘောထားရှိသည်။

မိခင် ဒေါ်မိမိချိုကတော့ မမြင်ဘူးသေးသော မြတ် ရည်မွန်၏ဖခင်သည် မကောင်းမှုကြောင့် ... ထောင်ကျသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး အင်တင်တင်ဖြစ်နေပေသည်။

နောက်ဆုံး လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မြတ်ရည် မွန်ကို ဈေးမလောင်းအဖြစ် လက်ခံသင့်မခံသင့်ကို မိဘနှစ်ပါးကိုယ် တိုင် မြတ်ရည်မွန်ကို လိုက်ကြည့်အကဲခတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပေတော့ သည်။

www.burmeseclassic.com

“အလွင်ရေ ... အလွင်”

ဦးဆက်မင်းသည် ပါးစပ်မှ ခန်းကိုဆော်ခေါ်ရင်း ဖိစိပေါ်သို့ အပြေးအလွှားတက်ရောက်လာသည်။

“ဘာများကိုဆက် ... အလန်တကြားနိုင်လိုက်တာ ...”

“ဟိုကောင်မလေးမြတ်ရည်မွန်ရော ...”

“ရှိတယ်လေ ... မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အလွင်ကို ထူလုပ်ပေးနေတာ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပါ အလွင် ... ပြောစရာသတင်းကောင်းရော ... သတင်းမကောင်းရော သူ့အတွက်ပါလာလို့”

ဒေါ်စုစုလွင်က မြတ်ရည်မွန်ကို မွန်မွန်ရေဝေဟု လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။ ချဉ်းခန်းတွင် အသိသီးထိုင်ကြသည်။

“ဝမ်းသာစရာပဲ မမွန် ... ရတနာသေတ္တာနဲ့ဝတ်သက်ပြီး လူကြီးတွေ အစည်းအဝေးဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ် ...”

ရတနာတွေရဲ့ပိုင်ရှင်ကို အခြေရာသု မြတ်ရည်မွန်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်စေတဲ့ ... အဲဒီရတနာတွေအားလုံး ကျောက်မျက်ရတနာဝဠာနက ပြည်တွင်းပြည်ပရောင်းချပြီး ကော်မရှင်ရာခိုင်နှုန်းသာ နှုတ်ယူပြီး ရောင်းရငွေကို ပိုင်ရှင်မြတ်ရည်မွန်ကိုပေးစေတဲ့”

“ဟာ ... ဒါဆို သိပ်ကောင်းပေါ့ ကိုဆက် ... မွန်မွန် တစ်ချို့ တည်း သူ့ဌေးမလေးဖြစ်ပြီပေါ့ ...”

“မမွန် ယူသင့်သလောက်ယူပြီး ကျန်တာအားလုံး မိဘပဲ့ ကျောင်းတို့ ဘိုးဘွားရိပ်သာတို့ ဖိစိတဒါနဆေးရုံတို့ကို လှူပစ်မှာပါ မမလွင် ...”

“သာခုကွယ် ... သာခု ... သာခု ... ညီမလေးမွန်မွန်က ချစ်ချောသလောက် စိတ်လည်းတကယ်ချောပဲ ...”

ဒေါ်စုစုလွင် ဝမ်းသာအားရ ချီးမွမ်းစကားဆိုပြီး သည်နှင့် ဦးဆက်မင်းက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဲ ... နောက်တစ်ခုက ကနေ့ညနေပိုင်းမှာပဲ အောင်စိုးမိုးရဲ့မိဘ ဦးဘအောင်နဲ့ဒေါ်မိမိချိုက ဒီအိမ်ကိုလာလည်ပါရစေလို့ ဗုန်းဆက်တယ်လေ ... သူတို့ ချွေးမလောင်းလေး မမွန်ကိုလာကြည့်အကဲခတ်ချင်လို့ထင်ပါရဲ့အလွင် ...”

“ဆို ...”

ဦးဆက်မင်း၏ ဒဲ့ဒဲ့စကားကြောင့် မြတ်ရည်မွန်မှာ ‘ဆို’ဟု တလိုက်ရင်း ရှက်သွေးဖျာသွားပေတော့သည်။

“ဪ ... ဒါထက် ကိုဆက်ခုနပြောတာ မွန်မွန်အတွက် သတင်းကောင်းရော သတင်းဆိုးရောပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ အခုပြောတာတွေက မွန်မွန်အတွက် သတင်းကောင်းတွေ ချည်းပါလား ကိုဆက် ...”

“အင်း ... သတင်းဆိုးကတော့ ... ဒီနေ့နေ့လယ်ပိုင်းမှာပဲ

ဆေးရုံတက်နေတဲ့ စိန်ဝင်းမောင်ဆုံးသွားပြီတဲ့ကွယ် ...
 “ဟယ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ... အစ်ကို့ဆက်ခင်းရယ် ...
 ကိုစိန်ဝင်းမောင်သနားစရာ ... ဆို ... သူ့ခွဲစိတ်မှုတွေ
 အောင်မြင်သွားပြီလို့ စိတ်ချရပြီဆို အစ်ကို့ဆက်ခင်း ...”
 “အင်း ... ပြောရရင်တော့ တကယ်စိတ်မကောင်းစရာပေါ့
 မမှန် ... ခွဲစိတ်တာတွေ အောင်မြင်ပါတယ် ... ဒီပြင်လူနာ
 တစ်ဦးသာ ဒီလိုခွဲစိတ်မှုအောင်မြင်ထားရင် အသက်မသေ
 တော့ဘူးလို့ ရဲကြီးဆိုနိုင်မှာပါ မမှန် ... အခုတော့ စိန်ဝင်း
 မောင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူသတ်သောရောက်သွားတယ် ...”
 “ဟင် ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

“စိန်ဝင်းမောင်က ဆေးရုံတက်လူနာဆိုပေမဲ့ တရားစီအဖြစ်
 ရဲအစောင့်ခွဲတက်ရတဲ့လူနာပေ ... ခွဲစိတ်အောင်မြင်ပြီးတဲ့
 နောက် လူနာကိုယ်တိုင် အစားအသောက်အနေအထိုင်
 ဆင်ခြင်မှသာ စိတ်ချရမှာ ကိုစိန်ဝင်းမောင်က ဆရာဝန်ရဲ့
 စကား တာဝန်ကျသူနာပြုတွေမဲ့စကားကို တစ်စက်လေးမှ
 နားမထောင် မလိုက်နာဘူး ... ညဘက်ဆိုရင် ဒီလောကီ
 အေးတဲ့ကြားမှာ အင်္ကျီမဝတ်ဘဲ အပေါ်ပိုင်းအဝတ်မကပ်
 စောင်မကပ် တုံးလုံးနေတယ် ... အိမ်သာဝင်ရင်တယ်ဆိုပြီး
 သန့်စင်ခန်းမှာ ညကြီးမင်းကြီး ရေအကြွကြီးချိုးတယ် ...”

သူနာပြုဆရာမတွေ တားမြစ်တဲ့ကြားက ဇွတ်လုပ်တယ်၊
 အစားအသောက်မှာလည်း ဆရာဝန်ကမစားနဲ့ဆိုတဲ့အစား
 တွေကိုမှ တမင်စားတယ် ... အင်း နောက်ဆုံးတော့ နမိုး
 နီးယားအများဝင်ပြီး မထနိုင်အောင်ပစ်လဲတော့တာပဲတဲ့၊
 သူတို့ယုံတိုင် ဆေးတက္ကသိုလ်ပတ်ဝန်းအထိ တက်ခဲ့သူပဲ၊
 ဘယ်လိုဆင်ခြင်မှ အသက်ရှင်မယ်ဆိုတာကို သိပြီးသားပေါ့”
 မြတ်ရည်မွန်သည် အဝေးသို့ ညှိုးငယ်ရွာလှမ်းကြည့်
 နေမိသည်။

သို့သော် မြတ်ရည်မွန် မျက်ရည်မကျပါလေတော့။
 “ကြားရတာ တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းဘူး အစ်ကို့ဆက်
 မင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုစိန်ဝင်းမောင်ဟာ မမှန်အပေါ်မှာ
 တေတနာထားခဲ့တာတွေ ဂရုစိုက်ခဲ့တာတွေ ကူညီခဲ့တာ
 တွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ် ... သူ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုဆို
 တာ မမှန်ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ် ကိုစိန်ဝင်း
 မောင်ဟာ လူသတ်သမားတရားမဲ့ဖြစ်သွားပေမဲ့ လူဆိုး
 လူကြမ်း သိက္ခာမဲ့အကြမ်းသမားမဟုတ်ရှာပါဘူး ... အင်း
 ဒေါ့လေ ... နောက်ဆုံး သူ့ဘာသာ ဒဏ်ရာတွေပျောက်
 ကင်းသွားလည်း တရားရုံးမှာ သေဒဏ်ခံရသူနဲ့ဒဏ် ထောင်
 ဒဏ် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျခဲ့သူပဲ၊ သူ့အသက် အခုသုံးဆယ်ပဲ”

www.burmeseclassic.com

အသက်သာဆုံး ထောင်က အနှစ်နှစ်ဆယ်ပြည့်လို့လွတ်လာ
တော့ကော့ အသက်ငါးဆယ်ရှိနေပြီ ဒီတော့ လူ့အိုဘဝနဲ့
သူ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှထားနိုင်တော့တာမှမဟုတ်တာပဲ။
ဒါကြောင့် သေလည်း မတူးဘူးဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေအောင်
ဥပဒေလွတ်သက်သေလိုက်တဲ့သဘောပဲဖြစ်မှာပေါ့ အစ်ကို
ဆက်မင်းရယ် ... ”

“အင်း ... အစ်ကိုလည်း အခုမမွန်တွက်သလိုပဲ တွက်မိပါ
တယ် ... အခု အတတ်နိုင်ဆုံးကတော့ သူ့အတွက် ရည်စူး
ပြီး အလှူအတန်းလုပ်ရေစက်မျှအမျှပေးပြီး ကောင်းရာ
သူဂုဏ်လားပါစေလို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ မွန် ...
တရားဥပဒေအရ ဖြောင့်ဆိုချက်အမွန်အကန်ပေးတဲ့ တရားစီ
အပေါ်မှာ တရားဥပဒေက သက်ဉာဏ်စွာစဉ်းစားပေးပါ
တယ် ... လူသတ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းအကြောင်းခံအပေါ်
မှာလည်း စိစစ်ပြီး တရားဥပဒေက သက်ဉာဏ်စွာပေးတတ်
ပါတယ် ... အခု မမွန်ဆိုရင် မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်မှုလည်း
ဖြစ်ပြန် ... တကယ်ဦးလှိုင်သွားသေရတာဟာ မမွန်ကြောင့်
မဟုတ်မှန်းလည်း တရားရုံးတော်က စစ်ဆေးပြီး မမွန်ကို
တရားသေလွတ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား ... တရားဥပဒေ
ဆိုတာက အရာရာမှာ တရားလိုနဲ့တရားခံ ဘက်ဉာဏ်အောင်

သေရာစိစဉ်ပြီးမှ ပြဌာန်းထားတာပဲမဟုတ်လား ... ”

စိန်ဝင်းမောင်အတွက် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေတ္တ
ငြိမ်နေမိကြသေးသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ကဲ ... အလွပ်ရော မမွန်ရော စိတ်မချမ်းသာ
စရာတွေ ဘေးရှိတယ် ... အခုလောလောဆယ် တော်ကြာ
ညနေပိုင်းကျရင် ဒီအိမ်ကို သတို့သားလောင်းအောင်စိုးမိုး
ရယ် ... မမွန်ရဲ့ယောက္ခမလောင်းနဲ့ယောက္ခမလောင်းစုံတွဲရယ်
လာကြလိမ့်မယ် ... သတို့သမီးလောင်း မမွန်က အခု
တို့အိမ်မှာရောက်နေတဲ့ မမွန်ဖြစ်နေလို့ ကိုယ်တို့လင်မယား
က သတို့သမီးရှင်အဖြစ် သတို့သမီးလောင်းမမွန်ကို ပွဲထုတ်
ပြီး ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံရမှာ ... ဒီတော့ အလွင်က သတို့
သမီးရဲ့အုပ်ထိန်းသူအဖြစ် ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ပြီး ...
အကောင်းဆုံး အကျွေးအမွေးနဲ့ ... ပဏာမမင်္ဂလာပွဲကို
ကျင်းပပေတော့ ... ကဲ သတို့သမီးလောင်းမမွန်ကလည်း
တွေးမနေနဲ့ ငေးမနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှလှပပလေး
ပြင်ဆင်ထားပေတော့ ... ”

“ဟာ ... အစ်ကိုဆက်မင်းကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်း
မသိဘူး ... အစ်ကိုဆက်မင်းပြောတဲ့စကားတွေကို မမွန်
နားရှုက်ပါတယ် ... ”

မြတ်ရည်မွန် ဦးခေါင်းလေးငုံထားသော်လည်း နှုတ်
ပန်းတွင် ပြုံးယောင်သမ်းနေပါ၏။

ဘာပဲပြောပြော ... ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေခဲရသည့်
မမြတ်ရည်မွန်အတွက် ဒုက္ခတွင်းမှ လွတ်ကင်းကာ အလင်းရောင်
ကို မြင်တွေ့ရလေပြီ။

သို့သော် မမွန်နှင့် ကိုအောင်တို့က ချစ်သူနှစ်ဦးတိုင်
ပင်ပြီးသားဖြစ်ပါ၏။ မမွန်လည်း တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ရပြီးလေမှ ...
အောင်စိုးမိုးကလည်း ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ဆရာဝန်
ဘွဲ့ရပြီးလေမှ လက်ထပ်ကြမည်ဟူ၍ပင် ယင်းအချက်ကြောင့်
လည်း အောင်စိုးမိုး၏မိခင် ဒေါ်မိမိချိုက လက်ခံလာရခြင်းတစ်
ချက်။

နောက်တစ်ချက်မှာ မိမိ၏သားတော်အောင်စိုးမိုး
က မမွန်မှလွဲပြီး တခြားဘယ်အမျိုးသမီးကိုမှ လက်မထပ်နိုင်ပါဟု
ပြင်းထန်စွာ ငြင်းပယ်ခြင်းကတစ်ချက်တို့ဖြင့် ဒေါ်မိမိချိုက ဒါဆို
မြတ်ရည်မွန်ကို ငါကိုယ်တိုင်လိုက်ကြည့်မယ်ဆိုခြင်းဖြင့် ဒီအိမ်သို့
ဒီနေ့ညနေလာကြမည်ဖြစ်ပါ၏။

“မမွန်ကို မေမေက မမြင်ဘူးသေးလို့ပါ ... မြင်တာနဲ့ လာ
ငါ့ရွေးမလေး ရုပ်ချောသဘောကောင်း မနောပြုအူစင်းမ
လေး မာမိတို့နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပေတော့လို့ ပြောမှာ

သေချာတယ် ... မမွန်ကမြင်သူတိုင်း အရှက်ခံရတဲ့ပါရမီရှင်
မလေးမဟုတ်လား။”

ဟု ယခုတော့ ဒါတွေအားလုံးသည် အလင်းရောင်
တောက်ပသော သူခတ်ဖြစ်သွားချေပြီ။ ဒီလိုသူကတော့ရောက်စေဖို့
အရာရာဖန်တီးပေးသွားသူမှာ ခဲရာရာရှိဦးဆက်ပင်းဖြစ်ပန်း အောင်
စိုးမိုးရော မြတ်ရည်မွန်ရော ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပါ၏။

လောကကြီးတွင် ရဲအဖွဲ့၌သာမဟုတ်၊ နေရာတိုင်း
တွင်၊ ဌာနတိုင်းတွင် ဦးဆက်မင်းလိုလူတွေ အများကြီးရှိလေ့ရှိ
ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ။

သူလိုလူအများကြီး လိုအပ်ပေသည်။

“လာ ညီမလေးမမွန် ... သတို့သမီးလေးတို့ကို မိမိလွင်
ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးမယ် ... ဒါပေမဲ့ အလုပ်ပြုလည်း
ငါ့ညီမ မမွန်က နဂိုချော ... နဂိုလှူပြီးသားပါ ... မလွင်
ပြင်ဆင်ပေးမယ်ဆိုတာက နုငယ်ကို အပြီးထပ်ပုံလေးပါ
ကွယ် ...”

“ဟာ ... မမလွင်ကလည်း ပျောက်ကွယ်ပြန်ပြန် ... အစ်ကို
ဆက်မင်းက မြှောက်လိုက် ... မလွင်က ပျောက်ကွယ်လိုက်နဲ့
မမွန်တို့ မကြွေးနဲ့ ခြေပေါ် လှုပ်မချိုးပေးပေတော်မယ့်ဘူး။”

“မြှောက်တာကဟုတ် ဘူးလေ ... ပျောက်ကွယ်ဆိုတော့

www.burmeseclassic.com

၂၈၈

တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

အခြေခံကမ္ဘာမှနေမှ ခြောက်လို့ရတာကွ ... ”
 ဟု အစ်ကိုဆက်မင်း အော်ပြောသံကြီးထွက်ပေါ်
 လာလေတော့သတည်း။
 လောကကြီးတွင် ... အစ်ကိုဆက်မင်းလိုလူတွေ
 အများကြီးရှိပါစေဘုရား ... ။

နားကြပ်ငြိမ်းစို့။
 တက္ကသိုလ်တင်မြင့်

စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC
.COM

တက္ကသိုလ်
တင်ဖြင့်

သူလိုလူတွေကများပြီးလိုတယ်